

Bogoljub

Avqust - september 1935

VSEBINA:

Ob svitu večne luči: 8. Novomašnikom. (Pesnitev S. S.) — Članki: Hvala Bogu! (A. Č.) — Z Marijo na kongres. (Joža Volk.) — Po kongresu. — Zdaj je čas. (A. Č.) — Luč jim je v temo zasvetila. (Dr. Fr. Jaklič.) — Marija. — Prazniki križa. (P. Evžen S. O. Cist.) — Marijin sen. (Pesnitev Fr. Neubauer.) — Izpred večne luči: 8. Ko smo se vračali... (J. Langerholz.) — Kaj je lepega po svetu. (J. Kalan.) — Na cilju: Vzorna žena. (Prof. Pavlin.) — Po trnjevi poti do zmage. (I. K.) — Listek: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) — Evhariistični kongres. — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Mar. družine. Razno. Opazovanja. Iz kraljestva svete ljubezni. Dobre knjige. Odgovori. Odpustki. — 15 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za september 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Katoliški tisk.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Katehumeni (listi, ki se pripravljajo v misijskih krajih na sv. krst).

Mesečni zavetnik: Ime Marijino (12.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	12. pob. Angel.	Verska vzgoja otrok	Besnica	Sv. Florijan
2 Poned.	Štefan, kralj	Izpeljava konkordata	Ljublj., Sv. Jak.	Zelale
3 Torek	Serapija, muč.	Sv. oče in svoboda Cerkve	Črmošnjice	Sv. Rok ob Sotli
4 Sreda	Rozalija, dev.	Spreobrnjenje krivovercev	Ljublj., Jožefiš.	Stoprce
5 Četrtek	Laurenčij Just., šk.	Naši škofje in njih zadeve	Planina pri Črn.	Študenti p. Mar.
6 Petek	Zaharija, prer.	Posvetitev našega naroda	Kranjska gora	
7 Sobota	Regina, dev. muč.	Apostolstvo mož in fantov	Mokronog	Trbonje
8 Nedelja	13. pob. Rojstvo M.	Evhariistično življenje	Cerknica	Ribnica n. Poh.
9 Poned.	O. Peter Klaver, sp.	Afriški misijoni	Homec	
10 Torek	Nikolaj Tolet, sp.	Dobra priprava na zakon	Polšnik	Sv. Anton na Pohor.
11 Sreda	Prot in Hiacint, m.	Naše časopisje	Prismkovop Lit.	Vuhred
12 Četrtek	Ime Marijino	Zadoščenje za kletvine	Velike Lašče	Sv. Primož na Poh.
13 Petek	Nolburga, dev.	Služkinje doma in v tujini	Boštanj	Zavrče
14 Sobota	Povišanje sv. križa	Radovoljno prenašanje križev	Sv. Križ ob Krki	
15 Nedelja	14. pob. Žalostna M. B.	Trpeči in žalostni	Šmarje	Sv. Barbara v Ital.
16 Poned.	Ljudmila, vd.	Naše matere in vdove	Polhov gradec	Leskovec
17 Torek	Rane sv. Frančiška	Redovniki in njih naraščaj	St. Lambert	Sv. Trojica v Italiji
18 Sreda	† Jožef Kupertin	Spokorni duh	Sv. Planina	Sv. Vid pri Ptujju
19 Četrtek	Januarij, m.	Delo katoliške akcije	Križe	Škale
20 Petek	† Evstahij, m.	Odpuščanje grehov	Svibno	
21 Sobota	† Matevž, apost.	Duhovniki in bogoslovci	Brusnice	Sv. Marlin p. Šaleva
22 Nedelja	15. pob. Tomaž Vil.	Zahvala za letino	Hrastje	Št. Janž na Vinski gori
23 Poned.	Lin, papež	Dijaki in visokošolci	Koprivnik v Boh.	Št. Ilij pri Velenj.
24 Torek	Mar. rešitelj. ječnikov	Naši misijonarji in misijonarke	Repnje	Šošanj
25 Sreda	Kleofa, sp.	Rojaki v tujini	Vinica	
26 Četrtek	Cipr. in Justina, m.	Čistost mladine	Bevke	Gornja Ponikva
27 Petek	Kozma in Dam., muč.	Zdravniki in bolniki	Ljublj., Zareč s. Jožef.	Bele Vode
28 Sobota	Venceslav, muč.	Duhovne vaje, ljudski misijoni	Muljava	Gor. Lendava
29 Nedelja	16. pob. Mihael, nadan.	Srečna zadnja ura	Poljane n. Loko	Zavodnje
30 Poned.	Hieronim, sp. c. uč.	Naši roditelji. Ta mesec umrli	Trzin	Laško

SANATORIUM EMONA
Ljubljana
Komenskega ul. 4
Zdravnik: Tel. 36-23
ordinira od 11-1
dr. Fr. Dergane, kirurg. šef-primarij v p.

Insertajte v »Bogoljubu«!

Ure, zlatnina,
optični predmeti
J. VILHAR
urar
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

AVGUST-SEPTEMBER

XXXIII. LETNIK

1935

Ob svitu večne luči

8. Novomašnikom.

*Kaj je, bratje, v posvečenju vašem?
Počesčenje, ki ga velikašem
božje ljudstvo ne skazuje;
vam ga siplje s polnimi rokami:
Poklekuj
rodna vas pred vami!*

*Razmaknile so se v gozdu smreke;
ne bojé se jekla, ne poseke.
Vsaka bi se žrtvovala
ponositim novomašnim mlajem,
da bi stala
pred častitim krajem!*

*S trúmami se vam je pot zastrla,
polna srca so se vam odprla.
Niste čuli vzradošeni:
— kakor v svetem pismu — pozdravila:
»Blagor ženi,
ki te je nosila!...«*

*Zablestél je v cerkvi krstni kamen,
vztrepetal je večne luči plamen —
z vašim vstopom. Ali niste
tukaj bili prerojeni, bratje,
v duše čiste?
Tukaj bili svatje?*

*Danes drugi v svatovskem veselju
klanjajo se vašemu povelju:
»Pridite, da boste z mano
darovali dar in dar prejeli;
da Hozano
bomo skup zapeli!...«*

*Kaj je, bratje, vaše posvečenje,
da najlepših src je hrepenenje?
Pesem nove svete maše
z novimi se zliwa blagoslovi.
Vse je vaše —
Vi ste Kristusovi!*

S. S.

Hvala Bogu!

Ko se je razneslo po domovini, da je Ljubljana določena za veliki Evharistični kongres, se je zdel ta zamisel skoraj drzen, če uvažujemo časovne neprilike, v katerih živimo, predvsem pa denarno stisko. Toda po navodilu ljubljanskega knezoškofa smo začeli zidati na pravem temelju: vse smo zaupali božji Previdnosti. Z verno molitvijo, ki se je dvigala dan na dan več ko pol leta iz naših src, iz naših svetišč pred prestol Najvišjega, je rastla naša odločna volja, se je ši-

rilo zanimanje, so se mehčala srca tudi bolj hladnih ljudi med nami! Koliko je bilo nevidnih, neznanih žrtev, ki so jih polagale pred nebeškega Očeta tihe, skromne, trpeče duše v ta namen, da bi se kongres posrečil in obnesel v slavo Kristusa Kralja in na blagor vernikov naše domovine. Ali hočete dokazov? Nedavno je prišlo iz Sarajeva na uredništvo »Bogoljuba« pismo, ki v njem stoji tudi tole: »Močno sem žalostna, ker ne morem priti na veliko slavnost Evharističnega kongresa... Gospa

me ne pusti... Molim pa prav veliko v ta namen in vse delo in trpljenje darujem za Jezusa v presveti Evharistiji...»

Da si je evharistično razpoloženje osvojilo tla, so pričali tudi številni darovi, znatne zbirke od vseh strani. Z večkratnim prejetjem svetega obhajila, z ganljivimi evharističnimi akademijami, s slovesnim postavljanjem in blagoslavljanjem visokih spominskih križev na razglednih točkah — smo že med pripravo na kongres hoteli izpričati, da umevamo, kaj nam je presveto Rešnje Telo. Vsakdo je gojil v srcu željo, da bi se proslava Jezusa v presv. Evharistiji mogla izvršiti v ugodnem vremenu in da bi obnovitvena dela na krasnem Stadionu dosegla svoj plemeniti namen, ki je: Slava Jezusova, javna izpoved vere, upanja in ljubezni, skupna prisega, da hočemo vse svoje življenje navezati na Jezusa, na sveto Evharistijo, središče krščanskega življenja.

Srečna je bila namera, naj svetišče na Stadionu postane za čas kongresa tudi hram in bivališče »Marije Pomagaj« z Brezij. Pomislek, ki je bil v tem, da bi se moralo v kongresnih dneh vse drugo, kar bi utegnili kakorkoli kršiti proslavo Jezusovo, umakniti, se je takoj razpršil ob tehtnem razlogu, da naša nebeška Mati ničesar bolj ne želi, kot to, da bi se njenega božjega Sina, ki je pričujoč v presveti Evharistiji, oklenili s pravo ljubeznijo vsi verniki in mu izkazovali vdano hvaležnost. Prav iz tega vzroka je prevzvišeni škof ljubljanski izvolil Marijo z Brezij za zaščitnico kongresa. Ali ni torej docela naravno in dosledno, da smo s proslavo Jezusovo združili tudi počestitev njegove in naše Matere, saj se to oboje tesno spopolnjuje in eno brez drugega obstati ne more.

Brezje v Ljubljani!

Kako je bilo ustrezno Ljubljani in vsem udeležencem kongresa, da nas je milostna podoba Marije z Brezij obiskala, o tem govori dovolj glasno zmagoslavno potovanje, veličastni dohod, ganljivo začasno vstoličenje v stolnici ljubljanski, zmagoslavno prenašanje Marijine podobe iz stolnice na Stadion in še veličastnejša pot nazaj na Brezje.

Neštete množice kongresnih udeležencev so se gnetle okrog bivališča Marijinega v stolnici in pozneje okrog stadionskega oltarja, kjer je bila slika »Marije Pomagaj« izpostavljena na vidnem mestu. Ure in ure, da celo noč je vztrajalo mnogo častilcev sv. Rešnjega Telesa s petjem in

v molitvi pri deviški Materi, ki nam je dala Jezusa.

Tudi papežev zastopnik, nadškof in kardinal dr. Avgust Hlond, je po slovesnem sprejemu, ki mu ga je priredilo ljubljansko mesto, ko je v stolnici najprej počastil Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, takoj nato krenil pred oltar, kjer je bilo začasno bivališče milostne podobe Marijine, da je priporočil njenemu varstvu in zaščiti potek kongresa.

Kongresne svečanosti. Nepopolni prizori.

Evharistično slavlje nam je zapustilo toliko globokih vtisov, da bi jih najspretnejše pero težko po vrednosti ocenilo. Tri dni so se vrstile verske svečanosti in pobožnosti po vseh cerkvah; vmes so imeli udeleženci priliko obiskavati stanovske skupščine, poslušali tehtne govore pri glavnih zborovanjih, pa tudi cerkvenoglasbeno umetnost, udeležiti se verskih predstav, ogledati si razstavo cerkvenih oblek i. dr. Cele knjige bi bilo treba, če bi hoteli objaviti vse dobro premišljene, jedrnate govore in evharističnemu shodu primerna predavanja.

Pozornost Bogoljubovih bravcev hočemo obrniti v prvi vrsti na one svetle točke kongresa, ki so jedro tridnevne evharistične proslave.

Omenjamo najprej mladinsko svečano (V pohvalo šolski mladini predvsem dijaškim kongregacijam in Marijinim vrtcem bodi poudarjeno njih vneto sodelovanje skoraj pri vseh večjih nastopih: pri sprejemu in odhodu Nj. eminence kardinala-legata, pri prevažanju, prinašanju Marijine podobe, pri glavni evharistični procesiji i. dr. Lahko rečemo, da je bila mladina pri kongresu kakor krasen okvir okrog lepe podobe.) Prav posebna vloga je bila prepuščena mladini pri prevažanju Marije iz stolnice na stadionski oltar, kjer je vpričo 30.000 mladih src opravil kardinal Hlond sveto daritev, in imel presrčen nagovor ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Kdor je bil navzoč pri tej mladinski pobožnosti in gledal izredni prizor skupnega svetega obhajila, mora priznati, da je bila ta verska manifestacija najganjlivejša.

Vzdih k Bogu, naj blagoslovi to dobro mladež, da bo vztrajna v svetosti in nedolžnosti, so zastajali v grlu vsled ganotja, ko smo zrli te desetstisoče mladostnikov pred stadionskim oltarjem. In še to naj pribijemo: vse je poteklo v občudova-

nem redu: spreved, skupno mladinsko popevanje med sveto mašo, urna razdelitev svetega obhajila, za kar je bilo določenih 70 duhovnikov, večinoma katehetov.

Bati se je bilo, da bodo gosto nastavljeni mladci (dečki na eni strani, deklice na drugi) — komaj zmagovali, če bi pritisnili vročina tako, kakor prvi dan kongresa. Pa se je — hvala Bogu — nebo vprav medtem, ko je 30.000 svežih grl prepevalo mašne in Marijine pesmi, prevleklo z oblačnimi jaženjiči, ki so le od časa do časa propuščali nekaj svetlih žarkov, kakor v pozdrav božjemu Prijatelju otrok.

Nočna procesija mož in fantov.

Če je zlasti mladinoljube s svojo obsežnostjo, presrčnostjo in ljubkostjo zajela in karmoč ganila mladinska pobožnost, je pa na splošnost silovito učinkovala nočna procesija in skupna sveta maša polnočnica s svetim obhajilom mož in fantov. Tudi take, ki jih izlepa ni dvigniti iz vsakdanjih tečajev, je korakanje in nastop teh 40.000 postavnih oseb z bakljami v roki elektriziral. Solze ganotja so silile v oči takrat, ko je ljubljanski škof z drhtečim glasom opravljal molitve z verniki po donosu Marijine podobe v stolnico. Enaka čuvstva ganjenosti so polnila srca vseh, ki so pod jasnim zvezdnatim nebom opazovali razvrščene čete mož in fantov vseh stanov in poklicev v ogromni stadionski areni. Iz dna srca so se izvile tihe prošnje: Ljubi Jezus, ohrani v teh junakih trajno ljubezen in zvestobo do svete Cerkve!

Iz ust razumnikov smo čuli vzklike presenečenja: »To je bajno, to je nepopisno!« Takih, tako presenetljivih doživljanj je malo. Resna pobožnost, iskrena odločnost, živa vernost teh izklesanih krščanskih značajev, ki so v strnjenih vrstah med petjem, molitvijo in sviranjem cerkvenih, Marijinih in evharističnih pesmi resno korakali proti Stadionu in se z enako dostojanstvenim vedenjem razvrstili pred stadionskim oltarjem, je potegnili za seboj v resno razpoloženje sto tisoč gledalcev, ki so delali špalir po ulicah.

Sv. Rešnje Telo je nosil škof dr. Gregorij Rožman. Po vseh ulicah je množica dostojno izkazovala čast Jezusu v sv. Evharistiji. Gledalci so vztrajali, četudi je spreved trajal več kot dve uri. Kar je bilo med njimi zakrknjenih, so presunjeni onemeli pred veličino te dolge reke slovenskih fantov in mož.

Ob začetku sv. maše na tribuni je ljubljanski škof nagovoril zbrane armade. Nje-

gove besede so zgrabile vsa srca. Mogočno so odmevali zvočniki in ojačevalci, ko je zaklical: »Danes smo vsi kakor skrivnostni nočni zbor, ki sklepa sveto zvezo z Jezusom. Možje, fantje! Zvezde, ki na nebu žarijo, so neme priče, in tudi Marija z Brezij je priča naše prisege, ki jo polagamo vpričo zastopnika svetega očeta, poglavarja Cerkve, pred svojega Boga, pred Jezusa, ki v sveti hostiji tu resnično med nami biva, nas vidi, nas sliši in hoče v svetem obhajilu z vsakim izmed nas zvezo skleniti za čas in večnost...«

Po svetem obhajilu zapečateni prijateljstvo z Jezusom bodi nevenljiv spomin s kongresa!... Baklje gorijo nocoj v vaših rokah; znak so vaše žive vere in gorke ljubezni do Jezusa. Baklje bodo dogorele in ugasnile, nikdar pa ne sme ugasniti vera in ljubezen te noči v vaših srcih.«

Po zauživanju pri sveti daritvi je zopet do 70 duhovnikov pohitelo s kelihi med vrste mož in fantov v areno in delilo sveto obhajilo. To je bila res skupna društvena večerja. To je bil prizor, ki je težko videti enakega. In kako točno se je vse izvršilo. Neki mož se je piscu teh dogodkov pozneje zahvaljeval z besedami: »Vsa čast onim, ki so za skupno sveto obhajilo vse tako uredili, da so bili tisoči mož in fantov v tako kratkem času obhajani.«

Slovenec, ki živi nekje v Slavoniji, je zapisal poln oduševljenja o nočni pobožnosti mož in fantov takole: »Stadion! Kaj si dal nam možem ono noč, ko smo prikoralili čez poltretjo uro hoda skoz Ljubljano k tebi z gorečimi bakljami v rokah! Pred tvojim pražom smo baklje sicer odložili, a pod tvojim okriljem smo prižgali baklje svojih src z lučjo žive vere in ljubezni. Stadion! Več ko 40.000 nas je bilo, ne otrok, ne žensk. Možje in fantje, ki vedo, kaj delajo! Ali si gledal sopihajoča srca, ne od truda telesnega, od vzhičenja nad doslej nepoznano veličastnostjo noči v družbi Boga... Ali si opazil solze na licih mladih in starih, preprostih in odličnih, čeprav solza ni znak moša! Ali si videl drhtajoča se naša kolena, ko se nam je v svoji nerazumljivi ponižnosti in ljubezni približal pod evharistično podobo naš Gospod, in smo ga prejeli kar stoje! Ali si opazil, da je minil ono noč vsem navzočim spanec od veličastnosti prizorov. To je bila res prava sveta noč!...«

Sklepna procesija.

Človek je v zadregi, ko premišljuje, kako bi zapisal in vse razvrstil, da bi

imeli zadovoljivo sliko in primerno predstavo o sklepnem biseru v vencu kongresnih svečanosti. Bila je to evharistična procesija slovenskega naroda, hrvatskih in drugih zastopnikov; bil je to manifestacijski pohod naše vernosti. Kaj takega še veliki narodi težko zmorejo.

Začnimo s številkami. Merodajni presojevalci so mnenja, da je bilo v sprevedu in ob ulicah zbranih 150.000 oseb. Še nikdar v svoji zgodovini ni doživela Ljubljana takšnega verskega veličja!

Škof dr. Carević iz Dubrovnika, ki se je bil udeležil mednarodnega Evharističnega kongresa v Dublinu na Irskem (1932), je rekel: »Moram priznati, da se pobožnost, organizacija in vzoren red na kongresu v Ljubljani more meriti s kongresom v Dublinu... Globoka in vztrajna je bila duhovna priprava, goreča in vseplošna je bila molitev, da bi Bog kongresno delo blagoslovil. In v resnici: Kongres je uspel nad vse pričakovanje... Ni dvoma, da bo rodil najbogatejše duhovne sadove...«

Na tem mestu naj omenim samo nekatere stvari iz sklepane procesije:

Ze ob dveh popoldne so se jele (30. junija) zbirati trume slavnostno prežetih skupin na določenih jim prostorih. Sonce je gredo, a kdo bi se dal motiti, ko je bilo vse v pričakovanju velikih trenutkov, in je vsakdo hotel po svoji moči doprinesiti, da se končno počeščenje Kristusa Kralja v presveti Evharistiji izvrši z vso presrčnostjo, pobožnostjo, pa tudi s sijajem, ki ga naša ljubezen do Jezusa zmoro. Vse ljubljansko in okoliško prebivalstvo, vsi tuji udeleženci, v kolikor se niso razvrstili v spreved, so polnili ulice, koder se je pomikala procesija.

Ob treh je bilo dano znamenje, da se slavje prične. Zvonovi vseh cerkva so zapeli ob svečanostnem razpoloženju Ljubljane svojo pesem Zveličarju. Skupine se uvrščujejo po določenem redu v nepregledno reko spreveda. Kolika pestrost! Vse tako dostojanstveno: vedenje vernikov, vsakovrstnih skupin, oddelkov, gledalcev. Red vzoren. Petje, molitve, evharistične pesmi štiridesetih godb — se veže v mikavno harmonijo. Na brežinah Stadiona pa že čakajo nestrpnost desetletja, da vidijo ves potek in dohod Kristusovega spreveda. Kmalu se začno vsipati pestre vrste v šesterostopih po brežini za glavnimi portali v areno. Oko strmi in sprejema vase sliko za sliko: neprestano nove skupine, zdaj domačini, zdaj tujci, zdaj naši izseljenci, Slovenci iz Zagreba, Belgrade, Niša

in drugod. Pozornost vzbujajo mladci, beloblečene deklice, križarji, Klarice z značilnimi zastavicami, osnovnošolska, srednješolska mladina, visokošolci; številne Mar. družbe. Sledi gozd narodnih noš, domačih in tujih. Nato se pojavi zbor redovnikov in duhovnikov v belih roketih; njim slede cerkveni dostojanstveniki. Za temi se vrste spremljevalci svetega Reš. Telesa ob nenavadno dolgem baldahinu, ki je bil napravljen prav za to procesijo. Najsvetejše je nosil ljubljanski knezoškof v spremstvu drugih cerkvenih knezov, ki so se jim neposredno pridružili številni zastopniki uradov in oblasti, med njimi dva ministra (dr. Korošec in Vrbanič), zastopnik Nj. Vel. kralja Petra II., divizijski general Nedeljković i. dr. Lepo sliko je tvoril častniški zbor v belih bluzah.

Jedru evharistične procesije so se nato po točnem redu priključile dekanije domače in lavantinske škofije. Kar cele tri ure so pretekle, preden se je vse to morje udeležencev prelilo na stadionske prostornine. Zastave, prapori, emblemi (znaki) vseh vrst (bilo jih je do 3000) so obrobjali nepregledne množice, ki so valovile kakor obširno žitno polje v sončnem obsoju.

Ko je bila monstranca s sv. Reš. Telesom postavljena na oltar sredi tribune, je vsa družina vernikov s spremljevanjem godbe prepevala litanije M. b. Med tem so pa neprestano še vrele nove kolone iz treh glavnih vrat proti nižini. Po molitvah je iz vseh grl zaorila zahvalna pesem. V skrajni tišini so se ljudske mase sklonile, ko je zapel zvonček in dal znamenje, da bo podelil kardinal blagoslov z Najsvetejšim.

Pri odhodu kardinala, škofov in dostojanstvenikov je množica z vso presrčnostjo dala duška notranjemu veselju s tem, da je vzklikala »Živio!«, da je pozdravljala z belimi ruticami. Prizor, ki se ne da ne popisati, ne naslikati.

Poročevalcu o teh dogodkih je tako pri srcu, kakor je bilo nadškofu Jegliču, ki ga je neki časnikar prosil, naj bi mu povedal svojo sodbo o kongresnih prireditvah in posebej o sklepni procesiji. Odgovoril je: »Napišite, da sem nad vse srečen. Kaj tako veličastnega in lepega bi si ne bil mogel nikoli predstavljati. Vse to, kar sem doživel, presega daleč vse pričakovanje. Napišite, da je bilo vse tako lepo, tako čudovito lepo, da vam tega z besedami ne morem povedati in ne opisati.«

* * *

K sklepu samo še tole: Ko bi udeležencem od kongresnih dni nič drugega ne ostalo, kakor poživiljena ljubezen do evharističnega Jezusa in pa zavest, da brez njega ne moremo nič storiti, pa bi bile vse obilne žrtve, ki so jih tako z veseljem in s potrpežljivostjo prenašali, dovolj poplačane.

Le zavedajmo se, da je brez Kristusa vsako delo brez trajne in notranje vrednosti. Prav lepo je to poudarjal predsednik pripravljalnega odbora, odvetnik dr. Žitko: »Brez Kristusa ne moremo mladine prav

vzgajati, brez njega bi naše družine nehale biti družine; brez njega ni socialne pravičnosti, ni ljubezni in ne miru med ljudmi; brez Jezusa ni dobre državne uprave. Jezus pa prihaja med nas vsak dan pri sveti daritvi in ostaja med nami v zakramentu svetega Reš. Telesa. Sveta maša in sveto obhajilo sta sonce in moč, ki dajeta rast duhovnemu življenju. Pogostna udeležba pri sv. maši s sprejemom svetega obhajila je temeljna podlaga katoliškega življenja.

A. Č.

Z Marijo na kongresu

Svet mir je objel mogočno brezjansko svetišče. Približal se je slovesen trenotek, ko je Marija prvikrat stopila s svojega Brezja in šla po naši lepi zemlji tja, kjer so zbrani tisoči slovenskih src, da zapoje himno Kristusu Kralju, da se poklonijo njenemu Sinu Jezusu, pričujočemu v beli hostiji. Nikdar se še ni to zgodilo, a je moralo priti. Kakor je nekoč v Kani Galilejski bila poleg Sina in mu videč zadreago svatov rekla: »Vina nimajo« — tako naj je tudi na naši svatovščini prav poleg svojega Sina in naj mu govori: »Glej, moj Sin, glej moje Slovence! Usmili se jih, daj jim jesti od svojega kruha, daj jim piti od svojega vina, utrdi njih vero, okrepi upanje, ljubezen jim na novo prižgi...« Da, saj vemo, Marija vedno za nas z uspehom prosi. Tega nam ne govore samo številne zahvale (bergle, palice, spominki okrog njenega oltarja), to nam pravi naša vera. In s to vero prežeti smo vsi z veseljem sprejeli novico, da na kongres ne pojdemo sami, marveč da bo z nami naša Zavetnica, Marija Pomačaj z Brezij.

To je bil velik dan ne samo za Gorenjsko, marveč za vso domovino. S velikim spoštovanjem, s kakšno ljubeznijo so povsod sprejeli milostno podobo. Sredi dneva, ko je z vso močjo žgalo sonce, se je pomikal sprevod z Brezij proti Kranju, nato med žitnim poljem v Ljubljano. Vsaka fara se je zbrala, bodisi pred cerkvijo, bodisi pred spominskim evharističnim križem, bodisi sredi vasi; množica povsod in sprevod se je moral ustaviti. Tisoči oči so iskali samo eno, z enim samim pogledom objeti Marijo, en sam cvet vreči prav pred njo. Naj svet ve: Slovenci smo še vedno ves Marijin narod; to vero so nam že mnogi trgali, a so odšli praznih rok.

Vseskozi ob poti so stali zagoreli kmetje z žuljavimi rokami, matere z dojenčki v naročju, otroci z vedrimi obrazi in z rožami v rokah. »Kje je Marija?« se je vsakdo oziral. In Marija je romala, pozdravljala in blagoslavljalna naše domove, naša polja, naše trdo delo, poslušala naše molitve, prošnje in pesmi, poslušala veselo potrkavanje naših zvonov, pozdravljala bele cerkvice med polji in po gričih. Marija, le blagoslavljal nas, revni smo, potrebni tvoje priprošnje, saj te ljubimo, saj si naša, naša Mati!

V Ljubljani. Kdo bi mogel popisati in naslikati vse tiste obraze, ki so se uprlivale? Naš veliki mož je potočil solzo, ko je v ljubljanski stolnici pokleknil pred tvojo podobo. Naš nadškof Jeglič je bil, vnet tvoj častivec, ki nas je nešteto krat v množicah vodil k tvojemu oltarju na Brezje in nam govoril o tvoji ljubezni in o Sinu, h kateremu nas boš pripeljala samo ti.

In si stopila z nami na kraj slavnosti, na Stadion. Prišli so naši najmlajši, cvet in bodočnost naša, naša mladina. Nikdar jih nisi imela toliko pred seboj in Sin ti ni odrekel blagoslova zanje. Videla si te mlade obraze, videla si v njih bodoče naše dni, bodoči rod, bodoče družine slovenske. Če si bila koga vesela, si vsaj te sprejela z odprtim srcem. Prosimo te, Mati, ohrani nam jih, ohrani take, kakršne si imela pred seboj!

Sredi noči te nismo pustili same, zagorele so plamenice in armada naših mož in fantov je preplavila kongresno svetišče. S prižganimi lučmi, simboli njihove vere so prišli, da počaste Jezusa v Rešnjem Telesu, da ga prejmejo v srce, da se priporoče in izroče tebi. Videla si mogočen kres sredi noči, videla naš ponos in up. Saj

tako rad pade očitek, da v cerkev hodijo le ženske, sploh, da je pobožnost in vse take stvari le za pobožni ženski spol. Ne, to ni res; ona noč je to dokazala. Naj bo ta noč tudi mejnik, ko je iz lučice vere naših mož zagorel mogočen kres. Tebe, Marija, pa prosimo, naj ta kres nikoli ne ugasne, da bodo te plamenice gorele v vseh nočeh naše bodočnosti, v nočeh preizkušnje, v nočeh šibe božje, v nočeh viharjev in hudih časov. Verujemo, Marija, ker ti prilivaš olja tej luči, ker so se naši možje in fantje tebi posvetili in si jih sprejela v svoje dobrotno varstvo.

In zadnji dan smo se vsi zbrali okrog tebe, Marija. Peli smo iz globin src tvojemu Sinu. Mogočno je zaorila pesem tvojih litanij, vsi smo bili tvoji, vse si nas izročila Sinu. Nepozabni ostanejo ti trenutki vsem stotisočim, ki so klečali okrog oltarja. Ali ni naša pesem segla do neba? Je, saj si jo ti nesla pred božji prestol. Tedaj smo vsi začutili, da smo eno, da se ista kri pretaka v vseh, da smo najbližje tvojemu Sinu, udje njegovega telesa. In ti si nam vsem Mati. Kakor je Sin prosil

Očeta, naj bodo vsi eno, kakor Oče v Sinu in Sin v Očetu, tako tudi mi tebe prosimo, da nas ohraniš vedno združene s svojim Sinom, da bomo vedno z njim eno. Zaupamo v tvojo priprošnjo, Mati si, Jezusova in naša.

In smo te spet spremili nazaj v svitu večerne zarje in nočnih zvezd. Spet so poklekovali tisoči in tisoči, zagorela so srca v novem ognju, ob poti so zasijale neštevilne luči, naši evharistični križi so se blesteli in zvonovi so peli v veličastno noč. Sprejeli so te spet Brezjani in tvoje svetišče na Brezjah.

»Hvala večnemu Bogu« je zadonelo, ko si se spet vsa lepa prikazala na svojem oltarju. Zahvaljen Bog, veliko dobrot si nam izkazal, ko si dal Marijo za Mater svojemu Sinu in tudi nam. Zahvaljena, Marija Pomočnica, da si šla z nami na kongres, saj brez tebe je naša molitev komaj otroško jecljanje, brez tebe je naša pesem komaj slišna. Zahvaljena za ves blagoslov kongresa, za vse uslišane prošnje, ki si jih nosila nebeskemu Očetu. Zahvaljena!

Joža Vovk.

Po kongresu

Za praznik sv. Rešnjega Telesa je v »Slovincu« pisatelj Timotej objavil prelepo razmišljanje: »Sveto Rešnje Telo in slovensko ljudstvo«. Razvil je v toplih besedah zanimivo sliko evharističnega življenja med našim narodom. Naj obnovimo najprej nekaj Timotejevih misli tudi v »Bogoljubu«.

Kot nosilko evharistične ljubezni med nami je označil Timotej **s l o v e n s k o m a t e r**. Prvo, kar stori skrbna, pobožna mati, ko uvaja svojega otročiča v cerkev, je, da ga opozori na tabernakelj, na zlato hišico, kjer prebiva »Božek«, ljubi Jezus, naš Zveličar. Spoštljivo pripogne koleno hoteč pokazati, kako naj stori tudi otročiček, ki jo skuša posnemati, četudi še neokretno. — Kako ljubeč je prizor, ko privede trpeča mati na veliki četrtek ali petek svoje otročaje pred Jezusa, pred božji grob. Doma in med potjo jim je pojasnila pretresljive in ganljive dogodke, ki jih Cerkev praznuje zadnje dni velikega tedna. Polna hvaležnosti poklekne obdana od svoje nežne dece pred Njega, ki nam je v čudoviti Skrivnosti zapustil spomin svojega trpljenja.

Velik praznik je v krščanski slovenski družini in še bolj v srcu skrbne matere,

ko pristopi njen ljubljani otročiček prvič k mizi Gospodovi. Vsa srečna je, ko ga more darovati božjemu Prijatelju otrok in ko more vzdihniti: Glej, dobri Pastir, pripeljala sem Ti svojega otroka, da mu vliješ trajno ljubezen do Tebe. Ne daj, da bi se kdaj ločil od Tebe!

Kar so matere sejale v srca otrok, to povečini obrodi lepe sadove v mladeničih in dekletih, to ostane tudi za mladeniško dobo. Praznik sv. Reš. Telesa, praznik veselja in ljubezni do Jezusa! Ponosni fantje — ponosni mlaji, slavnostno pritrkovanje zvonov, vesela dekleta — dehteči venci, tople pesmi, cvetje nežnih in nedolžnih rok, molitev, sviranje evharističnih slavošpevov, pokanje topičev — vse na slavo Njemu, ki je med nami v tabernaklju!

Svoji hčerki, ki se moži, ne pozabi slovenska mati priložiti k bali prtov, ki bodo služili za počestčenje sv. Reš. Telesa, kadar bo nanese prilika; če prej ne, pa takrat, kadar bo duhovni pastir prinesel sveto popotnico bolnemu članu družine.

Vsaka župnija ima svoj vsakoletni praznik celodnevne čestčenja. Kdo je, ki bi se brez tehtnega razloga odtegnil tej proslavi evharističnega Zveličarja?! Ne delo, ne dolga in težka pot, ne vročina in

ne mraz, — nič ne ovira naših častilcev sv. Reš. Telesa, da ne bi ta dan izpričali svoje vdanosti in ljubezni do Jezusa. Najlepše rože romajo ob taki priliki k tabernaklju, k šotoru božjega Učenika.

In kako spoštljivo govori naše ljudstvo o Jezusu, ko ga nese duhovnik kot sveto popotnico k bolniški postelji! »Z Bogom gredo! Boga nesejo. Z Bogom bodo prišli.« Ko zaslišijo verniki zvonček, brž prižgo blagoslovljene svečke, pa gredo Jezusu naproti, pokleknejo, in ko prejmo blagoslov, spremljajo s toplo pesmijo duhovnika, nosečega Sveto popotnico, do bolnikovega hrama, kjer kleče odmolijo sveti rožni venec in druge molitve za bolno osebo.

Vsa ljubezen, vse spoštovanje do Jezusa, ki jo hrani slovensko ljudstvo v svojih srcih, — vse češčenje, ki ga izkazuje ob raznih prilikah cerkvenega leta evharističnemu Zveličarju, se je pa strnilo v veliko skupno proslavo v dneh našega kongresa od 28. do 30. junija t. l. Ob dolgi pripravi, še bolj v svečanih dneh je pa rastla v nas zavest, da je vse veličje, ves blišč, vsa lepota, da so tudi vse žrtve, vse notranje pobožnosti in vsi znaki iskrene ljubezni — da je vse to le neznatna hvaležnost, le skromno počeščenje, katero more dati naša slabost Gospodu nebes in zemlje, Njemu, ki ga slave vsa nebesa, vse nebeške moči.

V tolažbo nam je, da božji Odršenik uvaža našo dobro voljo; zato pa smemo z gotovostjo pričakovati, da bo našo ljubezen, četudi je pomanjkljiva, nagradil tako, kakor premore samo On, in kakor je zagotavljal že pri zadnji večerji. Najprej je napovedal svoje poveličanje: »Zdaj bo Sin člove-

kov poveličan in Bog bo poveličan v njem.« (Jan 13, 31.)

Nebeški Oče je poveličal Kristusovo človeško naravo pri postavitvi zakramenta sv. Rešnjega Telesa, dalje pri vstajenju in vnebohodu. Poveličanje Sina božjega se nadaljuje v vseh cerkvah, kjer je shranjena presveta Evharistija, prav posebno pa v skupnih manifestacijah ob Evharističnih shodih. Božjemu Sinu smo pripravili po svojih skromnih močeh veliko zmagoslavje; Jezus nam bo pa vračal — tako upamo zatrdno — svojo božjo naklonjenost zlasti, če plamen ljubezni ne bo pojemal. Ostanimo v tej ljubezni, pa bo dopolnjena v nas ona obljuba, ki jo je naredil prav takrat, ko je napovedoval pri zadnji večerji svoje poveličanje: »Oče, zanje prosim. Ne prosim za svet,« (za one, ki so vdani svetnim željam) »ampak za tiste, katere si mi dal, ker so tvoji.« (Jan 17, 9.) — Glejte obljube Kristusove! »Oče, zanje prosim« — za apostole in učence in vse, ki se bodo udeleževali poveličanja Njegovega.

Bodimo torej stanovitni častilci, obiskovalci Jezusa v sv. Reš. Telesu; bodimo vneti gostje daritvenega obeda, svetega obhajila.

Štiri postaje poznamo v človeškem življenju: Otroška leta, mladostni čas, možko dobo, starost. Ali naj hodimo in živimo z Jezusom samo v otroški dobi? Ali naj nudimo Jezusu samo stara, izžeta leta, ovelo cvetje? — ne glede na to, da so negotova. Vztrajajmo zvesto pri Jezusu, četudi bi morali z Njim na trda, gručasta, robata in strma pota! Nikar ne pozabimo besede Gospodove: »Če hoče kdo za menoj priti, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.« (Mt 16, 24.)

Zdaj je čas!

Ameriška pisateljica Marta Ahmedingen pri-poveduje v svoji knjigi »Katoliška Cerkev v sedanji Rusiji« tudi to-le: V vasi blizu Petrograda je bila sirotišnica s katoliško cerkvijo. Po prevratu je bil zavod zaprt, ker ni bilo denarja za vzdrževanje in je bil duhovnik pregnan. Rdeči vojaki so hoteli hišo in svetišče porabiti za zabavišče. Ker je bila cerkev zaprta, so sklenili, da bodo s silo vanjo vdrli. V neki gostilni so napravili načrt in določili čas napada. Razgovor o vsem tem so pa slišali slučajno trije katoliški fantiči. Iz prita-

jenega govorjenja so razbrali toliko, da name-ravajo rdeči vojaki cerkev oskruniti. Kaj storiti? Ponoči se splazijo z nekaterimi drugimi tovariši skozi okno v cerkev in se razvrste okrog oltarja. Ko se zjutraj pojavijo vojaki, so hoteli fantiče prepoditi. Ti se pa niso zme-nili za njih ukaze. Brezvestni sovjeti so na-merili orožje vanje in streljali. Dva dečka sta bila takoj mrtva. Druge so skušali prepoditi, pa so ostali stanovitni, da branijo — kakor so trdili — »stanovanje Jezusovo«. Čez par minut so padli tudi ti — oblit s krvjo — na

stopnicah oltarja. »Branili smo Jezusa« — je rekel eden od njih, ko so umirajočega prinesli njegovi materi.

Ali ne spominja ta junaški zgled na pogumnega sv. Tarcizija, zaščitnika in vzornika prvoobhajancev, ki je za časa preganjanja prvih kristjanov nesel Sveto popotnico jetnikom v ječo, pa so ga hudobni poganški fantalini s kamenjem pobili, ko je čuval presveto Rešnje Telo, da bi ga poredneži ne oskrunili.

Danes sicer ne potrebujemo straž, ki naj bi branile in čuvalje Jezusa v tabernaklju, dasi je dosti brezvestnih in malobrižnih kristjanov in brezvernih ljudi, ki s svojim govorjenjem in obnašanjem povzročajo žalost evharističnemu Zveličarju. Potrebujemo pa častnih straž, ki naj s svojo navzočnostjo pred tabernakljem ter s svojo molitvijo in ljubeznijo dajejo čast božjemu Sinu Jezusu in zadoščujejo za vse žalitve, ki mu jih povzroča brezbrizni ter grešni svet.

Poleg bratovščine presv. Rešnjega Telesa so za počestitev in proslavo najsvetejšega Zakramenta ustanovljena razna združenja, ki pospešujejo dnevno, večno, nočno češčenje. Znani p. Mateo, goreči pospeševatelj vstolice presv. Srca Jezusovega, je ustanovil l. 1927 apostolstvo nočnega češčenja po družinah. Silno bi pa bilo želeli, da bi se pospešilo nočno češčenje pred prvim petkom v mesecu. To naglašamo radi tega, ker je ta pobožnost namenjena in odločena fantom in možem.

Ne prikrivajmo resnice, da nas moške v češčenju in ljubezni do presvetelega oltarnega Zakramenta ženski svet vsekako prekaša. Pa se tudi mi postavimo, kadar gre za naš ponos; to priča divna slovesnost in skupno obhajilo mož in fantov iz vseh stanov na Stadionu v noči od 29. do 30. junija ob priliki Evharističnega kongresa. 40.000 nas je bilo!

Zavedajmo se pa tudi ob drugih časih, da smo moški vsaj toliko kot ženstvo, če ne še bolj poklicani, da bi prihajali v vas in goste k Jezusu, saj je Jezus le apostolom in njih naslednikom — ne pa pobožnemu ženstvu, ki ga je spremljalo — poveril odlično službo mašništva in jih določil za delivce svetih skrivnosti. Morda je znak skromnosti, da fantje in možje pri verskih vajah in pobožnostih ne silijo v ospredje, a ta skromnost ni umestna. Pokažimo, da smo tudi mi tukaj, da se tudi mi potegujemo za slavo božjo, da tudi mi hočemo zasesti mesta, ki so nam odločena v nebesih. Če nas pa moški ponos priganja, da bi se radi tudi sami izkazali v goreči ljubezni do Jezusa in imeli kakšno lastno pobožnost, dobro! Pa si izberimo vsaj kakšno večerno uro pred prvim petkom; zmenimo se in združimo se v skupni, glasni

in prisrčni molitvi pred tabernakljem. O, kako lepo in prijetno je, če so zbrani možje in fantje v topli ljubezni pred Jezusom! Treba je samo poskusiti, začeti, pa bomo okusili sladkost, tolažbo in blagoslov tihega nočnega češčenja. Može in fantje! Udeležimo se, kolikor in kadar je mogoče, skupnega češčenja, ure molitve ob nedeljah in kadar pride na vrsto vaša župnija za celodnevno češčenje. Gorečnost do svetega Rešnjega Telesa, ki nam jo je užgal Evharistični kongres, naj raste, napreduje in rodi bogate sadove!

Naj se uresniči pričakovanje, da bomo med druge dragocene sadove letošnjega Evharističnega kongresa beležili tudi poudvig nočnega češčenja. Omenjali smo večkrat, da se v ljubljanski stolnici zbirajo že leta in leta pred vsakim prvim petkom moški častilci, stražarji presvetelega Srca Jezusovega. Sedanji vladika ljubljanski je dovolil, da se ta pobožnost opravlja pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Ganljivo in vzpodbudno je gledati te vrste postavnih fantov, možakarjev pa tudi gospodov, ki se v nočni tišini uro za uro menjavajo in lepo ubrano glasno časte božjega Zveličarja. Ni jih malo, a za Ljubljano vendarle premalo. Zdaj po tako krasno uspelem Evharističnem kongresu naj bo med drugim naša resna skrb, da se nočne straže pred tabernakljem v stolnici okrepe in spopolnijo, drugod pa po možnosti vpeljejo za eno ali dve uri. Z zadovoljstvom smo slišali, da je v trnovski župnijski cerkvi (Ljubljana) začetek že storjen.

Evharistični kongresi zadnjih desetletij pričajo, da se more vkresati oženj gorečnosti in ljubezni do Jezusa tudi v srcih na videz bolj neobčutnih, bolj hladnih moških oseb. Samo skupaj se morajo vzeti; združiti se morajo, da so sami in da je več poguma in volje. Treba je seveda predvsem spraviti iz srca vse, kar zabranjuje pot do Jezusa.

Kar se je v pogledu nočnega češčenja doseglo po drugih deželah, se more in mora tudi pri nas! Če ima mala Portugalska dežela 34.000 nočnih častivcev, če se ponaša Italija s svojimi 40.000, če je mogla protestantska Anglija, kjer so katoličani v veliki manjšini, spraviti na noge in pred tabernakelj 70.000 stražarjev, ali bi se ne dalo — recimo v Ljubljani — dvigniti število Jezusovih prijateljev, ki bi mu darovali vsak mesec eno nočno uro češčenja v cerkvi — vsaj na 2000!?

Jezus je do nas poln ljubezni! Iz src človeških, iz src fantov in mož se pa vrača tja v Srce Jezusovo tako malo ljubezni. Nekoč je Jezus napram sveti Marjeti potožil: »Imam gorečo, pekočo žejo, da bi me ljudje v najsv.

Zakramentu ljubili, pa ne najdem skoraj nikogar, ki bi se pobrigal, da ustreže mojemu hrepenenju in bi mi vračal ljubezen!« — Kaj menite, ali ne bi Jezus tudi danes tako tožil, če bi se oglasil med nami z besedo?

Koliko jih je, ki hočejo biti še kristjani, ki hodijo v cerkev, pa vendar jim je božji Zveličar tako tuj in daleč, skoraj tako daleč kakor onim, ki ga ne poznajo, ki ga zato ne ljubijo. Njih srce ne utriplje za Jezusa, pa jim je vendar tisočkrat bliže kot lastni starši, lastni otroci, kot najboljši prijatelj.

Stopimo tudi mi, možje in fantje, večkrat pred tabernakelj. Pomislimo! Iz nebes, iz bivališča svojega veličastva, iz družbe z nebeškim Očetom in Svetim Duhom se je podal božji Sin v podobo kruha, v celico svete Hostije, da nam je blizu, da posreduje za nas, da nas krepi, tolaži, razsvetljuje in razveseljuje. Kako je pa razočaran, ko najde dostikrat tako malo umevanja in še manj ljubezni.

Ljudstvo krščansko! Ljudstvo slovensko! Tvoj Zveličar je v tvoji sredi. Osveži, obнови, pomnoži svojo ljubezen!

A. Č.

Marijin sen

(Za praznik Marijinega rojstva.)

*Odprla oči si detinske,
iz njih je zasvetil sijaj,
in mater je tvojo ljubečo
pozdravil radosten smehljaj.*

*Tam bilo je v hišici borni,
ki svet se ni zmenil za njó,
a milostno gledalo nánjo
ta čas je bogato nebó.*

*Svetile oči so ti v dan,
sijale so rajske višave,
pihljaj ti prinašal lahan
nebeške je sladke pozdrave:*

*»Nedolžna cvetica,
ti roža vseh rož,
nekdaj kot kraljica
zavladala boš.*

*Vseh milosti polna
že zdaj si tako,
da zemlja vesóljna
slavila te bo.«*

*In sen je krasan
priplaval v tvoj stan,
in angelov spev,
zamaknil te v hlev.*

*Tam videle tvoje
nedolžne oči
ubogo so Dete
še lepše kot ti.*

*O polnoči svet je
od njega sijal;
od sveta je svet bil
vesoljni svetel.*

*Odprt je nad vama
neba bil obok,
pokazal ti raj je
ta nežni otrok.*

*Zagledala v sanjah
nebeški si kras,
veselo je vzkliknil
detinski tvoj glas.*

*Marija, ti čudežna hčerka,
srečnejša od vseh si otrok!
Že v prvih si gledala sanjah,
kako te povišal je Bog!*

Franjo Neubauer.

Luč jim je v temo zasvetila

Jezus Kristus nadaljuje na dva načina svoje bivanje na zemlji. Biva v Cerkvi, ki je njegovo skrivnostno (mistično) telo, in biva v presveti Evharistiji, ki je njegovo telo v podobi kruha in njegova kri v podobi vina.

Oboje je v najtesnejši zvezi med seboj. Ko smo po krstu postali udje Cerkve, torej udje Jezusovega skrivnostnega telesa, smo v Evharistiji dobili nadnaravno hrano, ki nam daje nadnaravno življenje in rast. Po krstu smo bili včla-

njeni Kristusu, po sv. Rešnjem Telesu pa postaja naša skupnost s Kristusom čedalje bolj živa in močna. Saj se z nami nič tako tesno ne spaja, kakor se naša hrana. Kristus sam je to skupnost nazorno pojasnil s primerom o trti, ki v svoje mladike nenehoma pošilja življenjske sokove.

Kdor ljubi Cerkev, ljubi tudi Evharistijo. Kdor ljubi Evharistijo, pa zopet v isti meri ljubi Kristusovo Cerkev. Saj je oboje isti Kristus, le da v drugačni obliki. Zato je umljivo, zakaj je mnogim prav sv. Rešnje Telo vodnik do katoliške Cerkve.

Mi smo že od mlada v Kristusovi Cerkvi in že iz mlada prejemamo nebeški Kruh. V dejanjih in žrtvah izkazujemo Kristusu za oboje svojo hvaležnost! K temu naj nas opozarja tudi vnema in sreča tistih, ki so oboje morali šele po dolgih naporih poiskati. Ko so prišli k luči, so bili vsi svetli in topli od nje.

* * *

Znamenita angleška pisateljica **Ade-
lina Sergeant** (izg. Sárdžent) je bila odgo-
jena v anglikanski, protestantski veri ter
je v njej preživela več zadovoljnih in mir-
nih let.

Sama nam pa popisuje, kaj ji je začelo
majati tla.

Prvo vprašanje ji je vstalo iz prote-
stantskih, anglikanskih molitvenikov. V
njih je zopet in zopet srečavala take mo-
litve in pobožnosti, ki so očitvidno vzete
iz katoliških knjig in bi jih torej anglikan-
ska cerkvena oblast morala prepovedati,
n. pr. obhajilne molitve, molitve katoliške
maše okoli spremenjenja, pobožnosti k
Materi božji, molitve za umrle. Anglikan-
ska vera vse to zanikava, kako more biti
v tisku tako popustljiva? Kako to, da pri
njej ni ostre meje med resnico in zmoto?
Ista stvar vendar ne more biti hkrati res-
nična in napačna!

Kadar je čitala ali premišljevala o
svetniških osebnostih katoliške Cerkve,
jo je kakor z nožem zarezalo v srce. Vera,
ki vzgaja take plemenite in požrtvovalne
može in žene, ne more biti napačna, ker
slabo drevo ne more roditi dobrega sadu.
Zdelo se ji je, da jo sv. Avguštin, sv. Tomaž
Akvinčan, sv. Tomaž Moore in še tako šte-
vilni svetniki gledajo z očitajočim in po-
milovalnim pogledom, kakor bi ji hoteli
reči: Naša vera je drugačna ko tvoja, ti
ne misliš in ne ravnaš prav. Neznosna ji je
bila misel: od teh svetniških oseb sem
izključena!

V srcu se ji je žalostno zganelo tudi,
kadar je molila evharistične molitve in
slavospeve v protestantskih, anglikanskih
cerkvah. Očitala si je: Katoličani pravijo,
da mi anglikanci nimamo veljavno posve-
čene duhovščine, ne veljavne maše, ne
veljavnega spremenjenja pri maši. Kruh se
torej po besedah anglikanskih duhovnikov
ne spremeni v Jezusovo Telo, ne vino v
njegovo Kri. Kako moremo mi tisto mirno
in brez vznemirjenja moliti?

Išči! Tako ji je očitala vest. Za spo-
znanjem pojdi, naj te stane karkoli!

Pa jo je ovirala obljuba, katero je bila
dala pri sprejemu v dve anglikanski bra-
tovščini: da ne bo stopila v kakšno kato-
liško cerkev, ne prestopila njenega praga.
Tudi se ji je zdelo nemožato, poprej se
razgovarjati s kakim katoliškim duhovni-
kom, preden se ne razgovori s svojim do-
sedanjim anglikanskim duhovnim vodni-
kom.

Zato je šla najprej k temu ter mu po-
vedala, da ji je prav zaradi njegovih pridig
vstala domneva: Jezus Kristus je vendar
moral ustanoviti neko versko družbo ter ji
dati zamiselek in uredbo; ta verska družba
ali Cerkev more biti samo ena, za vse na-
rode in čase; njen začetek mora biti že v
apostolski dobi in ne šele v 16. stol., v dobi
reformacije na Angleškem. To pa je le
rimsko-katoliška Cerkev.

Pastor jo je mirno poslušal, v odgovor
ji je pa dejal, da rimsko-katoliška Cerkev
že zato ne more biti prava, ker je ne vo-
dijo nasledniki vseh apostolov, temveč
samo naslednik Petra, rimski škof.

Njej se je odgovor zdel čuden. Saj tudi
katoliško Cerkev vodijo škofje, a pod
enotnim vodstvom rimskega škofa, ki je
pravni naslednik apostola Petra; Petru je
pa sam Gospod poveril vodstvo apostolov
in vernikov, ko ga je imenoval Skalo
Cerkve, Ključarja božjega kraljestva na
zemlji, Pastirja ovac in jagnjet.

Pobožno je nato romala v Sveto de-
želo. Ko je molila ob božjem grobu, jo je
obsijala velika luč; zdelo se ji je, da so vsi
oblaki dvomov pregnani in da resnico kar
gleda.

Še pozneje se ji je zdelo čudno, kako
da že takrat v Jeruzalemu ni postala ka-
toličanka, marveč je še vedno stala neod-
ločno ob poti življenja.

Od takrat je še bolj vneto molila k
Bogu za luč resnice. Vroče ga je prosila,
naj ji pošlje takega katoliškega duhovnika,
ki ji bo rekel prave besede.

Bog ji je kmalu izpolnil željo. Njeni
opravki so jo kakor nehote pripeljali h

katoliškemu duhovniku, ki je mnogo govoril z njo o veri ter ji dal več izvrstnih verskih knjig; vse je počasi in pazljivo prečitala.

Kadar je mislila prestopiti v katoliško Cerkev, so ji pa vstali pomisleki: ako zapustim svojo dosedanjo vero, moram zapustiti svojo družino, svoje znanke in znanke, svojo domovino, pretrgati vse prijateljske vezi. Ločiti se moram od vsega, kar mi je drago, ter se samotno odpraviti v daljno, žalostno deželo. Vendar pa jo je vselej okrepila misel: Bog je vreden še tolikih žrtev; kar bom žrtvovala za resnico, za pravo vero, za edino pravo Cerkev, to bom žrtvovala za Boga. Ko se ji je torej zdelo, da pada v brezdANJI prepad, je obenem skoro čutno čutila božjo roko, ki jo prestreza in nečuje.

Zato je Adelinda Sergeant 23. oktobra leta 1899 v Farm Streetu prestopila v katoliško Cerkev.

Noben od njenih se ni čudil, nobena od prijateljic in noben od znancev je poslej ni zaničeval, ker so se uverili, kako je svoj korak leta in leta poprej premišljala.

Samo vpraševali so jo: »Ali si sedaj res popolnoma srečna? Ali si sedaj res našla, kar si iskala in pričakovala?«

Odgovarjala jim je: »Duša mi je popolnoma pomirjena. Tako sem zadovoljna

v duši, da svojega zadovoljstva ne morem izraziti z besedo. Pomirjeni so mi um, srce in vest. Ne premetavajo me več človeški nazori in človeška mnenja, marveč sem čvrsto zasidrana v božjo resnico.«

Vso srečo prave vere in Cerkve je pa seveda šele polagoma doumela. Šele polagoma je dojela vso lepoto in vso milost katoličanstva. Vedno ji je duša kaj novega odkrila ter se ji ob čem novem razveselila in utolažila. Sladko ji je dela zavest, da ni več blodeča ovca, ampak je v pravi čredi pri božjem Pastirju. Ganila jo je skrb, ki jo ima katoliška Cerkev za najbolj neznanega in preziranega človeka, kakor za največje mogotce sveta.

Popis svoje poti k sreči zaključuje Adelinda Sergeant z evharističnimi besedami:

»Ko molim sveto Telo in sveto Kri našega Gospoda, ki hoče na oltarjih biti med nami navzoč do konca sveta, kličem ponižno s sv. Avguštinom: Prekasno sem Te spoznala, o večna Lepota! — Hkrati pa mi duša ponavlja psalmistov vzklik: Blagor jim, ki prebivajo v Tvoji hiši, Gospod!«

Vsa zemška sreča ji ni bila nič v primeri s srečo, ki jo je našla v božji veri in v božji Cerkvi. Zato je živela in delala poslej le za Boga in za Cerkev.

Dr. Fr. Jaklič.

Marija

Angelov Kraljica nad angelske kore povišana.
BoGORodica.

Celica, v kateri se je Kristus včlovečil.

Čudež božje ljubezni.

Devica brezmadežna.

Eva (druga), ki nam je dala sad zveličanja, Jezusa.

Fronta (nepremagljiva) zoper sovražnike našega zveličanja.

Gospa vsega sveta in Mati Njega, ki nosi svet na svojih rokah.

Hiša modrosti.

Izliv vseh milosti.

Jutrnja zarja.

Kraljica nebes in zemlje.

Luč sveta, ker je Mati njega, ki je sonce pravičnosti.

Mati Odrešenikova.

Noetova ladja, v kateri je bil rešen človeški rod.

Oznanjevalka miru.

Premažovalka peklenške kače.

Rednica nebeškega Rednika vseh ljudi.

Studenec, ki je iz njega pritekla voda življenja — Kristus.

Šator Najvišjega.

Trnjava, ki se je vanjo vselil Kristus. (Tem-pelj božji.)

Uteha žalostnih in potrlih.

Vrt, ki je na njem pognala najlepša vrtnica iz korenine Jesse.

Zakladnica, ki je bil vanjo položen najlepši biser — Kristus, Bog in človek.

Žena, blažena med ženami.

**Marija vnebovzeta —
prosi za nas!**

Nič te ne stane, če spregovoriš besedo priznanja
svojemu bližnjemu za to, kar
ima dobrega;
če izkažeš malo uslugo podlož-
nemu;

če si potrpežljiv z nervoznim člo-
vekom;
če pozdraviš človeka, ki bi ga
rajši prezrl;
če priznaš svoje slabosti.

Prazniki križa

»Pozdravljen, o presveti križ,
edini ti nam up deliš!»

Življenje matere Cerkve je dolg križev pot, ki traja že nad 1900 let in bo trajal do konca dni. Prehoditi mora vse postaje od prve do zadnje vsak posameznik, vsaka katoliška organizacija, vsaka župnija, škofija, vsak narod. Vsakdo, ki živi v tesni zvezi s Cerkvijo, vsak bo in mora biti deležen trpljenja, premagovanja, neprestanega boja. Deležen bo pa tudi milosti in plačila, po Pavlovih besedah: In vsi, kateri hočejo v Kristusu Jezusu po-božno živeti, bodo preganjani (2 Tim 3, 12).

Sredi tega silnega boja na vseh straneh pa vidimo sveto Cerkev nezlomljeno, polno poguma, odločnosti in neustrašenosti, njene zveste prijatelje pa sredi tega trpljenja polne poguma in zaupanja. Odkod to, da sv. Cerkev in vsi njeni dobri otroci tako zvesto vztrajajo na tem križevem potu, pod križem, v molitvi, žrtvi, v trpljenju? V svetem upanju z vernim očesom gleda sv. Cerkev s svojimi zvestimi otroki na svojega Voditelja, ki je zmagal na križu. V križu bo tudi končna, večna zmaga svete Cerkve.

Cerkvena liturgija je sprejela v cerkveno leto 3 praznike sv. križa. Vsi trije poveljujejo sv. križ in njegovo zmago, zmago v trpljenju in po trpljenju. Vsak od njih vliva tolažbo in daje upanje vsem, ki vztrajajo sredi borbe za večni cilj, za pravice sv. Cerkve. Ti trije prazniki sv. križa so: veliki petek, najdenje sv. križa (3. maja) in povišanje sv. križa (14. septembra).

Veliki petek. Ta dan velja sicer med nami kot dan žalosti in žalovanja. Če pa le nekoliko prislunemo bogoslužnim spevom, molitvam sv. Cerkve, bomo takoj spoznali, da je to dan zmage, odrešenja na križu. Pri razkrivanju in počestitvi sv. križa na veliki petek pokaže sv. Cerkev vernikom sv. križ. Duhovnik poje tedaj zmagoslavni spev: »Ecce lignum crucis« — Glejte les križa, na katerem je viselo zveličanje sveta. Ljudstvo kleče odpeva: Pridite, molimo! Po tako zvanih »očitanjih« zapoje zopet slavospev zmagovitemu križu: »Tvoj križ, Gospod, častimo in hvalimo, in poveljujemo tvoje sveto vstajenje. Zakaj, glej, zaradi tega lesa je prišlo veselje na ves svet.« Zanimivo je, da so imeli v prvih stoletjih križe, ki so bili obloženi z zlatom in dragocenimi kamni in biseri, ali pa križe, na katerih je bil Kristus ne kot mož trpljenja, ampak kot zmagoviti kralj z zlato krono na glavi namesto trnjeve, oblečen v škrlat in kraljevi plašč. Tak križ kaže namreč zmago Križanega in vseh onih, ki se ga oklepajo v

trpljenju.¹ Tako nam daje križ pogum in tolažbo, da zvesto vztrajamo pod križem do konca, da smo neustrašeni tudi v trpljenju, ker vemo, da nas bo to trpljenje privedlo h končni zmagi, večni sreči.

Najdenje sv. križa. Ta sopraznik obhajamo 3. maja v spomin, da je sv. Helena, mati cesarja Konstantina Vel., v Jeruzalemu našla dragoceni zaklad sveti križ. Takole beremo v brevirju:

»Potem ko je cesar Konstantin videl prikazen Gospodovega križa na nebu in je slavno premagal svojega tekmeca Maksencija, je Konstantinova mati Helena prejela od Boga opomin, naj poišče sv. križ. Takoj se je napotila v Jeruzalem. Tam je dala podreti marmornati kip boginje Venere, ki so ga kakih 180 let prej na kraju križanja postavili pagani, da bi tako zabrisali Kristusov spomin. Prav tako je dala odstraniti pri Odrešenikovih jaslicah podobo Adonisa in na kraju vstajenja kip Jupitra. Ko je tako očistila kraj križanja, so odkopali tri križe, malo vstran pa tudi napis Gospodovega križa. Toda na katerem od teh je bil pri-bit napis, niso mogli ugotoviti. Ta dvom jim je razrešil čudež. Jeruzalemski škof Makarij se je namreč po molitvi k Bogu z vsakim križem posebej dotaknil neke težko bolne žene. Pri dotiku prvega in drugega križa ni bilo nič, pri tretjem je pa mahoma ozdravela. Tako je torej Helena našla zveličavni križ in tam zgradila veličastno cerkev. V njej je shranila del križa, prevlečenega s srebrnimi ploščami. Drugi del je pa prinesla svojemu sinu Konstantinu. Shranil ga je v cerkvi »Sv. križa v Jeruzalemu«, ki jo je zgradil v Sesorianski palači. Tudi žeblje, s katerim je bilo prebodoeno presveto Jezusovo telo, je mati prinesla sinu. Od tedaj je Konstantin z zakonom določil, da se križ ne sme uporabljati več za kazen. Tako je stvar, ki je bila prej ljudem v sramoto in zasmeš, postala predmet čiščenja in slave.«

Ta praznik pade itak v velikonočni čas in zato je veselje še podvojeno. Vedno in vedno ponavlja sv. Cerkev veseli zmagoviti spev: aleluja, aleluja — hvalite Boga —, spev poln hvale in zahvale za odrešenje, ki se je izvršilo na križu. Kako veličasten je spev, ki ga poje sv. Cerkev v svojih večernicah: »O blagoslovljeni križ, ti edini si bil vreden nositi Kralja nebes in Gospoda, aleluja!« To znamenje se bo pokazalo na nebu na največji praznik zmage sv. križa, na dan vesoljne sodbe, ko bodo prejeli vsi prijatelji križa neskončno zadoščenje, čast in plačilo, kakor poje sv. Cerkev na praznik najdenja sv. križa: »To znamenje križa se bo prikazalo na nebu, aleluja, ko bo Gospod prišel soditi, aleluja!«

Povišanje sv. križa. V brevirju nam pripoveduje sv. Cerkev sledeče:

¹ V oni dobi so podobe Kristusove na razpelih 14 dni pred veliko nočjo (čas trpljenja) zakrivali z vijoličnimi prtovi. Navada, da zadnje dni postnega časa še vedno zagrinjajo križe po naših cerkvah, ima torej zgodovinski pomen.

»Perzijski kralj Kozroa si je v poslednjih letih vlade cesarja Foke prilasti Egipet in Afriko, osvojil Jeruzalem, pokončil tam mnogo tisoč kristjanov ter odnesel s seboj v Perzijo Gospodov križ, ki ga je sv. Helena dala postaviti na gori Kalvariji. Fokov naslednik Heraklij je radi mnogih vojnih neprilic in porazov prosil za mir, ki ga pa tudi pod neugodnimi pogoji ni mogel doseči od Kozroa, katerega so zmaže prevzele. V tej skrajni stiski se je neprestano postil in v goreči molitvi prosil Boga pomoči. Na božji opomin je zbral vojsko, napadel sovražnike in premagal tri Kozroove vojskovodje in njih vojske. Zlomljen radi teh porazov je Kozroa na begu imenoval svojega sina Medarza za sovladarja. Te sramote pa nikakor ni mogel prenesti Kozroov starejši sin Siroes, pa je snoval zaroto proti očetu in bratu. Kmalu po njunem povratku je dal oba umoriti. Od Heraklija si je izposloval kraljestvo, ko je pristal na nekatere pogoje. Prvi od teh je bil ta, da vrne križ Kristusa Gospoda. Tako so kristjani dobili križ po štirinajstih letih nazaj. Ob povratku v Jeruzalem ga je cesar Heraklij sam ob množični udeležbi ljudstva na svojih ramah nesel na goro Kalvarijo. Pri tem dogodku poročajo o znamenitem čudežu. Heraklij, ki je bil okrašen z zlatom in biseri, je moral pri vratih, ki so vodila na goro, obstati. Kolikor bolj se je trudil priti naprej, toliko bolj se je zdelo, da ga nekaj zadržuje. Ko so radi tega Heraklij sam in ostali strmeli, je jeruzalemski škof Zaharija spregovoril: »Glej, cesar, s to zmagoslavno obleko premalo posnemaš uboštv in ponižnost Jezusa Kristusa.« Ko je tedaj Heraklij odložil svojo prekrasno obleko in sezul čevlje, je v preprosti spokorni obleki brez ovire nadaljeval pot in postavil križ na onem kraju, odkoder so ga bili Peržani odnesli. Tako so začeli praznik povišanja sv. križa, ki so ga že prej na ta dan vsako leto obhajali, še slovesneje praznovati v spomin na ta dogodek.«

Ako so vsi prazniki sv. križa prazniki zmaže, saj povečujejo križ kot znamenje zmaže, potem je to še prav posebno ta praznik. V svojih jutrnjicah sv. Cerkev Kristusov križ takole opeva: »Nad vsa cedrina drevesa si vzvišen ti edini, ki je na tebi viselo življenje sveta, ki je na tebi Kristus zmagal in je njegova smrt premagala smrt za večno!« — Zmažo oznanja vstopna pesem pri sv. maši: »V križu našega Gospoda Jezusa Kristusa se moramo hvaliti; v njem je naše odrešenje, življenje in vstajenje; po

njem smo rešeni in oproščeni, aleluja, aleluja.« — Zmažo oznanja berilo in pesem med berili: »Ponižal se je in bil pokoren do smrti, smrti na križu. Zato ga je tudi Bog povišal in mu dal ime, ki je čez vsa imena.« Zmažo oznanja evangelij: »In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, vse pritegnil k sebi.« — Zmažo oznanja predglasje: »Večni Bog, ki si navezal rešitev človeškega rodu na les križa, da odondod vstane življenje, odkoder je prišla smrt, in da bi bil oni, ki je na lesu zmagal, na lesu tudi premagán po Kristusu, našem Gospodu.«

* * *

Ko smo obhajali 1900 letnico našega odrešenja, je obvladoval ves ogromni prostor na Stadionu križ nad oltarjem kot znak in zagotovilo odrešenja, zmaže. Prav ima torej sv. Cerkev, ko poje v svojih jutrnjih molitvah o tem zmagovitem lesu, kjer je viselo življenje sveta in je zmagal Kralj nebes in zemlje: »Nad vsa cedrina drevesa si vzvišen...« Ako poznamo tega duha sv. Cerkev, njeno mišljenje in življenje, molitve in speve, se ne bomo več tako čudili, če sv. Cerkev in z njo vsi zvesti otroci, ki se je kot matere tesno oklepajo, hodi po tem križevem potu pogumno in neuklonjeno, saj ima zagotovilo, da je križev pot Kristusov pot, pot h končni večni zmagi. Zato zaupno in iskreno pozdravlja sv. križ: »O crux, ave spes unica« — pozdravljen, sveti križ, edini ti nam up deliš!

Z zadovoljstvom smo zaradi tega pred Evharističnim kongresom brali poročila, kako se je po slovenski domovini poživila ljubezen do svetega križa, kako so se dvigali po razglednih točkah visoki križi, kako so se obnavljala po vaseh in križpotih stara znamenja z lepimi razpeli v spomin na naš veliki Evharistični kongres. Naj bi ostalo to čiščenje svetega križa trajno; naj bi ne bilo nobenega kraja, kjer bi bilo to znamenje Jezusove neskončne ljubezni do nas — zanemarjeno.

P. Evgen S. O. Cist.

Izpred večne luči

8. Ko smo se vračali...

V éliki shod na čast sv. Rešnjemu Telesu je minil. Vsi polni ognja in navdušenja so se vračali udeleženci na svoje domove. Pretekali so dnevi in tedni in še se ni polegla govorica in hvala: »Oh, kako je bilo lepo!«

»Da, to so dnevi, ki jih ne smemo nikdar pozabiti.«

Bila je to res tako lepa prireditev, da nikakor ne sme ostati brez sadov. To bi bil neopustljiv greh.

Stara in vedno nova resnica pa je in bo vedno, da smo mi vsi tako strašno omahljivi in nezanesljivi. Danes »hozana«, jutri pa »križaj ga«. Kdaj bo naš vek spet rodil može in fante, žene in dekleta, o ka-

terih bomo z mirno vestjo lahko rekli, kakor pravi naša pesem:

Trdno kot skala kot hrast bomo stali,
dušo pogube srčno varovali.

»Zakaj bi pa morali vedno dvomiti nad nami? Ali se nismo danes postavili, kakor se spodobi?«

»O ti Franica ti franicasta, ali misliš, da je »danes« že cela večnost?«

»I, ravno take mevže pa tudi nismo, da bi nam nihče ne mogel ničesar zaupati.«

»Veš Franica, to je tako: Petrov ima svet vedno veliko, ne pa toliko Janezov. Mislim, da razumeš, kaj se to pravi.«

»O, to pa že razumem. Saj ste nam pri shodih že dostikrat povedali, kakšen je bil sv. Peter. Dober človek, poln ognja do svojega Gospoda, pa je v svoji vnemi kaj rad popustil. Samo majhnega vetrčka je bilo treba, pa je Peter odnehal. Nasproti pa je bil Janez vse drugačen mož. Ljubil je svojega Gospoda do Kalvarije, do križa.«

»Dobro! Vidim, da ne hodiš zastoni k shodom.«

Franica je s ponosom in z zadovoljnostjo sprejela to pohvalo, češ, iz zadnje moke pa vendar le nisem. Kako je pa ostalo spremstvo poslušalo njeno pohvalo, kaj menite, ali bi povedal ali ne?

»Tudi nam manjka,« je nadaljeval voditelj, »tistega ognja, kakršnega je bil poln sv. Janez. Stanovitni ne znamo biti. V cerkvi smo Kristusovi, do cerkvenih vrat smo še njegovi; ko smo pa zunaj cerkve, pa mislimo, da mora zveza med nami in med Jezusom prenehati. V cerkvi zagotavljamo, da smo njegovi:

»Čuvaj nas v ljubezni svoji,
mi smo tvoji, mi smo tvoji.« —

komaj pa prestopimo prag hiše božje, že začne naš jezik bližnjega obirati, pikati, zbadati, že se prebudi zmaj jeze, kletve in kar je še hujšega, pa je bolj prav, da se med nami niti ne imenuje.«

Duhovni pastir se je razvnel, spremstvo je za hip obmolknilo.

»Pa kdo vam vse na ušesa prinese,« se je razhudila Komarčkova Mica, »da tako natančno veste za vsa naša dela, za vse naše besede! Rada bi ga poznala tistega človeka.«

»Le verjemi mi, da ne potrebujem prav nikogar. Kdor ima s svetom le nekoliko opravka, kdor življenje vsaj površno pozna, mu ni treba nobenega poštarja in nobene poštarice, kakor vi navadno imenujete te vrste ljudi, o katerih sumničite, da vas črnijo in blatijo pri vaših dušnih pastirjih.«

Mica bi se bila rada z nejevoljo našobila, pa si ni prav upala. Pogledala je v zadregi v stran in ni vedela na to ničesar odgovoriti.

»Enega današnjim časom manjka,« je spet nadaljeval prejšnji govornik, da ni beseda popolnoma onemela, »to je stalnosti, stanovitnosti; in drugo je, kar nam ni nič manj potrebno, smisel za žrtve. In tu bi vam dal za vzor tisto vrsto ljudi, ki jih danes srečate skoro na vsaki cesti. Turiste mislim, hribolazce, ki lazijo in oblazijo vse naše gore in doline.«

Tedaj pa je bilo, kakor bi bil dregnil v sršenovo gnezdo. Beseda je pobijala besedo. Vse v znak ogorčenja.

»Hribolazci naš vzor! Ti, ki hodijo brez Boga in brez maše v gore!«

»Tisti divjaki, ki lomijo naše drevje in pustošijo naše njive in travnike!«

»Ali se niste že vi sami neštetokrat jezili nad njimi in nad neotesanostjo, ki jo nosijo ti ljudje iz mesta na deželo?«

»Vzor naj nam bodo ljudje, ki se pijani vračajo skozi naše mirne vasi na postajo, ki rjovejo in tulijo kakor sam vrab ne more grje, ki nam tolikokrat kale tako krvavo potrebni nočni počitek!«

In še in še so padale besede ena bolj ostra kakor druga, in vse so obsojale to novodobno iznajdbo naših dni, ko mesta silijo na kmete, v hribe, v gore, na najbolj nedostopne nebotičnike naše domovine.

»Mir prosim, mir! Saj se komaj razumemo. Naj vas opozorim na znani evangelij, kjer je rečeno, da je bil krivični oskrbnik pohvaljen, da je modro ravnal. In vendar: ali ni ta človek v naših očeh čisto navaden slepar in goljuf? Kar na debelo je ponarejal dolžna pisma. Moramo namreč prav razumeti, zakaj je bil ta človek pohvaljen. Ne zaradi sleparije. Ampak zato, ker si je s svojim ravnanjem tako lepo poskrbel za svojo bodočnost.«

»Gospod, zakaj pa zdaj govorite o tem človeku? Kaj ima ta človek skupnega s hribolazci? To čudno zavijanje!«

»Ne bodi tako nepočakana, ti Nežika izpod Težke gore. Kar mirno poslušaj, pa bo vse prav.«

»Pa res! Kaj motiš gospoda? Poslušaj!«

»Saj poslušam. Morda bolj ko ti. Zato sem pa prosila za pojasnilo.«

»Pa kako! Tako nekam nevljudno, neotesano.«

»Pustite me, prosim! Kar je, to je, popraviti se več ne da.«

»Zadosti prepira! Vrnimo se torej k hribolazcem. Prav nič ne hvalim tistih, ki jim je nedeljska služba božja toliko mar kakor našemu konju v hlevu; ne priporočam vam jih radi tega, ker se marsikje res tako vedejo in obnašajo, kakor da bi si bili svoboda in surovina rodni sestrí. Vsega tega in še marsikaj drugega ne bom pohvalil in v tem vam jih ne stavljam za vzor.«

»No vendar! Smo si mislile ...«

»Pohvalil bom samo njih vztrajnost in neupogljivost. V gore hodijo. Ta pota so zvezana z mnogimi neprijetnostmi in neugodnostmi, trpeti morajo lakoto in žejo, spremljata jih mraz in vročina, seznaniti se morajo z grozoto nevihte in s strahoto neprodinrih megla: vse težave jih pa ne odvrnejo in ne prestrašijo, da bi spet in spet ne pohiteli nazaj v gore. Ko bi se mi s tako vnemo trudili za Boga in za to, kar je božjega, ko bi mi ne bili nekaterikrat tako strašno mlačni in površni, kakšne zaklade bi že imeli nabrane!«

Družba je obmolknila. Nekateri so gledali predse, kakor da bi si izpraševali vest, kakor bi jih bilo sram tiste čudovite vnemarnosti, s katero vsak dan trikrat in še večkrat pozabljamo, da smo otroci božji. Drugi so gledali v daljavo, kakor bi hoteli, da se jim prikaže Bog v svoji popolni nadnaravni postavi, tak, kakršen v resnici je, potem bi mu služili, potem bi se zanj vnemali — vsaj toliko časa, kakor Izraelci v puščavi. Še drugi so si dali opravka s svojo prtljago, brskali so po njej in jo pregledovali, kakor bi hoteli ondi najti, kar so s svojo nestalnostjo izgubili.

»Oh, ja no!«

Naš molk je pretrgal tale globoki, na zunaj čisto brezpomembni zdihljaj.

»Kaj pa je?«

»Oh, nič! Samo mislila sem: kako naj pa Bogu naprej in naprej služim. Ali naj

noč in dan molim? Ali naj dan za dnevno hodim v cerkev, k sv. zakramentom? Ko pa doma vedno gonijo le eno: delaj, delaj, delaj!«

Da, da, tudi to je vprašanje, ki mnoge bega, ne samo našo neizkušeno Minico iz Trdinovega. Ti nedosežni sv. Pavel, kako naj te pri tej priliki zahvalim za tisto besedo, ki si jo zapisal Rimljanom: »Ne hrepenite po visokih stvareh, ampak se držite nizkih.« Kakor bi nam hotel povedati, da si z božjo službo ne smemo delati nepotrebnih težav. Ne kličimo vedno: »Rajši smrt, kakor Boga žaliti!« Recimo in obljubimo rajši, da se hočemo in moramo oprijeti malenkosti, vsakdanjosti in si z njimi zagotoviti primeren sedež v božjem kraljestvu. Vestnost v vsakdanjih opravkih, poštenost pri delu, natančna pokorščina, priljudna prijaznost do vseh domačih; kratko povedano: po takih-le malenkostih bomo postali veliki pred Bogom.

Vračali smo se na slavnostno okrašenem vozu. Tudi naše razpoloženje je bilo povsem slavnostno. Vračali smo se in pogovarjali smo se in marsikaj smo uganili, preden je voznik sredi domače vasi konjeoma izpregovoril težko pričakovani: Ohaa! Veseli smo bili in židane volje, saj smo doživeli nekaj izrednega. Tisti dnevi niso bili kakor mimoidoč oblak, ne kakor bežna senca, ne kakor padec kamna v vodo, ki jo vznemiri in jo razžene v kolobarje, pa mimogrede izginjajo... Dnevi v čast sv. Rešnjega Telesa naj bodo kakor močno drevo, ki stoji sredi sadnega vrta, kjer se svobodno razvija in krepi in sado-ve rodi; kakor vinska trta naj bodo, ki se vzpenja ob zidu in objemlje celo hišo in vse, ki v njej prebivajo.

Vračali smo se na svoje časne domove polni svetega navdušenja, polni rajskega veselja, srečni, zadovoljni...

Da bi se tako vračali tudi na svoja večna domovanja. J. Langerholz.

ISKRICE.

Človek zajema tolažbo ali pa žalost iz samega sebe. V sebi nosi nebesa — ali pa pekel.

Nekaj mora človek imeti, na kar obesi svoje srce; zato visi v marsikaterem avtomobilu parkeljček, prašiček, klobasica — ali kakšna druga neumnost. Praznoverja pa toliko!

Tako govori previdna mati. »Gospa, zakaj pa ne dovolite hčerki, da bi šla z menoj na sprehod? Kaj mi ne zaupate?« — »Seveda zaupam.« — »Morda pa ne zaupate hčerki?« — »O, pač.« — »Zakaj torej ne dovolite?« — »Ker vama ne zaupam, če sta skupaj.«

Izreki angleškega svetnika Tomaža Moora: Nikar ne mislite, da je to, kar hudobni ljudje vesolja pijani počno, vir pravega veselja. Saj se vidijo norci, ki se smehljajo, ko se z glavo v zid zaletavajo. — Mnogo je ljudi, ki si nakopljejo pekel s tolikim delom in trudom, da bi si bili s pol manjšim prizadevanjem lahko nebesa odkupili. — Vsi, ki se samo hlinito, da so krščanski, se koj iznebe krink, samo če jim neprikrita brezbožnost kaj nese. — Vera in razum si nista nasprotna; prav tako, kakor si vid in tip nista sovražnika, dasi vid dosega najdaljše kraje, tip pa čuti svoj predmet samo, če se ga dotakne.

Kaj je lepega po svetu

Kako sva govorila s sv. očetom?

Zadnjikrat¹ sem vam popisal, kako je bilo v cerkvi sv. Petra v Rimu pri kanonizaciji svetega kapucina Konrada. Kaj takega je pač vredno enkrat videti. Toda omenil sem že, da me prav za prav to ni vodilo v Rim, ampak nekaj drugega: želel sem govoriti s sv. očetom.

Ali naj vam tudi o tem kaj natančnejšega povem? Ali smem? Skoro da imam malo pomislekov zoper to. Bojim se, da bi me Bog ne kaznoval in mi ne odtegnil svoje milosti, ki jo tako močno potrebujem, — če vse razkričim, kar vem lepega. In vendar je težko molčati. »Namenjeni govor — kdo ga more zadržati?« je rekel že stari Job. Zato je tudi mene premagala skušnjava, da vam povem, kaj me je prav za prav neslo k sv. očetu. Bog mi odpusti mojo klepetavost in me ne kaznuj!

Malo sem vam o tem že namignil. Pisal sem v septembrski številki: »Kamor sem prišel na tuje, sem našel, da je ljudstvo povsod dobro. Mi se le med seboj ne poznamo ne, zato se pogostokrat krivo sodimo, in ne cenimo, ljubimo pa še manj. Treba je, da se narodi med seboj bolj spoznavamo in približujemo, pa se bomo začeli bolj ceniti in celo ljubiti; zavedali se bomo, da smo vsi le ena velika božja družina.«

Da, prav tako je. Ko sem pred desetimi leti prvič šel med Nemce, na Westfalsko, sem Nemce kar malo po strani gledal. Sodil sem vse po tistih, ki so nam delali silo in krivico. Ravno ob narodnih mejah se nasprotstvo najbolj čuti. Ko sem pa prišel v sredo Nemčije, nam pa niso tam Nemci nič dali vedeti ali čutiti o kakem narodnem nasprotovanju ali zatiranju. Nasprotno: Na Westfalskem so nas povsod radi imeli in nam v vsakem oziru bili na roko. Postalni smo si prijatelji. Koliko dobrih ljudi sem tam videl, koliko verske gorečnosti in lepih zgledov! Ko sem to gledal, se je pa moje srce kar — obrnilo. Rekel sem si: Zakaj bi te dobre ljudi grdo gledal, ker

govorijo drug jezik?! Saj se vendar razumemo, če govorimo en jezik, katoliški jezik — jezik ljubezni...

Seveda imajo pa tudi Nemci o nas napačne pojme. Leta 1927 se je pripeljalo z Westfalskega na Slovensko z našimi rojaki vred, ki so obiskali domovino, tudi 18 nemških duhovnikov. Eden izmed teh je imel o Jugoslaviji take pojme, da se je bal svojo zlato uro s seboj vzeti. Saj razumete!... Ko pa se je vrnil domov in izstopil na zadnji postaji, je rekel svoji sestri, ki ga je tam čakala: »Ko bi se vlak okoli obrnil, grem brž še enkrat nazaj.« Ni mogel prehvaliti Slovenije.

Vidite, kako se nič ne poznamo in kako krivično se sodimo! Kako se sodba spremeni, če si pridemo bliže. In koliko bi se imeli drug od drugega učiti! Med narodi so velike razlike in vsak ima kaj dobrega. Seveda nekateri imajo dobrega več, drugi manj. Na Westfalskem sem opazil veliko dobrega, kar bi smeli tudi pri nas posnemati. Zato sem pa toliko pisal in tudi govoril o Nemčiji, ker bi rad, kar imajo dobrega tam, da bi posneli in imeli tudi pri nas. Žalibog, da se dobro le bolj nerado prime! Iz Nemčije sem pa spoznal bižnjo Holandijo, kjer je pa versko življenje še lepše in zglednejše kakor v Nemčiji. Koliko bi se imeli učiti od Holandije — mi in drugi!

To primerjanje in razmišljanje je rodilo sklep, da je treba nekaj narediti, po čemer bi se katoličani raznih narodov bolj zblížali, se med seboj spoznavali in drug drugega z besedo in zgledom k dobremu vzpodbujali. Katoličani vsega sveta bi se morali kar mogoče tesno združiti, da bi v teh težkih časih z združenimi močmi proti napadom in naskokom sovražnikov vero branili. Koliko bi bili potem močnejši, če bi krepko skupaj držali! Zdaj nas je toliko, pa nimamo v svetu skoro nobene moči, nobene besede. Nič nismo imeli govoriti, ko se je svetovna vojna začela, nič ko se je mir sklepal, nič nimamo govoriti v Ženevi, kjer zastopniki narodov zborujejo. To pa zato, ker smo po narodnosti preveč razcepljeni. Ta razcepljenost je naša velika slabost. Zato pa nasprotniki pometajo z nami. Poglejte v Mehiko in Španijo, te dve čisto katoliški deželi! Ko bi katoličani vseh narodov skupaj držali in skupno svojo pravico branili, bi bilo kaj takega nemogoče. Zato naj nam velja geslo (podobno kakor so socialisti klicali svojim tovarišem po vseh deželah): Katoličani vseh dežel — združite se!

¹ Glej štev. 9. lanskega letnika! — Ker so vse številke »Bogoljuba« več ko pol leta pripravljale na Evhariistični kongres, uredništvo v tem času ni nadaljevalo od g. J. Kalana opisanega potovanja v Rim, v dobri veri, da ne bo prevelike zamere. Nekoliko pa gre ta zapostavitev na račun g. pisatelja samega. Ker je v svoji gorečnosti prišel navzkriž s paragrafi o »zaščiti države«, so ga čuvarji postave dejali pod ključ, v samoto jetniške celice, kjer je lahko delal sedemmesečne duhovne vaje. Kakor sam zatrjuje, so mu te duh. vaje prav dobro teknile, ga pokrepile telesno in duševno ter mu vlile novega krščanskega poguma. — Zdaj, ko je prost, nam pa lahko spet govori in pripoveduje, kaj je videl po svetu lepega. — Op. uredništva.

Med slovesno mašo kardinala-legata na Stadionu

Iz tega premišljevanja so nastali mednarodni kongresi Kristusa Kralja. Ti kongresi bodo skupna vez, ki bo katoličane raznih narodov vezala, zblíževala in združevala. Potrebujemo pa še druge vezi, ki nas bo še bolj zblíževala, jačila in osrčevala. Potrebujemo časopisa, ki ga bodo lahko brali katoličani v vsega sveta. To mora biti en in isti list, a pisan v raznih jezikih. Tak list je pa, posebno danes v teh mučnih gospodarskih časih, zelo težko ustanoviti. To zahteva ogromno denarja, stotisočev. Toda dogovori, resni dogovori, se vrše o tem in je upati, da se tudi ta velika misel v nedolgem času uresniči. Po takem skupnem glasilu bi se mi katoličani vsega sveta predvsem vodilni moške, vsak mesec med seboj razgovarjali, bodrili in spodbujali k skupni obrambi in razširjenju kraljestva božjega.

Napisal sem o tem in takem knjižico v nemškem jeziku — ker sv. oče razume tudi nemško — z latinskim naslovom »Regnum Christi« ali »Kako svet za Kristusa osvojiti«. Jugoslovanska tiskarna jo je lepo natisnila, knjigovoznica pa tako lepo vezala, da mi je

g. tajnik K. T. društva iz Ljubljane pisal (sam je nisem videl): »tako je lepa, da bi jo kar gledal«. To knjižico so iz Ljubljane poslali sv. očetu in še par drugim visokim gospodom v Rimu. Imel sem tudi priporočilo ljubljanskega gospoda škofa in belgrajskega nuncija. Vse to je izročil prelat Madjerac v Vatikanu — in s tem so bila prebita železna vrata, skoz katera se pride prav pred sv. očeta samega.

Ko sem prišel v Rim, mi je rekel g. prelat: Sprejeti boste gotovo; še te dni pred binokostmi pridete na vrsto. Toda čakati sem moral deset dni. Ravno takrat je bilo polno škofov in drugih imenitnikov v Rimu, in taki so seveda prvi na vrsti; mi mali ljudje moramo ponižno stati za durmi, kdaj nam pomignejo, da pridemo bliže. Dneve čakanja sem porabil seveda za to, da sem si Rim še natančneje ogledal. Poleg p. Prešerna, treh Germanikov in nekaterih goriških deklet sem našel v Rimu še dva Slovenca: salezijanca g. Šaruga, ki študira na Propagandi in g. Antona Zoriča, strežnika v bolnišnici usmiljenih bratov na otoku Tibere »Ospedale fate bene fratelli«.

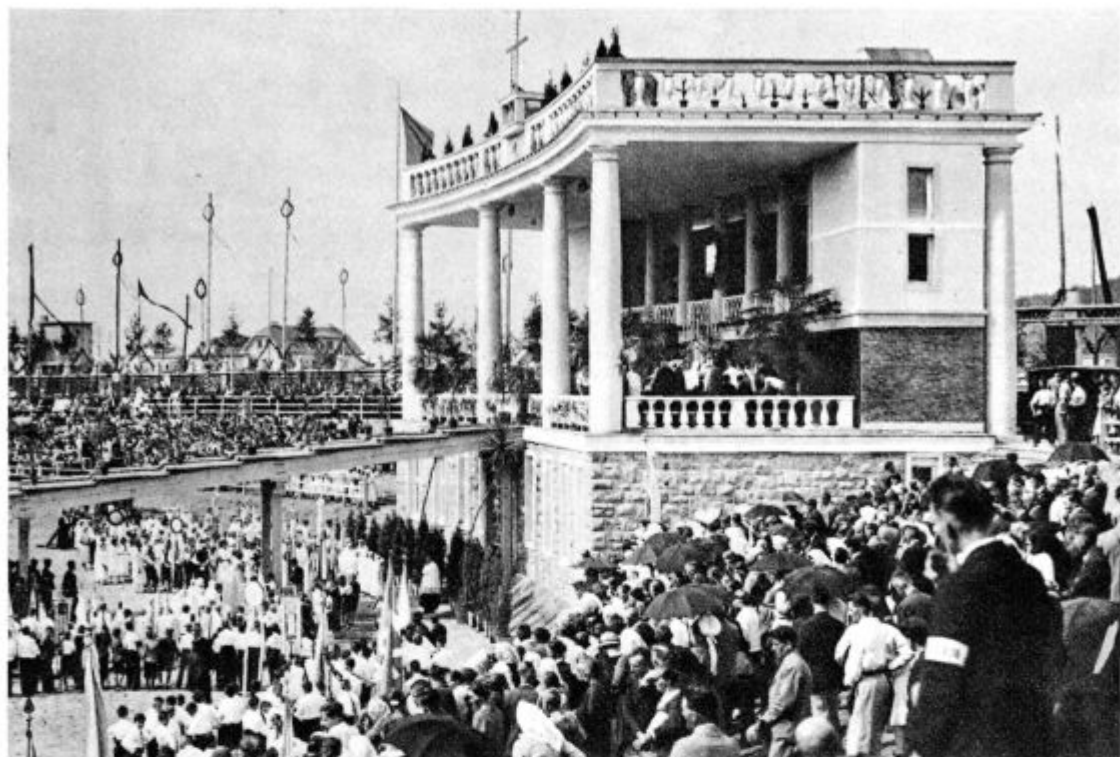
(Se bo nadaljevalo.)

Janez Kalan.

Neki moder mož je imel večkrat na jeziku take-le izreke: Revščina je huda reč, lenoba pa še večja. — Bog skrbi, mi pa moramo delati. — Bog ne bo izostal, četudi odpotuje. — Jezave ljudi najlaglje spoznaš pri igri in na lovu. — Tatvina je najgrša jed na zemlji. — Opravljati se pravi

posegati v božjo sodbo. — Kazen sovražimo, greh pa ljubimo. — Kdor bližnjega presoja in obsoja — sebe pogublja.

Kar je monstranca brez svetega Rešnjega Telesa, to je mlad človek brez svetega obhajila.

Euharistični kongres: Tribuna na Stadionu

N A C I L J U

Vzorna žena

V svetopisemski knjigi Pregovorov beremo: »Kdo bo našel močno ženo? Njena cena je kakor stvari iz daljave in od skrajnih mej.« Med take močne žene moremo šteti gospo Frančiško Beričič, ki je umrla na Rakeku dne 4. julija 1935.

Rodila se je na Rakeku v dobri krščanski družini; imela je več bratov in sester. Mladost je lepo preživela. Še pozneje je večkrat pela pesem, ki se je je naučila v mladosti:

Izmed vseh rožic, kar jih rase,
lilijo najrajši imam.
Lilije mi vsake čase
pravijo, kaj v srcu imam.

Ko je nekoliko odrastla, se je izučila trgovine. L. 1909 se je poročila s podjetnim trgovcem Andrejem Beričičem. Oba sta bila odločnega katoliškega mišljenja zase in v javnem življenju; oba sta zgledno živela. Veliko sta pomagala pri Prosvetnem društvu in pri zidanju Ljudskega doma. Bog jima je dal tri hčerke in sinka. A srečo lepega družinskega življenja sta uživala le dobrih pet let. Mož

je bil takoj v začetku svetovne vojne poklican k vojakom in je odšel v Galicijo. Slovo je bilo za oba težko; a upala sta, da se bosta kmalu spet videla. Toda mož se ni vrnil, pač pa je dospela žalostna novica, da je že 8. septembra 1914 padel pri Grodeku. Pred smrtjo je napisal pismo, v katerem se poslavlja od žene, otrok in prijateljev. V njem pravi med drugim: »Ne žaluj, ljuba žena, in vdaj se v božjo voljo. Bog že ve, zakaj je tako odločil. Gotovo ne za kazen meni ali družini, temveč iz ljubezni, saj bi morda ne bil nikdar tako pripravljen. Zato se ne bojte, kaj bo. Bog bo že skrbel za vas in jaz ga bom vedno prosil za vas.« Kmalu za očetom je odšel tudi sinček v rajsko veselje.

Smrt ljubljenega moža in skrbnega očeta je bila težak udarec za vdovo, pa ga je sprejela vsa vdana v božjo voljo. Črno obleko je nosila vedno do smrti. Pomoči in tolažbe je iskala pri Bogu v molitvi, sv. maši in sv. obhajilu, ki ga je prejemale, kadarkoli je le mogla. Posebno je častila presv. Srce Jezusovo; njemu je posvetila domačo družino.

Euharistični kongres: Z Marijo k mladinski svečanosti

Večkrat je rekla: »Presveto Srce Jezusovo mi je vedno pomagalo.« V zadnji boleznij je imela na koncu postelje kip presv. Srca Jezusovega, da ga je lahko gledala. V svojem življenju je uresničevala besede sv. apostola Pavla: »Pravični živi iz vere«. Tako je živela v skrbi za družino ter v ljubezni do Boga in do bližnjega blizu 21 let.

Bila je ponižna in skromna. V miroljubnosti je posnemala svojega nebeškega zavetnika sv. Frančiška Saleškega. Če je slišala o kom kaj slabega, je dostavila: »Bog ga razsvetli!« Za vsakega je imela prijazno besedo in moder svet, vsakemu je rada pomagala. Bogu je bila hvaležna, da je blagoslavljal njeno delo. Večkrat je rekla: »Hvala Bogu, da nam nič ne manjka.« S premoženjem je podpirala ubožce, katoliške ustanove, cerkve in misijone. Naročena je bila na »Slovenca« in druge katoliške liste, katere je tudi drugim priporočala. Nabirala je člane za Družbo sv. Mohorja; zadnje leto je celo sama prevzela poverjenišvo za domačo vas.

Rakek ni samostojna župnija, ampak spada pod Cerknico. Mala cerkev je posvečena sv. Urhu. V njej je že več let sv. maša ob nedeljah in praznikih, ki jo opravljajo duhovniki iz Cerknice. Nekaj let se v cerkvi stalno shranjuje sv. Rešnje Telo. Pokojna gospa je rada hodila k sv. maši. V boleznij je rekla: »Ne morem si očitati, da bi bila zanemarjala priliko za sv. mašo.« Hodila je tudi k molitveni uri, ki je v cerkvi vsako nedeljo in praznik. Dokler je mogla, je k popoldanski božji službi hodila na Unec, ki je bliže kakor Cerknica.

Srčno je želela, da bi Rakek imel svojega duhovnika, in je tudi može navduševala, naj se za to prizadevajo. A želja se ji ni izpolnila. Kako je bila vesela, ko so začeli pripravljati gradivo za novo cerkev, ki je pa ni dočakala.

V domači vasi je opravljala lepo apostolsko delo. V njeni hiši je bila ena soba določena za duhovnike, ki so prihajali na Rakek maševat. Kako se je veselila božičnih in velikonočnih praznikov, ob katerih je povabila duhovnika, da je bila v domači cerkvi božja služba kakor v župnijskih cerkvah! S tem je omogočila, da so ljudje mogli biti pri sv. maši in prejemati sv. obhajilo. Ob njeni smrti je nekdo rekel: »Umrla je duhovna mati naše vasi.«

Sv. Cerkvi je bila srčno vdana. Veselila se je vsakega napredka v katoliškem življenju. V svetem letu 1925 je bila z drugimi romarji v Rimu; to romanje jo je še bolj utrdilo v ljubezni do Cerkve. Ko je prevzvišeni g. škof dr. Rožman ob zadnjem birmovanju obiskal njeno domovanje, je bila vsa srečna.

Hčerke je učila krščanskega življenja z besedo in lepim zgledom. Preskrbela jim je primerno izobrazbo. O čemer je vedela, da bi jim moglo biti v kvar, tega jim ni dovolila. Pred smrtjo je vsako posebej blagoslovila. Ko so jokale, jih je tolažila: »Nikar ne jokajte, ampak recite, kako je Bog dober, da je našo mamo vzel v nebesa.« Ko je ležala na mrliskem odru, so hčerke sebi v tolažbo brale, kar je sv. Avguštin v »Izpovedih« napisal o svoji materi sv. Moniki.

*Mladina prihaja na Stadion
(Na levem krilu deklice, na desnem mladci)*

Pokojna gospa je več let bolehal na pljučih. Lani na praznik Kristusa Kralja je bila zadnjikrat v cerkvi. Bolezen je prenašala vdana v božjo voljo. Zdravja ni več pričakovala. Da bi bila prosta časnih skrbi, je že jeseni svoje premoženje izročila hčerkam. Med boleznijo je večkrat prejela sv. obhajilo, prejela ga je tudi vse prve petke v mesecu; v četrtek pred 9. petkom pa je umrla, v osmini praznika presv. Srca Jezusovega. Veliko je molila. Imela je postajni križ in je opravljala pobožnost sv. križevega pota. Prebiral je nabožne liste in knjige, posebno Hojo za Kristusom in molitvenik za bolnike. Molitev in trpljenje je darovala za Evharistični kongres, ki se ga je močno veselila.

Smrti se ni bala. Večkrat je ponavljala pesem: »Blagor mu, ki se spočije.« Vedela je, da se življenje bliža koncu, zato je 2. julija prosila za sv. poslednje olje in za apostolski blagoslov. Dne 4. julija zjutraj je prejela sv. popotnico. Dopoldne je težko dihala. Več-

krat je oči in roke dvignila proti nebu. Rekla je: »Ta svet ni nič.« Navzočne je vprašala: »Kam naj se podam?« Rekli so ji: »V nebesa.« Nadaljevala je: »Ali bom res prišla v nebesa?« Ker so navzoči vedeli, kako je zaupala v sv. Srce Jezusovo so ji odvrnili: »Gotovo boste prišli. Saj je presv. Srce neskončno usmiljeno.« Pri teh besedah se je nasmehnila. Ko je oslabela, so navzoči opravili molitve za umirajoče in večkrat ponavljali klic: »Srce Jezusovo, zveličanje v tebe upajočih, usmili se jih. Srce Jezusovo, upanje v tebi umirajočih, usmili se jih.« Medtem je mirno zaspala v Gospodu. Dne 6. julija jo je mnogo ljudi spremilo k sv. maši v domačo cerkev, nato pa do tinega groba.

O njej moremo reči besede, ki jih je sama v bolni večkrat ponavljala:

O blagor človeku, ki sveto živi,
sveta ne posluša, za dušo skrbi.

J. Pavlin.

V apostolstvu za dobre liste

deluje mnogo vnetih članov zlasti po Marijinih družbah. Med najpridnejše smemo šteti članico Bačnik Nežo, ki je bila poklicana po božje plačilo 11. julija t. l. v Smledniku. Ali naj naštevamo njene vrline? Dičila jo je tako prikupljiva skromnost in ponižnost, poleg tega pa delovna gorečnost za vse dobro, zlasti pri širjenju »Bogoljuba« in drugih dobrih časopisov. Ta gorečnost je tem večje

hvale vredna, ker je marsikaj dodajala iz svojih sredstev. Z njo so izgubili razni karitativni zavodi, misijoni i. dr. skrito dobrotnico. Kot kongreganistinja je bila za vzor drugim, kot častilka sv. Rešnjega Telesa je s svojim zgledom vplivala na druge. Veliko je molila tudi za v »Bogoljuba« priporočene namene. Venci, ki so jih tovarišice prinesle na njen grob, naj bodo znak nevenljive slave v nebesih. — K. M.

Po trnjevi poti do zmage

(Glej št. 6, str. 134. — V spomin † prijatelju-kongreganistu. — Dalje.)

Pa ne samo na zunaj tudi na znotraj nas je ogrelo sonce. Zatem, ko se je pokazalo v vsej svoji veličini, smo se podali v kapelico sv. Bernarda. Pri recitirani sv. maši sta stregla Dolf in Dolinarjev. Nekaj veličastnega, ganljivega je glasna skupna molitev. Pri sv. maši je bil skupni prejem sv. obhajila, katerega smo se udeležili brez izjeme — vsi, saj jutro brez sonca — je duša brez svete Evharistije!

Po zajtrku je bila uprizoritev Turkove enodejanke »Od kje pa ste?« Burka na prostem je razigrala živce do prisrčnega smeha in splošne veselosti.

»Na diljo!« Priljubljen šport, ki zahteva poleg telesne gibkosti tudi vso prisotnost duha. Komaj so čakali drzni plezalci, da pokažejo svojo izurjenost in naskočijo zeleni vršič najvišje stojnice z glavnim dobitkom: majhno kovinasto škatlico.

Dobitki, ki sta jih urejevala Dolf in Dolinarjev, so bili majhni. Šopek planik, žepni robec z zobno ščetko, prazna denarnica z ogle-dalcem, par klobas, žepni nožek, Stražiška koča (na fotografiji seveda), kos planinskega sira, sadje, nekaj smotk. Šlo je zgolj za zabavo.

»In ti, ali si ne upaš?« je podražil Janko Drobļjančka. »Da si odlomim nos. Zibati se na tej peklenski gušalnici, za onole škatlico? Blaznost. Kaj pa misliš, da je v njej? Pest bombončkov, par smotk, košček čokolade. Stavim, da drugega nič.« »Vseeno, tudi če je prazna« je zbadlo tega, ki je pravkar v pone-

srečenem poskusu in splošnem posmehu zdrknil na tla.

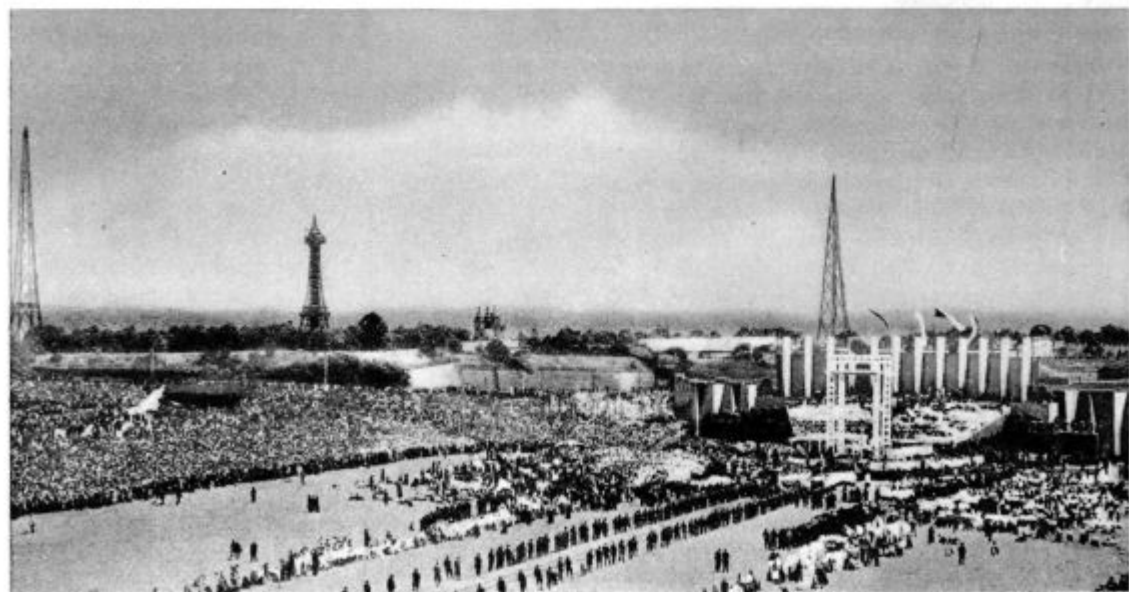
»Imenitna vožnja in brezplačna,« je pohvalil Dolf, ko se je, seveda brez škatlice, po gladki deski, komodno sedeč, pripeljal dol in obsedel na tleh. Po isti poti so mu sledili drugi, se sproti pobirali in umikali spet drugim.

Dobitki pod pisanimi odeli, so se odgrinjali, daljšali obraze, vzbujali zavist, nevoljo in smeh.

»Zaslужil sem jih pet, ne samo enega!« se je hudoval Veselinov, ko se je podal k dobitkom.

Izbral si je na sredi. »Tu bo menda največ,« je pomislil. Mogoče sveženj klobas, kos planinskega sira, ali pa morda še celo steklenka šampanjca. Oprezno je dvignil odelo in odkril — lonec kislega mleka — brr... kakor bi se zbal, da mu uide, ga je hitro spet zagrnil nazaj.

Pa saj tudi drugi niso bili na boljem: Zakrajski, škatlo smotk. No, to je že nekaj! Dolinarjev, venec čebule. Kaj naj počne z njo? Še največ sreče je imel Zgoncevi Tone, ki je vendarle zavohal tiste klobase, in pa Klančnikov, ki se je bahal z lepim kosom okusnega sira. Samo dozdevnega šampanjca ni nihče iztaknil, ker ga menda ni bilo. Pa smo ga lahko pogrešali, saj nas je bila večina kongreganistov-abstinentov.

Katoliški shod v Pragi (Med sveto mašo na Stadionu 30. junija 1955)

Prevz. vladika dr. Rožman obhaja mladino

Smolo je imel tudi Bošte. »Ne hodi. Padeš in se polomiš,« ga je prosil Janko. Ali Bošte že ni več slišal. Krčevito se oprijemši stranic, je po vseh štirih počasi vlekel svoje herkulsko telo že proti drugi stojnici. Vzmeti so se tresle pod nenavadno težo. V odločilnem hipu, ravno ob zadnji točki pod vrhom, se je pa sunkoma upognila deska ter se na mah spet vzbočila, in ubogi Bošte je priletel kakor meteor iz vsemirja, da so se zamajala tla. V skoku smo bili vsi pri njem. »Nič zato, čeprav nisi dobil glavne nagrade, si pa dosegel rekord v skakanju,« ga je tolažil Dolf.

Napad na glavni dobitke je bil brezuspešen. Skatlica je še vedno blestela na ponosnem vršiču. »Ostala bo!« je bilo splošno mnenje. Še en poskus. Zadnji! Odločil se je zanj Janko. Drzno, kot planinski orel, se je vzel do najvišje stojnice. Sapa je zastala vsem, samo pol minute časa in deska se bo vzbočila, ne, sekundo, samo... Ponosni vršiček je tresčil med gledalce in hip nato je že stal Janko med nami. Tiščali smo vanj, ko je odpiral škatico. Na belem baržunu je blestel družbeni znak — srebrna svetinja Marijina. Gospod se je zadovoljno smehljaj. »Hvala!« je dahnil Janko, ki je uganil, čigavo je darilo.

Minilo je jutro, minil je večer, minilo Vidovo, minilo leto in utočilo v večnosti. Minilo tako naglo, kakor bi ne imelo mesecev, tednov, dni, minilo z vsem dobrim in zlim. Minilo ptičku pod nebom, jetniku v železju, vsem enako.

»Ali jih bo mnogo?«

»Več ko lani!«

Zvedavi dekleti sta postali pri vodnjaku, da se kaj več pomenita o tem.

»In Kovačev tudi?« »Najbrž bo. O starejšem se je že spočetka govorilo, da bo izstopil iz družbe; no zdaj pa še brata napeljuje vanjo. Tudi stari Kovač mu prigovarja, da naj prosi za sprejem. »Je nekaj koristnega in za naš čas potrebnega,« tako pravi.

»Trije bodo pa kmalu odstopili.«

»Ali res?«

»Da! Kmetova in Dolinarjeva poroka, bo kakor pravijo pred pustom. Lepo bo, ker sta tudi nevesti iz družbe. Toda potem pa bosta gotovo delala na to, da se tudi med možmi ustanovi Marijina družba. Vsaj Dolinarjev je teh misli.«

»Ta dva, praviš. In oni tretji?«

»Saj veš. Janko Žnidaričev!«

»Oh!« Besedo je zadržal vzdih, globok in bolesten. Umolknila sta kakor da bi preveč bolelo, če si še nadalje povesta...

Kar se tiče družbe, se na zunaj v preteklem letu ni Bog ve kaj spremenilo. Par porok, razpredelba v odseke, ustanovitev Marijinega vrtca in nekaj podrobnosti. Spremenilo se je pa tembolj v bistvu. Nov duh je zavel v družbi. Nove trume fantov in dečkov poklekujejo pred oltar Brezmadežne in molijo novo molitev: svete devetdnevnice. Novo zelenje je ovilo Njen oltar, nove in sveže rože in med njimi tudi — krizanteme.

In 8. decembra rano se je začudila zarja dneva in hrepeneče pogledala v sladko lice

Kardinal-legat Hlond in škof dr. Gr. Rožman

Brezmadežni, ki je v Nje roki dehtel nov cvet, tako lep in bel, da bi se ga ne upali dotakniti človeški prsti. Sklonila se je k njemu in ga poljubila. Cvet je bil — Janko Žnidaričev.

Umr! Sušica, kruta morilka mladih ljudi, mu je končala mlado nadepolno življenje. Že od rojstva šibke narave, ji je podlegel. S skrbjo ga je opazoval oče, z upanjem ki vse doseže, mu je kuhala mati vsemogoče zdravilne zeli. Podkladala mu je vzglavje in mu stregla z vso nežno ljubeznijo, ki jo zmore samo mati. Zdravnik, ki je prihajal v hišo in zapisoval zdravila, je zmajeval z glavo in trdil, da je bolezni v rodu.

Živeti! Njegova komaj se razvijajoča in že pojemajoča življenjska sila je trepetala ob tresoči roki trudnega očeta in obnemogle matere, ki sta ga slabotnega dan za dnem vodila na vrt, na zrak, na sonce. Tja med rože v pojoče življenje, med smejoče se brate in sestrice. Oh živeti!

»Zgodi se Tvoja volja! Tvoj je in potem šele moj. Gospod, zgodi se Tvoja volja...« je šepetala mati in noč za nočjo, sloneča ob postelji, sama zmučena do smrti, čakala smrti ljubljenega sina. Sama potrebna tolažbe, je skušala tolažiti njega, mu lajšati trpljenje in s smehljajočo vedrostjo zakrivala pred njim lastno bol, tisto tiho bol, ki tako stiska srce.

»Apostol Marijin...« je pa trpel v tihi vdanosti, ki je svojska svetnikom.

»O Bog, kako trpi! Duša se trga v tem kašlju in hropenju. Pa še vesel je, kakor bi ničesar ne čutil,« se je zavzel marsikdo, sramovaje se lastne mehkužnosti, ob tej čudovito vdani potrpežljivosti.

»To zmorejmo samo otroci Marijini«, je dejal duhovni gospod in prinesel nebeškega Okrepčila — obnemoglemu delavcu.

Na predvečer godu Brezmadežne, so fantje — novinci Marijine družbe — vračajoči se od devetdnevnice, obiskali dragega bolnega tovariša. Bil je še pri zavesti, da jih je spoznal. S trudnim pogledom je zrl vanje, kakor da jih prešteva: Klančnikov, Veselinov, Zakrajski, Dolf, Zgoncevec, Drobjanček, Napotnikov... vsi...

Padel je v nezavest. Molče in sočutno so zrl nanj. Zgoncevec Tone je jel šepetaje moliti sveti rožni venec, ostali so mu poltiho odgovarjali, kakor bi se bali vzbuditi njega, tako sladko spečega.

Spet je odprl oči. Megleni in ugašajoči pogled mladega mučenika, se je uprl v sliko Brezmadežne, začudeno, kakor da je nekoga spoznal na njej. Pol odprta usta so hotela nekaj povedati. Beseda lepa in sladka je zastala v srcu. Jezik je ni mogel več izgovoriti. In ob zori, v svetem družu, ob sladkem pozdravu zvonov Brezmadežni — je umrl.

Končan je boj! Naša si, o Brezmadežna! Slava ti na veke!

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Janko se je vršel z volčjo lakoto na novosti, ki naj bi mu obogatile znanje. Pisal je.

Učenik je sedel na klopi, ogrnjen v plašč, da mu ne bi škodoval preprih. Učenec je prevajal latinska poglavja. Okrog in okrog so peli ščinkovci in škrijanci, blejale ovce in šumele hoje. Kadar je udarila ploha, je vzel Janko desko pri klopi in jo zanesel v skalnati grad, jo tam položil na dve skali in si tako hipoma naredil nov blazinjak.

Naglo so hitele ure; učenik in učenec sta jasno opazala, da vodi slednji dan stopnjo više. Poleg latinščine sta se vadila tudi v drugih predmetih, tako da bi Janko pred prvim snegom lahko prestal skušnjo za tretjo šolo. Pa učenik mu je zastavil višji cilj.

Ako je imel Janko v Gorniku očetovskega prijatelja, mu je bila Tilka druga sestra. Pogostoma je prihajala k njemu in po cele ure gledala v njegove latinske zvezke in opazovala tuje besede, ki jih je pisal Janko z urnim pisalom. Deklica mu je prinašala marsikakšne posebne jedi, ki ji jo je dala mati že z namenom, da bi tudi Janko kaj dobil.

Tilka pa je bila tudi vesoljno občinstvo, ki mu je Janko prosto vse pripovedoval in

naznanjal, kar mu je valovalo v mladi duši. Od dne do dne je deklica bolj strmela. Pripovedovala je staršem in poslom, kaj vse ji je razodel Janko. Vsi so bili radovedni in ga skušali nagniti, da bi pri jedi tudi njim svoje zgodbe pripovedoval. Toda vse zastonj. Samo enemu še je zaupal svoje skrivnosti, staremu Tonetu. Tega je v vlažnih jesenskih dneh spet morila skrnina in je ali ležal v svojem hramu ali sedel v zapečku. Njega je obiskoval Janko slednji dan in mu pravil o svojih načrtih in delih.

Ko se je zima spet poslovila od Makoš in so se ovce že dan na dan pasle po južnih obronkih gorá, ko je spet prišel čas, da so konji potegnili ovčarski poletni dvorec na polje in so postavili spet od mizarja popravljen lese, je začel slikati Janko sumljiva znamenja v zvezke, da je Tilka debelo gledala in bolni ovčar Tone zmajeval z glavo.

»Fant, menim, ti postaneš skozi in skozi učen človek. Še tako mlad, pa znaš že po hebrejsko pisati kakor stari Samuel s svojim kljukastim nosom.«

Kar je Janko risal, so bile grške črke.

*Popoldanska pobožnost 29. junija
(Stadion se polni. Nove množice prihajajo)*

Vedno globlje je prodiral v skrivnosti tujih jezikov. Ker si je dečko stalno napenjal duha z utrudljivim premišljevanjem, mu je dobil podolgati obraz resen, krepkovoljen izraz. Njegovi tovariši, ki so ga svoj čas zbadali in ga kakor njihovi starši imeli za odveč človeka, so zdaj začeli iskati njegovega prijateljstva; Janko pa jih je puščal kratkomalo v nemar in hodil sam zase svoja pota. Samo s Tilko je hodil v cerkev in spet z njo iz cerkve domov. Za nikogar na svetu ni vedela Tilka, ki bi rajši kramljala z njim kakor z Jankom.

Kako krasne dni je spet prineslo poletje! Kako lahko je delal Janko v skalnatem gradu. Kadar je šel dež, so si poiskale ovce zavetja pod košatimi, nizko se sklanjajočimi hojami, ki so izza stoletij rastle sem pa tja po pašniku. Janko pa je sedel v koči in se sklanjal nad knjige.

Kako bajno je presanjaril noči sam na širni planjavi! Po deževnih dneh je bilo pač hladno; tedaj pa je priprl mala vrata in večkrat zaspal tudi polnoč, ne da bi prestavil lese, in se je zbudil šele, ko je pogledal jutrnji svit skozi malo okence ali kadar je pes naznanil mimoidoče ženjice in kosce.

Zoranovi so spočetka dvomili, da bi kaj bilo iz dečkovega šolanja. Zdaj pa so videli jasno, da Janko ne bo več odnehal od svo-

Mala deklica v narodni noši pozdravi kardinala Hlonda in mu izroči šopek

Dragocene svete posode župnijske cerkve v Trziču

jega smotra. Kmet je čutil veselje, da pomaga kvišku siromaku. Gospodinja pa je srkala tolažbo in pomirjenje, svesta si, da se razcveta sinu vsaj brezskrbna in blagoslovljena bodočnost po tako izgubljenem detinstvu. Naskrivaj je že vse uravnala, česar bo treba Janku, ko pojde v šole. Nekoč je pritisnilo deževje za dlje časa, tako da so morali gnati ovce domov in jih zapreti v hlev. Ker tudi sicer ni bilo nujnega dela, je imel Janko časa dovolj, da je posedal pri bolnem ovčarju Tonetu.

Starec je čestokrat posedal po dlje časa v postelji in poslušal, kakšne načrte ima fantič. Janko je že pripovedoval, kako pojde v mesto v šole, in je dal razpoznati, da se skrivaj boji tujih ljudi. Tedaj mu je dajal stari ovčar iz svoje pastirske torbe, ki je hranil v njej svojo življenjsko modrost, krepkih kamnov za na pot, ki naj bi se z njimi branil in zadel pozneje marsikakega namišljenega Goljata v predrzno čelo.

»Janko, kadar prideš med tuje, gosposke ljudi,« ga je poučeval Tone, »ne imej strahu! Če te zapodijo, kaj zato! Primeš spet za pastirsko palico in boš spet ovčar. Ne očeta ne matere ne boš razjezil zastran tega. Le nič se ne boji!«

»Ampak gospod beneficiat, ta bi bil jezen.«

»Beneficiat ne bo jezen, če ti ne moreš nič za to. Saj ni tak, kakršni so kmetje. Če kakšen fantè presedla in ne postane vprav

duhoven, ga pita vsa vas s faliranim falotom, pa naj postane tudi sodni svetnik ali profesor.»

»Veš, Tone, takole stopiti pred takega profesorja, tedaj mi bo pa...«

Tone se je zasmeljal v godrnjavem basu, da se mu je siva, gosta brada kar stresala.

»Kaj nisi govoril še z nikomer, ki ve več kakor takle profesor?«

»Ne še.«

Spet se je Tone zasmeljal.

»Tako, ne še. Tvoj latinski učitelj, ki te je naučil vrazjih judovskih črk in tistih čirčar, kaj ni on dosti več? Beneficiat je duhoven; zna pa tudi še to, s čimer se peča nad vse prebrisani profesor kot s svojim rokodelstvom. Zato je beneficiat več kakor profesor. Naslov nič ne zaleže, prav nič. Znati mora človek! Če te v mestu kdo sreča, pa se drži kar se da gosposko in ponosno, vedi, ko te tako prav postrani in prezirljivo pogleda: Ta gotovo ne zna ne orati ne sejati; ta še ovac pasti ne zna. Če bi si mi na kmetih na svoje delo, ki ga tudi dosti

drugih ne zna, toliko domišljali, bi se morali kmetje in kmetice košatiti tako, da se ne bi še tal dotikali z nogami. — Nihče ne zna vsega. Kdor pa zna kakšno opravilo prav in kakor se spodobi, naj bo vesel; toda njegov sosed je tudi mojster v kakšni stroki, ki je spet oni ne razume. Nikar ne misli, da sta lepa obleka in razum v sorodu. Poglej nežne, svile gospe, ki si tolikanj domišljajo. Še hlebca kruha ne znajo speči, še krave ne pomolztiti, še srpa ne nabrusiti. Kot

ovčarček razumeš ti več kakor profesor. Odvetnik prime pero priličneje kakor bi koso. Ti pa znaš ravnati s pastirsko palico in lesami kakor je prav in kakor ne znajo učeni gospodje. Le nič se ne boji! Vsakdo zna svoje. Kdor dosti zna, je dosti vreden, pa ni ošaben

do človeka, ki ima nižji poklic. Kolikrat se je stari sodni svetnik pogovarjal z mano kakor s prijateljem in mi dal, da sem si z njegovim tobakom natlačil pipo! Spraševal me je marsikaj, kar ve samo ovčar. To ti je bil pameten človek, ki je spoštoval vsakogar. Kdor ceni samo svoj stan in ne da veljati nobenemu drugemu, ta je bedak. To si zapomni, Janko, svoj živ dan, ta je bedak!« Tone se je naslonil nazaj in si nažgal pipo, ki mu je le na redke čase ugasnila.

Dečko je sedel na majavem stolu poleg mangle gašperčka in pazljivo poslušal nauke svojega ovčarskega mojstra.

»Ti torej misliš, tak učen profesor je tudi samo rokodellec?« je vprašal

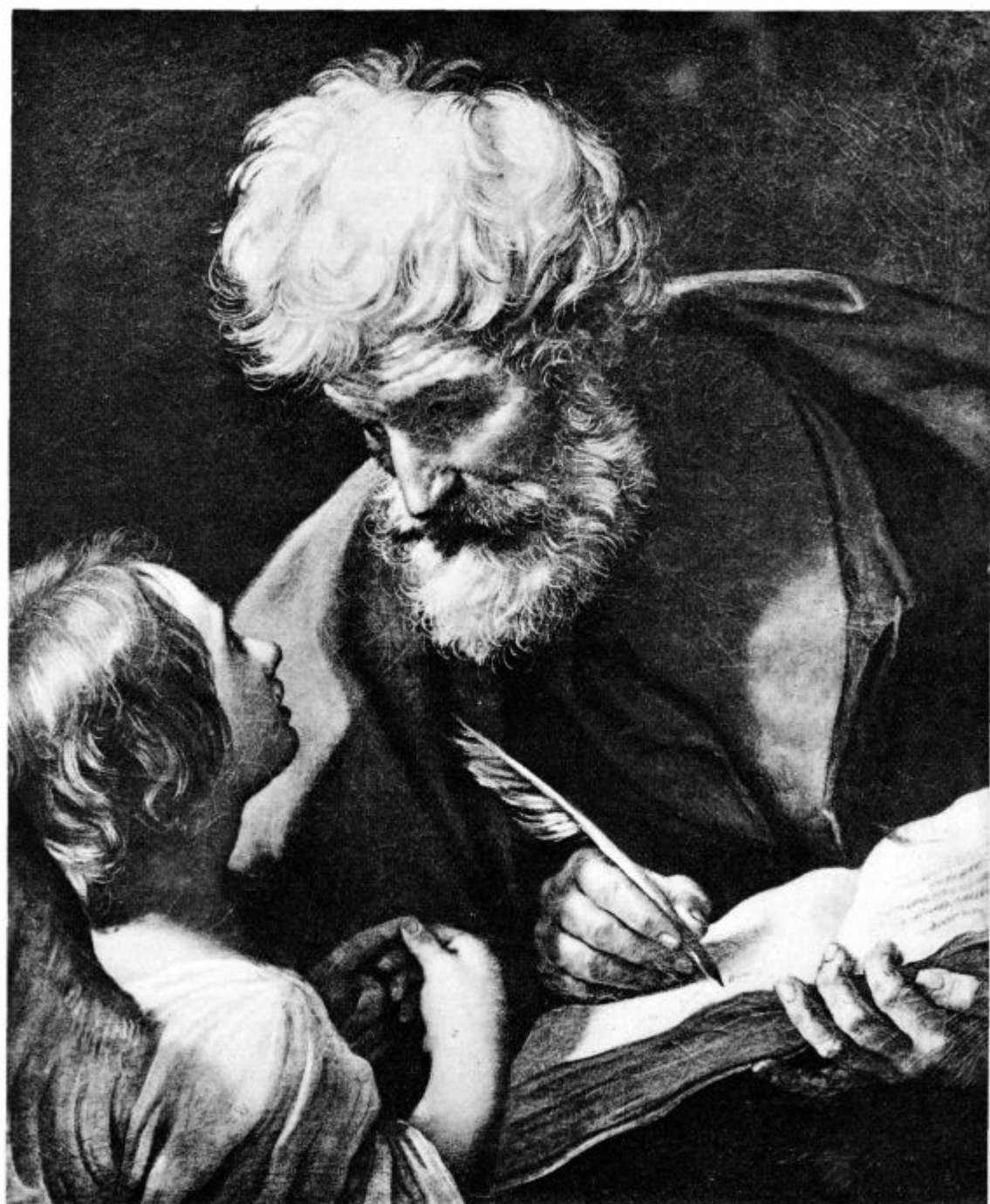
po kratkem premisleku Janko.

»Nič več. Učil se je latinskih besedi kakor mizar mizarstva in lončar lončarstva. Daj mu v roke drevo, pa ne bo prišel dlje kakor jaz, če bi mi oni pomolil latinsko knjigo za zabavo. Vsakdo je rokodellec, samo rokodelstvo je različno. Kovač pograbi zares, urar nežno; kmet dela na polju, pisar pri mizi. Najboljše rokodelstvo pa si si izbral ti. Duhovnik se bavi z rečmi, ki niso iz stvari. Mora ravnati še bolj previdno kakor zdravnik, ker od nje-

Marijino kronanje

Rim

Guido Reni

Vatikanska pinakoteka

Sveti apostol Matej

*Križ (mozaik)
v absidi cerkve sv. Klementa v Rimu*

govega dela še več zavisi. Duhovnik stoji med nebom in zemljo. Pridiga v času, toda za večnost. Ali nisi tudi ti čutil večnosti tam zunaj v poletni noči? Kolikokrat sem po cele ure slonel ob voziču in slutil večnost. Mrak v svitu zvezd. Ta veliki in neskončni svet, brez mej in daljave! Okrog in okrog tihi mir. Neštete zvezde nad mano. Rahlo veje sapica. Prihaja venomer in odhaja. Poboža ti obraz, ko splava mimo. Nisi je videl in nikdar več te ne bo srečala. V večnost gre kakor val, ki ti je priskakljal čez roko. — Kadar pa je prišel mesec in gledal doli z neba in razsipal svojo luč, sem gledal za njim, kako resno je romal nad srebrno kaplajočimi gozdovi in zatoni v neskončnost. Tukaj se človek uči spoznavati večnost, ki boš moral kdaj zanjo sejati svojo pšenico. O, Janko, ali je to lepo sejati za večne čase. Sejati tu na zemlji, žeti pa na drugem svetu.»

Tone je zrl zanešeno v daljo. Vse radosti samotnih noči so mu objele dušo. Njegov neutrudljivi gospodar, čigar kruh je jedel, se ni nikdar utegnil predajati takim užitkom kakor siromašni, samotni ovčar. Kdor ima najmanj gospodariti, je najbolj svoboden. Kdor pa je svoboden, si lahko vzame časa, da mu je mar

tisočeri podob v naravi in posluša njene glasove. Vzame si lahko časa, da prisluškuje daljnim zvonovom, ki mu pozvajo v duši; lahko se vdaja njihovem ubranemu čaru, medtem ko bogatin in mogočnik opravlja suženjske posle na svojem posestvu, ki ju je pograbilo s stoterimi kremplji in ju zvezalo s tisočeri zlatimi verigami, da bi ju šele po njuni smrti vrglo v stran kakor vzorec brez vrednosti. Koliko neprimerno več je nudil starcu od luninega sveta bleščeči se ovčarski vozič na njivi, pasoča se čreda na gorski rebri, ko se pomlad okraši z modrimi velikonočnicami, jesenski travniki v trepetajočem sončnem sijju, kot njegovemu gospodarju polni hlevi in bogata polja! Gospodar je hlatal le po delu in šel mimo vsega tega. Ovčar pa je počival sredi sreče in lepote.

Ko je Jangec Ovsenik tri leta pridno študiral, ga je vzel beneficiat Gornik avgusta meseca popolnoma v svojo hišo, da bi mu nabrusil orožje, s katerim naj bi se branil napadov natančnih profesorjev. To je Gornik vedel prav dobro, da njegov učenec ne bo našel pri mojstrih šolske bratovščine najlepšega sprejema. Zakaj ti verujejo pač v svoje znanje, ne pa tudi v vednost drugih.

Septembra meseca naj bi bila skušnja. Janko naj bi jo naredil kar za sedmo šolo. Marsikaj je moralo biti natrpanega v glavi mladega pastirja. Moral je znati razlagati starega očeta Homera bajno pisano tkanino iz grških šesteromerov, latinščino in grščino, poleg tega matematiko in še marsikaj drugega.

Učitelj in učenec pa sta imela pogum. Naloge, ki mu jih je dajal Gornik za poskušnjo, je reševal Janko spretno in mirno.

Pot v mesto.

Dan, ko je bilo treba odpotovati, je prišel. Beneficiat je bil sklenil, da sam spremi Janka v mesto in mu hkrati poskrbi za stanovanje in hrano. Zoranovi so bodočemu študentu posodili kovčeg. Zoranka je natlačila eno stran s perilom, drugo s kruhom, kipnjenki, sirovim maslom in gnjatjo, kar naj bi pomoglo vsaj za prve čase, ko bo moral delati skušnjo in preden se privadi. Kovčeg z obleko bi poslali šele pozneje, ko bi zagotovo vedeli, da je Janko skušnjo naredil. Tudi z denarjem je gospodinja oskrbela poslavljaljočega se študenta, potem ko mu je bil tudi gospodar vteknil svoto za popotnico, preden se je odpeljal na njive.

Čeprav ni imel Janko Ovsenik nikogar na svetu, mu je bilo slovo od Makoš vendarle kaj težko. Hitro je bil pozabil na Cilo, čeprav ga je bila vzredila. Toda v teh treh letih je tako zrastel z Zoranovim domom, kakor da

je ta hiša njegovih staršev. Zjutraj, preden se je poslovil, je šel Janko k svoji ljubi ovčji čredi, ki jo je izročil staremu, doslužnemu hlapcu. Spodaj v polju je stala ovčarska hiša. Zgoraj pri skalnatem gradu so se pasle živali, kjer je sam tolikokrat posedal v pomladnih sapicah in sončnem sijju, kjer si je pridobil vse, s čimer hoče zdaj stopiti pred tuje ljudi in si priboriti novo postojanko na svetu.

»Pazi!« je naročil hlapcu, novemu pastirju, »da se mi ne podere moj grad, dokler se ne vrnem. Vsake počitnice hočem pasti ovce in stanovati v koči.«

Ko je šel, je moral z ostro in zapovedovalno besedo zapoditi Rolfa. Zvesta žival ga ni hotela zapustiti. Ovce so hitele za njim in ho-

je treba krepkega, čvrstelega služabnika, ki pozna in razume preprosto kmečko ljudstvo; nemara mu je treba takega, ki bo zbral vprav uboge in zapuščene in jih tolažil in jim blažil srca. Zanje si bo dobitljivi Zveličar postavil pastirja, ki popelje potrte na sončne livade, da se ogrejejo na božji luči milosti in se jim morejo razveseliti mračna srca. O, Janko, rad bi še doživel — vranč naj vzame putiko — da bi te videl pristopiti k oltarju. Stal boš pred njim, velik in suh, kakor sveti Pavel gori v cerkvi.«

»Tone, ti vidiš kaj daleč v daljavo. Daj, naj najprej naredi skušnjo. Kaj se ve, če nam ne pošljejo nazaj našega ovčarja,« se je vmesala gospodinja.

*Marija z Brezije med vožnjo v Ljubljano
(Prizor v Trzinu)*

tele za njim. Hlapec in Rolf sta jih prisilila, da so se vrnile. — S težkim srcem je korakal Janko proti Zoranovi domačiji. V hiši je sedel pastir Tone. Pri vratih je bil položen Jankov kovčeg. Zoranka je zavijala še vsakovrstna jedila v papir in jih skladala na mizo za Janka. Tilka je stala potlačeno pri peči. Ta dan ji ni bil kar nič všeč.

Tone je začel s svojega naslanjača:

»Janko, kadar boš učen gospod, tedaj se spominjaj na to, kar si bil poprej. Jaz ne bom živel več dolgo, da bi ti mogel pozneje povedati. Nič ni sramotnejšega, kakor če je kdo prevzetan. Spraviti moraš svojo pastirsko palico in jo shraniti in ji kdaj odkazati častno mesto v svoji gosposki sobi. Venomer te bo opominjala, da si bil svoj čas ovčar in si postal božji pastir. Nemara dobiš kdaj čredo, da jo boš vodil, ki bo dosti manj krotka kakor tvoje ovce. Kajkrat boš zahrepenel po tihih urah, ki si jih preživel pri svoji prejšnji čredi. — Jaz že ne bi dal svoje pastirske palice za nobeno kmetijo. Náka, za nobeno kmetijo! Pa seveda ti si poklican. Zveličar je tudi svetega Petra poklican, ki je bil samo ribič. Zveličarju

»Janko, iti morava!« je opomnila Tilka.

»Saj; iti morava. Za božič pridem spet, če bom imel toliko denarja, da se bom mogel pripeljati domov,« je odvrnil Janko.

»Kolikor ga boš potreboval, ga gotovo dobiš,« mu je zatrjevalo vse. Tilka je hotela vzeti iz šparovčka, gospodinja je obljubila, da mu bo poslala, Tone mu je obljubil polovico invalidne rente božičnega meseca.

Janko je podal gospodnji roko. Žena je vztrepetala, ko je držala roko sinovo v svoji. Bilo je prvič v življenju. Bila bi ga tako rada potegnila nase in mu voščila vse materinske blagoslove.

Tone je vstal in odkravljal k vratom. Bolesno je kremžil starec porasli obraz. Vsak korak ga je bolel. »Sapralot!« je zajavkal nekaj kratov, »danes me spet trga kar z žarečimi kleščami!« Nato je pomočil svoje krivenčaste prste v kositrni žegnanček, trikrat pokropil dečka in slovesno govoril:

»Ko nimaš nikogar, ne očeta ne matere, ti dam jaz na pot kar da mati otroku.«

(Dalje.)

III. EVHARISTIČNI KONGRES

28.-30.
JUNIJ
1935

»Mogočno evharistično slavlje v Ljubljani.« Pod tem naslovom je objavil hrvatski »Katolički list« izpod peresa prof. dr. N. Kolarika s presrčnostjo sestavljeno poročilo o kongresnih svečanostih v Ljubljani. Kongrese imenuje veliko delo božje Previdnosti za naše težke čase. V vseh okoliščinah življenja, osobito v stiskah ima človeški rod zagotovilo utehe v besedah Jezusovih: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obremenjeni! Mase narodov se zato zbirajo okrog božjega Prijatelja v sv. Evharistiji, ki je simbol vere, upanja in ljubezni.

Nato opisuje poročevalec, kako smo se vsesplošno pripravljali na kongres predvsem z molitvijo, kako so neumorno bili na delu številni odseki pripravljavnega odbora. Ni čuda, da je taki pripravi, tolikim molitvam sledil obilni blagoslov božji.

Ves kongres je bil pod okriljem Matere božje. Geslo nadškofa Jegliča »Po Mariji k

Jezusu« je dobilo v tem najlepše potrdilo. Kot viden izraz Marijinega pokroviteljstva nad kongresom je bil zmagoslavni prenos Marijine podobe z Brezij v Ljubljano. Prenos slike ni bil samo triumf pobožnosti do Marije, marveč tudi najlepša intonacija (uvod) v evharistično slavlje. Med vso potjo je slovenski narod s presrčno navdušenostjo pričakoval dragoceno svetinjo.

Nato opisuje dr. K. velik pomen, da je poslal papež svojega legata s spremstvom na kongres. Iskreni so podatki hrvatskega lista o mladinski svečanosti, o nočni procesiji, o sklepni manifestaciji.

Končno poudarja, kako ugodno je delovalo okrašeno zunanje lice Ljubljane za časa kongresa. Pohvalo izreka trgovcem, ki so njih izložbena okna postala umetniške izložbe evharističnih znakov. »Evharistični kongres« je bil veličasten triumf evharističnega Odrešenika. S svojo impozantno veličino, vzornim redom, dovršeno organizacijo, iskreno vdanostjo do legata sv. očeta — spada kongres med najvažnejše prireditve tega leta.

Kdo zasluži pohvalo, da je evharistično veličje v Ljubljani poteklo tako svečano, s tako iskreno pobožnostjo, tako vzpodbudno in tudi za naše razmere tako sijajno? Prva hvala gre Bogu, ki je s svojo milostjo razgibal naša srca, vnel našo voljo in dal tudi lepo, četudi nekoliko toplo vreme. Priznanje gre dalje glavnemu odboru, številnim odsekom, ki so vsi po svoje pripomogli, da se je celotni ustroj zadovoljivo razvijal in točno vršil svoja opravila. Pozabiti pa ne smemo tistih, ki ne iščejo in ne zahtevajo minljive hvale — to je naš slovenski človek, skromen in preprost kakor je; potem pa naša navdušena mladina, ki je dala kongresu tako slikovit okvir, tako angelsko-lepo podobo. Hvala Vam slovenski možje vseh stanov in poklicev, Vam korenjaški fantje, pogumne žene, čvrsta dekleta. Veliko ste žrtvovali; nekateri ste darovali morda zadnje dinarje, prečuli več noči, tešali se s skorjo kruha in z borno hrano — vse to iz ljubezni do Jezusa. Zanj ste radevolje žrtvovali vse napore in še marsikaj, kar je znano le Bogu. Naj vam vsedobri Zveličar bo-

Prapor ljubljanske poselske zveze

gato poplača! Naj ta ljubezen do evharističnega Zveličarja ne pojema, marveč raste in se krepi.

Pa še eno besedo pohvale moramo izreči. Tudi Ljubljana in njeno prebivalstvo je odprlo srce in roke, ko so se bližali evharistični dnevi. Vse je bilo na delu, vse je krasilo poslopja, vse je prirejalo izložbena okna, jih spreminjalo v oltarčke z evharističnimi oznakami, s križi in svetimi podobami. Trgovci so kar tekmovali, kdo bo bolj prikupljivo in proslavi presvete Evharistije bolj primerno opremil del izložbe. Občudovati smo morali to prikupljivo iznajdljivost, ta verskočuteči okus, to nežno in obenem umetniško sestavo vsega, kar bi moglo biti v zvezi s svetim Rešnjim Telesom. K vsemu se je pridružila še spretno urejena vsesplošna večerna razsvetljava, ki je vzbujala zaslužen občudovanje. Nihče ni delal izjeme. Cerkev Srca Jezusovega, mestno magistratno pročelje, sodna palača in še mnoga druga poslopja so bila kar posuta z električnimi žarnicami v prikupljivih oblikah. Brez okraska in brez luči — kolikor moremo presoditi — ni bila nobena hiša. Priзнanju našemu naj sledi božje priznanje!

Pozdrav — odzdrav. Kardinal legat, Nj. eminenca dr. Avgust Hlond, je v imenu udeležencev II. Evharističnega kongresa poslal svetemu očetu Piju XI. pozdravno brzojavko s temle besedilom: »Katoličani iz vseh krajev Jugoslavije, zbrani pod vodstvom apostolskega nuncija in celotnega episkopata v Ljubljani na II. Evharističnem kongresu navdušeno pozdravljajo Vašo Svetost in iskreno združeni s Petrovo stolico prisegajo zvestobo, izražajo vdanost in najponižneje prosijo za apostolski blagoslov.«

Papež Pij XI. se je po kardinalu Pacelliju takole zahvalil: »Izraza sinovske vdanosti, ki si ga ob začetku Evharističnega kongresa iz vse Jugoslavije tudi v imenu apostolskega nuncija, škofov, duhovščine in nešteti vernikov predložil, se je sveti oče nadvse razveselil in moli k Bogu za bogate izlive božje dobrote in milosti, da bi slovesni kongres rodil blesteče sadove vere, vzajemnosti in delavnosti ter Vas iz srca blagoslovlja.« — Kardinal Pacelli.

Zborovalci v Pragi — ljubljanskemu Evharističnemu kongresu. Nadškof olomuški, dr. Leopold Prečan je kot predsednik katoliškega shoda v Pragi poslal našemu kongresu prelep pozdrav:

»Dragim bratom in sestram kraljevine Jugoslavije, slavečim evharističnega Kralja v Ljubljani — mir in pozdrav v Gospodu izrekajo bratje in sestre v Kristusu s Češkoslovaške, ki pravkar časte Križanega Jezusa na

*Kip žalostne Matere božje
(Ljubljanska stolnica)*

svojem I. vsedržavnem katoliškem shodu v Pragi.

Dovolite, dragi bratje in sestre v Kristusu, da z Vami delimo našo veliko radost, ko istočasno na svojih zbirališčih slavimo Kralja ljudskih src ob prisotnosti posebnega papeževega odposlanca.

Bodite od nas pozdravljeni predvsem Vi bratje v škofovskem zboru, ki Vas je izbral Sveti Duh, da bi vodili usodo božje Cerkve v Jugoslaviji. Bodite pozdravljeni od nas vsi goreči služabniki oltarja; bodi pozdravljeno od nas vse katoliško ljudstvo jugoslovansko!

Mi molimo tudi za Vas, in prosimo, da bi Vaš slaven Evharistični kongres prinesel Jugoslaviji milost, mir in blagoslov Gospoda in Odrešenika našega Jezusa Kristusa. Prosimo pa tudi Vas, da bi se spominjali v slavnostnih dneh v molitvah nas, katoličanov na Češkoslovaškem, zbranih ta čas na katoliškem shodu v Pragi.« — Dr. L. Prečan, nadškof in metropolit olomuški.

Bodite ponosni! Prelepo je ocenil pomen II. Evharističnega kongresa hrvatski rojak, sedaj vodja zavoda sv. Hieronima v Rimu, msgr. dr. Juraj Madžerac: »Bodite ponosni na to, da ste Slovenci! Take organizacije, takega reda in tolike dostojanstvenosti človek danes ne vidi izlepa. Vse je name napravilo

veličasten vtis; Boga zahvalite, da se lahko ponašate s tako idealno mladino! Prepričan sem, da bo kongres rodil trajne sadove in da bo prinesel blagoslova Sloveniji, zlasti pa še lepi Ljubljani. Povejte vsem, da sem bil nad vse zadovoljen in da bom o Vas povedal v Rimu veliko lepega.»

»**Kristusu zvesti...**« Slovenski izseljenški duhovniki (Zupančič, Švelc, Grims) so se v družbi s svetnikom Tensundern poklonili na koncu kongresa ljubljanskemu škofu. Izročili so mu pomenljiv spominek iz premoža, ki ga kopljejo naši tam gori na Holandskem, v Nemčiji in Franciji. V spominek je vklesana podoba keliha s hostijo, spodaj pa napis: »Kristusu zvesti, Cerkvi vdani smo in bomo ostali. Sinovi v tujini prevzvišenemu gospodu škofu dr. Gr. Rožmanu ob Evharističnem kongresu 28. do 30. junija 1935.

»**Brez šminke in pudra...**« Iz Belgrada je prišlo na ljubljanski kongres kakih 200 oseb. »Veliko naših kot zlahtni sad dobrih služkinj je moralo ostati doma« — tako nekako se je izrazil odličen udeleženec iz Belgrada, ki je o ljubljanski verski svečanosti napravil takole sodbo: »Mi pa, ki nam je božja Previdnost omogočila obisk kongresa, se vračamo kot prerojeni. Nismo se mogli nagledati teh zdravih slovenskih ljudi, ljudi brez šminke in pudra, ljudi discipline (reda) in začuda velike iskrenosti. Takega zdravja in takih, zdravega življenja žarečih lic nismo vajeni tam doli.

In kaj naj porečem k samim kongresnim slovesnostim? Bilo je prelepo, premožno, premagujoče ganljivo vse, vse. Te dni so se nebesa vselila v Ljubljano, in mi smo srečni, presrečni, da smo bili teh nebeških dni deležni.

Mariji z Brezij. Kakor otroci, željni matrinega objema, njenega sladkega smehljaja in njenih tolažilnih besed, smo Te čakali, Mati naša. In prišla si. Vsa mila in lepa, vsa

polna ljubezni in sočutja do svojih trpečih otrok. O Mati, kako smo potrebni Tvojega sočutnega pogleda!

Pozdravljali smo Te veselo in navdušeno. Toda pozdrav naš se je zlival tudi v proseči vzdih: »Marija, Marija z Brezij, pomagaj nam!« Tisoč in tisoč src je drhtelo v tem svečanem trenutku, tisoč in tisoč solznih oči je upiralo v Tebe svoje poglede.

In potem, ko so Ti postavili prestol, so se zgornile od vseh strani množice k Tebi, Tolažnica. Prav podomače smo Ti povedali svoje skrbi, Ti zaupali svoje skrivnosti, Ti razodeli svoje slabosti. In Ti si nas razumela. Poslušala si naše molitve in prošnje. Mati, hvala Ti!

Marija! S solzami radosti smo Te sprejeli, in s solznimi očmi smo Te pospremili ob vrnitvi. Odšla si nazaj na Brezje, kjer boš zopet in zopet usliševala naše prošnje, kjer bo Tvoje ljubeče oko bdelo nad nami. — S. K., Marijanski otrok.

Zahvala je prošnja za prihodnja darila, kakor je to lepo izraženo v cerkveni molitvi, ki se opravlja po zahvalni pesmi. Za milosti srečno poteklega kongresa je ljubljanski vladika naročil zahvalne molitve, ki se bodo opravljale pri skupni službi božji kakor tudi pri sveti maši med prošnjami — do oktobra. Ljubljanačani so imeli pa 18. avgusta romarsko pobožnost pri Mariji na Brezjah v zahvalo za vse milosti v kongresnih dneh, kakor tudi v znak hvaležnosti, da so imeli one dni milostipolno podobo Marije Pomočnice v svoji sredi. Vrnili so Mariji obisk in se ji priporočili še za nadaljno pomoč in varstvo v telesnem in dušnem oziru.

Slika na ovitku predločuje povzdigo vanje pri veliki svečanostni maši, ki jo je opravil kardinal Hlond pred glavnim zborovanjem 30. junija 1935 na tribuni stadionskega prostora.

Peovski zbor slovenske Mar. kongregacije v Zagrebu

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

78. rojstni dan je praznoval papež Pij XI. 31. maja. Rodil se je kot Ahil Ratti v mestecu Desio, nadškofije milanske 31. maja 1857. Pij XI. ima za seboj 56 duhovskih let; med temi je 16 škofovskih in 13 papeških let. Občudovanja vredna je čilost svetega očeta, njegova govorniška spretnost in živahno zanimanje za vse pojave katoliškega življenja po širnem svetu kljub visoki starosti.

Zgodnja priprava. Določeno je, da bo prihodnji mednarodni Evharistični kongres v glavnem mestu Manila na Filipinskih otokih leta 1936. Ondotni katol. škofje so razširili skupen pastirski list, ki v njem dokazujejo, kako važna bo ta verska prireditev, saj so Filipinci edini katoliški narod na Vzhodu. Škofje dajejo navodila za duhovno pripravo in kažejo, v kakšnem duhovnem sorodstvu so Filipinci s sosednimi državami, katerim so krščanstvo donesli misijonarji s Filipinskih otokov.

Silno težke čase preživlja katoliška duhovščina v Nemčiji, odkar se uveljavlja narodni socializem, ki diši po poganstvu. Kaj storiti, kako urediti dušno pastirstvo v tej zmedi, ta namen je imela konferenca vseh škofov iz Nemčije, ki so se sešli sredi julija. — Prelat Kaas, ki je bil voditelj nemškega katoliškega centra in državni poslanec, se je leta 1933 umaknil v Rim, odkar je zavladal sedanji režim v Nemčiji; sedaj je bil imenovan za kanonika pri Sv. Petru v Rimu.

Petindvajset let imamo že znani odlok † papeža Pija X. (*Quam singulari Christus amore...*), ki vpeljuje zgodnje obhajilo otrok. 8. avg. je bil ta znameniti jubilej. V hvaležni spomin na obhajilni dekret so imeli otroci po vsem katoliškem svetu na praznik Marijinega vnebovzetja, 15. avgusta, obhajilni dan.

Mednarodni kongres Kristusa Kralja bo letos v Salzburgu in sicer v dneh od 24. do 27. oktobra. Zaključna slovesnost bo na nedeljo Kristusa Kralja, 27. oktobra. Doslej so bili taki kongresi v Leutesdorfu ob Reni, v Berlinu, Mainzu in lani v Einsiedelnu (Švica). Letošnji shod je zasnovan že v večjem obsegu. Ti kongresi imajo kot pokrovitelja kardinala dr. Innitzerja (Dunaj) in poljskega kardinala Hlonda. V predsedstvu so trije škofje. Sveti oče je namero letošnjega kongresa toplo pozdravil. Glavna smer mu je: privabiti moderno človeštvo zopet h Kristusu. Na sporedu so sodobna predavanja kakor: Verski položaj sedanjosti; Kristus in rešitev našega časa; pokristjanjenje modernega človeka in družine; skupno delo duhovnika in lajka; kako rešiti

ljudske plasti, ki jih ogroža komunizem in brezbožnostno gibanje; karitativno apostolstvo in drugo.

Kdor se hoče točneje poglobiti v namen teh kongresov naj čita knjižico »Regnum Christi«, ki je pisana v nemškem jeziku in se dobi za par dinarjev v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Katoliški shod v Pragi. V dneh našega kongresa so imeli češkoslovaški katoličani vseh ondotnih šestero narodnosti veličastno skupščino. Praga je v glavnih dneh katoliške manifestacije zbrala do 200.000 vernih naših sobratov, pa tudi številnih zastopnikov tujih narodnosti. Kot papežev zastopnik je bil poslan v Prago pariški nadškof kardinal Verdier, z Dunaja se je pa pripeljal kardinal dr. Innitzer. »Kristus kraljuje« — pod tem geslom so se vršile vse verske svečanosti, v tej smeri so bili oblikovani govori na slavnostnih zborovanjih. Napis »Kristus kraljuje!« se je blestel na 18 m visokem križu, ki je postavljen na Vaclavskem trgu. Kdo bi mogel v kratki notici zajeti vse druge misli, ki so bile izgovorjene stotisočem vernikov raznih poklicev in jezikov! Družila pa je vse skupna katoliška misel in verska zavest.

V Berlinu so dobili novega katoliškega škofa. Sveti oče Pij XI. je imenoval za berlinskega nadpastirja dosedanjšega škofa v Eichstätt-u (Ajhštet) na Bavarskem: dr. Konrada Preysing. Za škofa je bil posvečen pred tremi leti kot kanonik in stolni pridigar v Monakovem. Novi škof je iz stare plemiške rodovine. Prvotno se je bil odločil za pravno in diplomatsko službo. Šele v starosti 28 let se je lotil bogoslovnih nauk in postal mašnik, ko mu je bilo 32 let. Sedaj je v 55. letu. Je silno naobražen, več in goreč duhovnik.

Šibe potresa — reši nas, Gospod! V indijskem kotu med Afganistanom in Beludžistanom je bil početkom junija strašen potres, ki je opustošil mesta in vasi in pokončal do 50.000 ljudi. Ko o takih strašnih preizkušnjah beremo, ko ponesrečence pomilujemo, se le redko vprašamo, kako je pa z dušami teh, ki so v naglici zapadli smrti in se preselili v večnost pred vsevednega Sodnika! Kaj, če bi se z nami tako zgodilo? — Zanimivo je, da je v mestu Quetta, ki je do tal porušeno, ostal nepoškodovan edinole samostan irskih redovnic. Gotovo, izredno varstvo božje! Samostansko poslopje, ki še stoji, je bilo sezidano leta 1922. To je prva redovna hiša v Beludžistanu. Katoliške redovnice so imele v vzgoji 200 evropskih in indijskih otrok. Mesto Quetta

spada v cerkvenem oziru pod škofijo Bombay. Vseh katoličanov v porušenem mestu je bilo do 1500. Pastirovala sta jim dva jezuitska misijonarja.

Spravni dan. Lurški škof msgr. Gerlier je vpeljal dan sprave za vse kletvine, ki z njimi sramote brezvestni ljudje po vsem svetu nebeško mater Marijo. — Ko bi že enkrat spregledali vsi, tudi slovenski preklinjevalci, kako strašno nečast povzročajo brezmadežni Devici z onimi svinjskimi kletvinami, ki si jih ne upamo zapisati in ki naj bi več ne prišle iz ust krščanskega človeka.

Svetovna razstava katoliškega tiska. Sveti oče Pij XI. je odobril načrte za to izložbo, ki bo otvorjena od 1. aprila do 1. oktobra 1936. Načrte je napravil arhitekt J. Ponti. Na prostoru, ki meri 6000 m² bo postavljen na vatikanskem prostoru Belvedere velik izložbeni paviljon iz kovine; v njem bo 30 oddelkov. Razstavo bo otvoril sam sveti oče. Kolikor nam je znano, bo na razstavi razviden tudi razvoj našega »Bogoljuba«, »Slovenca« in »Domoljuba«. Za razstavo se je do avgusta priglasilo 112 dežel.

Nebotičnik za Katoliško akcijo. Katoliška ženska zveza v državi Illinois (Sev. Amerika) je najela v namene KA z dovoljenjem kardinala Mundelein-a nebotičnik s 17 nadstropji. Sezidan je bil leta 1926 in je stal štiri milijone dolarjev. KA gre naprej!

Nagloma je umrl konvertit Rotšild (Rotšchild) Bruno. Zakaj ga omenjamo tudi v Bogoljubu? Kratka, a zanimiva zgodba njegovega življenja je taka-le: Bruno Rotšild je bil po prejemnik lekarnar. V Konnersreuthu se je pa spreobrnul, zapustil židovsko vero in se dal krstiti. Nato se je posvetil duhovskemu stanu. Posvečen je bil lani na praznik sv. Petra in Pavla. Nato je bil nastavljen kot kaplan blizu Nürnberga. Prvi dan po božiču je šel na pogreb svojega očeta v Würzburg; ko se je vrnil, je nagloma umrl na postaji v Nürnbergu. Izrazil je pred smrtjo še željo, naj bi bil pokopan v Konnersreuthu, kjer je bil krščen. Zamaknjenka Terezija mu je bila krstna botra. Star je bil 33 let. Zadnja njegova beseda je bila: »Zveličar!« Kot duhovnik se je odlikoval po izredni pobožnosti in skromnosti.

Živo življenje. Ali veste, v kateri župniji je največ svetih obhajil v letu? Zanimivo bi bilo, če bi se to dalo dognati. Toliko jih gotovo nikjer ni, kot v duhovniji Klimmen v južni Holandiji. Povprečno gre tam vsak katoličan 70 krat na leto k mizi Gospodovi. Leto ima 52 tednov. Torej vsako nedeljo eno sveto obhajilo in večkrat še med tednom. To je res vzorna župnija. Vsak družinski član nedeljo za nedeljo k božji večerji, to je višek krščanskega življenja.

Kako je to mogoče? Te odlične uspehe je mogla doseči le globoka resnost, s katero so leta in leta duhovniki in verniki skrbeli za poglobitev verskega življenja. To je doseglo pravo umevanje Katoliške akcije, ki velevala, naj tudi lajki ne samo slučajno, marveč smoteno, kot pomočniki duhovnikov sodelujejo, da se tudi mlačeži dvignejo iz površnosti, da tudi dobri verniki razvijajo svoje misijonsko delovanje med onimi, ki so cerkvi bolj ali manj odtujeni.

Predvsem je pa omenjati duhovne vaje in sicer oddeljene (zaprte) po stanovih. Oskrbljeno je, da se tekom časa vsi verniki gori označene župnije zapovrstjo morejo udeležiti duhovnega prenovljenja. Po takih duhovnih vajah more brez dvoma skoraj vsakdo govoriti: »Odkar sem opravil duhovne vaje, sem se ves predruščil. Sreča in veselje sta se naselila v moje srce.«

Papež Pij X. je povabil vse k pogostnemu sv. obhajilu. S tem je hotel vse v Kristusu prenoviti. Pogostno obhajilo je prav tako potrebno takrat, kakor danes. Zakaj ne prihajš?

Med vožnjo se je ponesrečil. Iz Indije (Koimbatur) se poroča, da se je do smrti pobil misijonar Pavel in sicer ob nenavadnih okoliščinah. Šofer, ki ga je vozil, se je hotel umakniti strupeni kači — kobra. Ker je prenašlo potegniti zavoro, je misijonarja s silo vrglo z vozila tako, da je kmalu nato izdihnil. — Druga nesreča se je zgodila v državi Peru. V Taraporto se je peljal neki španski pater iz družbe pasijonistov po reki Huallaga in sicer na splavu, ki je pa zašel v vrtnec. Dočim so se Indijanci, ki so misijonarja spremljali, rešili in tudi splav ujeli, sta pater in en potnik utonila.

Vzor krščanske države. Oni dan je imel predsednik irske države v Dublinu zborovanje, pa je na njem očitno poudarjal, da priznava irska vlada v vsem svojem poslovanju krščanska načela kot obvezna. Politika Irske je v popolnem soglasju s katoliškim naukom. Kakor skrbi vlada na gospodarskem polju za trajen napredek, tako se bo potrudila, da bo skrbela za vzgojo mladine v duhu papeževe poslanice.

Za dobrodelnost — trpe prežnanstvo. V sovjetski Ukrajini, kjer živi od nekdaj mnogo nemških naseljencev, so obsodili one dni več župnikov na prežnanstvo in prisilno delo. V Odesi sta bila obsojena Lorenc Wolf in Janez Albert na 10 let v prežnanstvo. Enako so bili obsojeni v Landau blizu Odese župniki Anton Hofman, Janez Tauberger, Rafael Loran, prelat Jožef Krušinski. In kaj so zagrešili? Za greh so jim sovjeti štelili, da so svojim stradalajočim župnijanom preskrbovali pomoč od inozemstva! (Samo na otoku Solowki v Severnem

Ledenem morju je sedaj 14 katoliških duhovnikov v prežnanstvu in trpljenju.)

Pred svetovno sodišče? V New Yorku je sestavil sodnik Manton knjižico, ki v nji zahteva, da morajo o preganjanju Cerkve v Mehiki razsojati na svetovnem sodišču v Haagu; kajti mehiška vlada je očitno kršila mednarodno moralo in mednarodne pogodbe. Želja, da bi Združene države Severne Amerike poklicale Mehiko na odgovor v Haag, dobiva čimdalje več privrženecv.

Vest so mu izprašali... Tajništvo za verske zadeve na Španskem je takrat, ko so bile v zbornici sprejete proticerkvene postavbe, v imenu prizadetih redovnih ustanov, poslalo predsedniku republike Alkala Zamora resno pismo, ki iz njega posnemamo tole:

»Prevzvišenost! Na podlagi novega verskega zakona se morejo voditelji judovske, mohamedanske in budistovske vere posvetiti poučevanju v šoli, samo služabniki od Kristusa ustanovljene Cerkve tega ne smejo. Framasonom, marksistom in brezbožnikom se dovoljuje, da ustanavljajo šole, sinovom in hčeram slovečih španskih rojakov in rojakinj: sv. Dominika, sv. Ignacija, sv. Terezije, sv. Jožefa Kalasanskega in mnogih drugih redovnih ustanoviteljev je to zabranjeno. Če nas nova tiranija goni tudi v katakombe ali v mučeniško smrt, kot v dobi starorimske države, ne bomo opustili pota, ki so ga nam pokazali prvi kristjani in mučenci. Poprej se pa kot državljani slavne Španije hočemo poslužiti še pravice posredovanja, katero nam dopušča čl. 35 ustave, ter Vas, eksclenca, prosimo, da se tudi Vi poslužite pravice, utemeljene v čl. 83 ustave, in da predložite verski zakon še enkrat pred zbornico; o njem naj nato odloča širše zastopstvo naroda. — Ker nimamo sodišča za ustavne garancije, se sklicujemo na Vašo vest kot katoličana, pravnika in poglavarja našega naroda, ki povečini katoliško živi. Vaše molčanje bi Bog obsodil...«

Ne samo junak dneva, ampak junak bodočnosti je mladi voditelj katoliških Špancev, 36 letni vseučiliški profesor, politik in državnik Gil Robles. Svoje temeljito znanje je spopolnil v München Gladbachu (Nemčija), nato v Belgiji, na Francoskem, med krščanskimi socialci na Dunaju in pri Truth Society na Angleškem. Ko se je vrnil v domovino in videl, kako propada versko življenje, je jel zbirati omladino, ki je bila polna ljubezni do naroda, okrog sebe. Po revoluciji je stopil na noge in razširil prvi oklic »Kaj hočemo?« — »Nič drugega, kot da pokristjanimo javno življenje. Španija je katoliška, a ni več krščanska. Najbolj nam je škodovala brezbržnost in krivo mnenje, da je Španija katoliška. Naslanjali smo se na odredbo v Ustavi, po ka-

teri je katoliška vera, vera države in naroda in pod varstvom te določbe smo dremali. Po vojašnicah so vojaki vsako nedeljo bili pri sveti maši, a potem so še naprej kleli. Naše meščanstvo je trumoma hodilo ob nedeljah k sveti maši, a nato čitalo brezverske časopise, ki so zastrupljali narod in uničevali vero... Pod službenim katolištvom so svobodomiselnici zasedli vsa važna mesta v državni upravi in v javnem življenju ter dobili mladino v svoje roke; med tem so pa katoličani dalje dremali v prepričanju, da je Španška — katoliška in da bo taka ostala. Tega mora biti konec! Zahtevamo točnega odgovora: Kdo je katoličan — in kdo ni!...«

Pri drugi priliki je zaklical: »Mi, ki smo ohranili vero v moč našega naroda, mi, ki smo odrasli v pravi demokraciji, ki smo dannan v živi zvezi z narodom in umevamo njegove potrebe in mu bomo tudi znali pomagati; mi se ne bojimo prihodnosti, ker vemo, da bo narod z nami!«

Vztrajni in neustrašeni katoliški prvo-boritelj Robles je — kakor znano — končno pripomožal katoliški ljudski stranki do zmage, in s svojimi tovariši stopil v vlado. Po poklicu je vseuč. profesor, obenem pa član Marijine družbe in neustrašen katoličan. Organiziral je najprej katoliško časopisje, predvsem veliki dnevnik »El Debate«, ki se tiska dnevno v stotisočih izvodih. Delo njegovo v vladi ne bo lahko, a mož, ki je veren in vesten, zraven pa nesebičen, in mu je na srcu le blagor naroda, bo znal priboriti še novih zmag in s tem zagotoviti, da bodo za Španijo nastopili boljši časi.

Krščanska država. Portugalski poslanik pri Vatikanu je izjavil, da hoče vlada na Portugalskem složno s Cerkvijo sodelovati in postavodajo tako usmeriti, da bo vsa država zares krščanska. Prvi korak do uresničenja dane besede je storjen s tem, da so vse skrivne družbe, med njimi tudi framašonska — prepovedane. Framasonstvu je tako odklenkalo doslej v Italiji, na Ogrskem, v Nemčiji, in sedaj na Portugalskem. Na Ruskem framašonstva ni bilo, a so sedanji brezbožni sovjeti daleko hujši od framašonov.

Verstvo na Češkem. Zadnje ljudsko štetje je pokazalo naslednje številke: Katoličanov je 5.324.452 (74.78%), protestantov 325.335, pripadnikov narodne cerkve 618.305, brezvercev 727.916, židov 76.301, starokatoličanov 17.779, pravoslavnih 14.721, drugovercev 4.667. Pri tem se je ugotovilo, da sega v obmejnih pokrajinah z nemškim prebivalstvom odstotek katoličanov celo do 99, dočim pade odstotek v čeških krajih do 50. V praškem političnem okolišu je katoličanov le

okrog 55%. Tu se je razpaslo svobodomiselstvo, deloma pa odpadniška čehoslovaška narodna skupina.

Brlogi strupa in pohujševanja. To-le so mogla dognati poizvedovanja v Nemčiji: Do najnovejšega časa je okrog 150 založništev javno in skrivaj oskrbovalo grdo in umazano slovstvo in širilo strup nenravnosti po Nemčiji in drugod in sicer potom nešteti knjigotržnici, po kioskih, stojnicah na kolodvorih in po drugih prodajalnah. Tako se je doglalo, da je v Nemčiji razširjenih štiri in pol milijarde takih pohujšljivih in nemarnih knjig, brošur in tiskovin. Nedavno se je pri neki sodni obravnavi ugotovilo, da je neki založnik vsak dan samo za nedostojne razglednice izkupil po 800 državnih mark (t. j. v naši valuti okrog 15.000 Din). Drugemu založniku, ki je bil lastnik »modernega« lista o spolnosti, so dokazali, da mu je ta kupčija nosila mesečno 37.000 državnih mark čistega dohodka. Če to premislimo, si lahko napravimo sliko o grozi javnega pohujševanja s tiskano besedo.

Tej strašni povodnji se je postavil v novi državi obramben jez. Vse knjigarne in izposojevalnice knjig je policijska oblast temeljito pregledala; kar je proti novim državnim zakonom, je vse odstranjeno, tudi vsa umazanija. Kontrola se mora od časa do časa obnoviti. — Dvomimo pa, da bi samo svetna postava mogla zatreti strup in zabraniti javno nenravnost. Srce je treba obnoviti in oplemenititi in strah božji vcepiti zlasti trgovcem. Zato pa nazaj k spolnjevanju božjih zapovedi!

Seznam preiskav za proglašenje blaženim in svetnikom. Kongregacija svetih obredov v Rimu je nedavno tega izdala seznam vseh služabnikov in služabnic božjih, o katerih se vrše svetniške preiskave, da bi bili potem od Cerkve proglašeni ali za blažene in nato za svetnike. Vseh preiskav, ki so sedaj pri Kongregaciji vsaj prijavljene, je 551. Od teh jih odpade na Evropo 482. Izmed posameznih držav jih ima Italija 271, Francija 116, Španija 55, Belgija 13, Nemčija in Anglija pa po 6. Vse druge evropske države imajo samo po enega ali kvečjemu po dva priglašena za svetniško čast, n. pr. Poljska, Čehoslovaška, Avstrija, Rumunija in Jugoslavija. Po stanu je 29 služabnikov in služabnic božjih iz svetnega, vsi drugi pa so iz duhovskega in redovnega stanu. Poslednjih je seveda največ. Frančiskani imajo 82, kapucini 51, jezuiti 36, dominikanci 22, konventuali ali minoriti pa 18 članov in članic svojega reda, za katere se potegujejo, da bi prišli do časti oltarjev. Škofov, o katerih svetosti je že potrjena preiskava, je 42. Kaj pa naša apostola, škofa in častivredna služabnika božja Anton Martin Slomšek in Friderik Baraga? Zadnja leta se je za-

deva za vpeljavo svetniškega procesa nekoliko pospešila. Zdi se pa, da je končni uspeh še daleč. Če hočemo, da bosta rojaka kmalu prišla do časti oltarjev, se moramo vsi Slovenci zginiti, na ta namen pridno moliti in biti za to zadevo tudi navdušeni.

Kje je treba zastaviti? Predsednik Združenih držav v Severni Ameriki je zasnoval celo vrsto odredb, da bi omilil gospodarsko stisko. Toda to še ne zadostuje, da bi nastopili boljši časi. Tudi ljudje morajo boljši postati. Najprej je treba zločinstva odpraviti. V ječah ameriških je sedaj zaprtih blizu 14.000 zločincev, 52.000 jih je pa pod policijskim nadzorstvom. Za odpravo zločinstev je izdelanih 30 zakonskih osnutkov, ki naj izpopolnijo pomanjkljivo postavodajo. Pa tudi strožje postave in hujše kazni ne bodo reda napravile. Bolje bo postalo šele takrat, ko vera ne bo več »zasebna« zadeva, marveč bo z njo prežeta vsa javnost, vsa postavodaja, vse javno življenje, tudi življenje vseh, ki postave pišejo.

V Rimu je — kakor znano — na stotine svetišč, ki so pa bolj v središču; v novih, oddaljenih predmestjih je bilo pa občutno pomanjkanje cerkva. Po prizadevanju svetega Očeta, ki je obenem nadpastir rimske škofije (oskrbuje jo namestnik kardinal Marchetti-Salvaggioni), je bilo v zadnjih treh letih sezidanih 16 novih cerkva. Versko življenje se sedaj v teh delih rimskega mesta prav lepo razvija. — Čujemo tudi, da je po prizadevanju katoliške zveze mož dobila vsaka družina v Rimu v dar lepo podobo Križanega kot spomin na jubilej odrešenja.

Krivicu poravnal. V Příbramu na Češkem je prinesel duhovnik sodišču 35.000 čeških kron; pristavil je, da denar vrača oseba, ki je ne more imenovati, ker ga veže spovedna molčečnost. Denar je bil ukraden v socialnem uradu mesta Plzen. Kolikor manjka do vsote 50.000, bo v kratkem tudi poravnano. Oseba, ki je denar vzela, se je skesala, ker je bil po krivici kot osumljen zaprt neki učitelj v Plznu. — Koliko krivice je že bilo poravnano v spovednici!

Med Basuti v Južni Afriki je umrla kraljica Veronika Ma Bereng. Pred 20 leti je bila s svojim soprogom, kraljem Griffith Lerolithi sprejeta v katoliško Cerkev. Živel je kot zgledna katoličanka in je vsako nedeljo, večkrat tudi med tednom prejela sveto obhajilo. Bila je skromna, preprosta in dobrotljiva. Na smrtni postelji je prav spodbudno prejela sveto popotnico, kralj sam pa je molil molitve za umirajoče.

Sveta maša več ko 700 m pod zemljo je bila v belgijskem rudniku blizu Liege (Lüttich) za ponesrečene rudarje. Navzoči so bili vsi takrat zaposleni delavci.

Stotnik-novomašnik. 14. julija je prejel na Dunaju (Pazmaneum) zakrament mašniškega posvečenja Ernst Zsivkovich (Živkovič). Ko je leta 1916 prišel iz kadetnice v Budapešti kot častniški namestnik, je bil poslan na fronto in si prislužil v vojski več odlikovanj. Bil je tudi večkrat ranjen. Leta 1931 se je posvetil bogoslovnim naukom. Letos je postal mašnik.

Svetovni Evharistični kongres bo k letu v Manili na Filipinskem otoku Luzon. Nadaljnji mednarodni kongres v proslavo presvete Evharistije bo pa leta 1938 v Budapešti. Določen je za Poljsko. Ker bodo pa na Ogrskem (l. 1938) z vsem sijajem slavili 900 letnico smrti sv. Štefana, deželnega patrona in prvega kralja ogrskega, so poljski škofje ugodili prošnji ogrskih katoličanov in dovolili, da se kongres vrši v ogrski prestolnici. Predpriprave so se že pričele.

PO DOMOVINI

Zgodovinski dogodek. Na sv. Jakoba dan je bila v Rimu podpisana pogodba med Jugoslavijo in cerkveno državo: »Vatikanskim mestom«. Ta pogodba, ki se imenuje s tujo besedo »konkordat«, urejuje verske zadeve katoličanov v Jugoslaviji s sveto stolico. Takih dogovorov z drugimi državami je bilo zadnja leta sklenjenih izredno mnogo. Pogajanja za konkordat z Jugoslavijo so se vlekla od leta 1921 dalje. Podlaga konkordata je občno cerkveno pravo. Glavne zahteve, ki jih Cerkev uveljavlja, so: svoboda v nastavljanju cerkvenih dostojanstvenikov v sporazumu s svetno oblastjo, ureditev škofij, krščanska vzgoja mladine, skrb za duhovniški naraščaj, obstoj Kat. akcije i. dr.

Konkordat je podpisal v imenu papeževem državni tajnik kardinal Pacelli, v imenu jugoslovanske države pa minister za pravosodje dr. Auer. K temu važnemu dogodku, ki naj zagotovi urejeno razmerje med katoliško Cerkvijo in državo, je bil med drugimi povabljen tudi glavni urednik dnevnika »Slovenec«, dr. Jan. Ahčin.

Važnost konkordata. Ko se je vsa družba po končanem svečanem podpisu zbrala v poslopju jugoslovanskega poslaništva pri sveti stolici, je nagovoril pravosodni minister dr. Auer v dobro pretehtanih besedah kardinala Pacellija in izražal veselje, da je dovršeno delo, ki je tako velikega pomena za Cerkev in državo... V tem pomenljivem dogodku vidijo katoličani Jugoslavije dokaz očetovske skrbi papeževe za njihov duhovni blagor... Prepričani smo, da bo sodelovanje duhovne in posvetne oblasti, kateremu so sedaj dani

novi in zanesljivi pogoji, doneslo veliko dobrega Cerkvi kakor tudi državi... Izrazil je željo, da bi ta dogodek značil novo razdobje v zgodovini katoliške Cerkve v Jugoslaviji!

Kardinal-tajnik Pacelli je v odgovoru poudarjal, da je konkordat znak miru in zaupanja... To delo ima za svoj temelj vzajemno spoštovanje, katero izkazujejo obe vrhovni oblasti druga drugi... Zaupa, da bo tudi Nj. Vel. kralj Peter II. gotovo žel iz te pogodbe obilne sadove in da se bo s polno radostjo svoje duše mogel prepričati, da nič ni tako učinkovitega za varstvo pravstvene podlage, ki je potrebna za napredek in notranji mir njegovega naroda, kakor je doseženi in podpisani sporazum... Naj ljubi Bog dodeli, da bo Jugoslavija vedno ostala močan činitelj miru, pravice in krščanske kulture!

Nadškofija ljubljanska. V konkordatu je sprejeta tudi važna določba, da se povzdigne ljubljanska škofija v nadškofijo; istotako se obnovi tudi splitska nadškofija. Obnovljena je nadalje ninska in ustanovljena bačka in banatska škofija.

Slovenci smo ponosni, da je Ljubljana dvignjena v metropolo, da je ljubljanska škofija postala nadškofija in da je odslej naš višji duhovni pastir, dr. Gregorij Rožman, nadškof in metropolit Slovenije. Njemu, ki se je tudi mnogo trudil, da se je sklenil konkordat, moramo v prvi vrsti čestitati.

Sveti oče Pij XI. je naročil jugoslovanskemu zastopstvu, ki je bilo pri podpisu konkordata v Vatikanu, naj sporoči domovini, da podeljuje poseben blagoslov vsem jugoslovanskim vernikom in celi naši državi.

Katoliške organizacije, ki so bile združene v Prosvetni zvezi, pa so bile svoj čas razpuščene, so zopet vpostavljene. Več let je moralo počivati prosvetno delo in izobrazba našega naroda po krščanskih kulturnih družtvih. Dr. Korošec, sedanji minister za notranje zadeve, je tako popravil krivico, ki je bila storjena za časa prejšnjih režimov našemu ljudstvu, njega izobrazbi in pravemu napredku.

Vrhovna prednica šolskih sester. Dne 18. julija je bila pri volitvi v Mariboru, kjer imajo šolske sestre materno hišo, izvoljena za generalno prednico sestra Terezija Hanzelič. Nova vrhovna voditeljica je bila dolgo vrsto let prednica v ljubljanskem Marijanišču, nato pa prednica v Zemunu, kjer je uredila novo postojanko. Dosedanja č. mati Angelina Križanič je vodila vrhovno predstojniško službo 12 let. Kongregacija ima širno Evrope 87 postojank, in razsteza svoje delovanje celo v Afriko, v Severno in Južno Ameriko.

Tiho, neopaženo proslavo evharističnemu Jezusu izkazujejo tudi vsi, ki v okviru bratov-

ščine sv. Reš. Telesa ali pa sami zase prirejajo, izdelujejo in oskrbujejo lepo in primerno cerkveno perilo, mašno in drugo liturgično obleko. Blago in druge potrebščine k temu pa pomagajo kupovati člani in članice zgoraj imenovane prekoristne in Jezusu tako ljube bratovščine. Samo enkrat vsako leto opozori na to prekoristno udejstvovanje posebna razstava izdelanih cerkvenih paramentov, ki jih je bratovščina naredila za ubožne cerkve ljubljanske škofije. Kongresne dni so se obiskovalci sami mogli prepričati, kaj premore dejanska ljubezen do Jezusa. Bodi bratovščina sv. R. T. priporočena vsem, ki so se ob kongresu nanovo vneli za Jezusa!

Spominski svetilnik. V Komendi je 11. avgusta ob navzočnosti 7000 udeležencev nadškof dr. Rožman blagoslovil znamenje — svetilnik kot spomin na Evharistični kongres, ko se je slovenski narod v stiski zatekel za pomoč k viru vse dobrote in moči, kot spomin, da je Marija z Brezij šla po Komenskem polju. Slavnostni govornik dr. Krek je omenjal ob tej priliki veličastni prizor, ko so moške in fantje v oni nepozabni noči na Evh. kongresu ponosno korakali k polnočnemu svetemu obhajilu; nato je pa vzkliknil:

Slovenska katoliška skupnost s takimi bojevniki je nepremagljiva. Ta vojska je stopala pod vodstvom Boga. Srce in baki so gorele za Boga... V Bogu je utemeljena nepremagljiva zvestoba in vztrajnost. V katoliškem prepričanju in verovanju je neizčrpna disciplina, ki je nobena sila iz zavednih src ne prežene.

Poselska zveza v Ljubljani ima svojo novo, lepo zastavo, ki jo je nadškof dr. Rožman blagoslovil na binkoštni ponedeljek. (Str. 198.) Prapor so naše služkinje posvetile Kristusu Kralju kot trajen spomin na evharistično leto. Prevzvišeni je imel krasen govor z geslom: Službi, boju, zmagi. Prapor naj jih dviga duhovno kvišku k skupnemu božjemu cilju, naj bo znak v boju za notranje vrline.

Ljubljanska škofija. Imenovan je za veroučitelja na drž. realni gimnaziji v Kočevju Eržen Peter, doslej kaplan v Sostrem; Sedej Janko, kurat v umobolnici na Studencu, pa za veroučitelja na I. drž. realni gimnaziji v Ljubljani. Za veroučitelja drž. narodne šole v Mostah pri Ljubljani prideta: Premrov Jožef, kaplan v Sodražici, in Žagar-Sanaval Janko, kaplan na Jesenicah. — Kot kurat v umobolnico na Studencu je imenovan Klobasa Andrej, duhovnik lavantinske škofije. — Na Jesenicah je bila prvo nedeljo v juliju obnoveitev nove maše. Novomašnik dr. Pavel Robič je prišel iz Rima, kjer je študiral kot gojenec zavoda Germanika. Prvikrat je maševal v baziliki sv. Pavla v Rimu

dne 1. novembra 1934. Slovesnost je bila obnovljena 7. julija v domovini. Slavnostni govornik je bil stolni kanonik dr. M. Opeka, kot bivši gojenec Germanika. — Pri kopanju v Savi je utonil 29. julija zagorski kaplan Filip Štular. Neveščega v plavanju je zajel vrtničasti val in potegnil v globino. Ko so ga po dveurnem iskanju potegnili na suho, je bilo vse prizadevanje, da bi ga oživili, zaman. — Škoda mladega, gorečega gospoda, ki je tako z veseljem deloval med svojimi rudarji. Bog mu bodi plačnik! — Na Kitajsko v misijone se je odpeljal 16. avgusta salezijanski duhovnik Andrej Majcen; v spremstvu sta tudi dva mlada pomočnika, ki se bosta tudi posvetila misijonskemu delu. A. M. je rojen v Mariboru. Ko je dovršil učiteljsko šolo, je postal salezijanec, dovršil še potrebne šole, nato pa stopil v bogoslovje. Novo mašo je imel 1. 1933.

Lavantinska škofija. V Brežicah je umrl po 23 letih redovnega življenja frančiškan p. Žiga Ahčin, velik mladinoljub, goreč katehet, pobožen in skromen redovnik, priljubljen spovednik. R. i. p. — P. Kerubin Tušek, župnik in gvardijan v Nazarjih, je imenovan za č. d. svetnika. — Za duhovnega svetnika so imenovani gg.: bogoslovni profesor dr. Vinko Močnik, spiritual Anton Karo in kurat mariborske moške kaznilnice Pavel Zavadla. — 7. julija je bilo v Hrastniku slovesno blagoslovljenje temeljnega kamna za novo cerkev Kristusa Kralja.

Andrej Orehek. Ljubljanska škofija je izgubila odličnega duhovnika, pisatelja in kulturnega delavca, Andreja Orehka, župnika v Strugah. Mala nesreča je pripomogla, da so mu morali odrezati nogo. Po prestani operaciji se je nenadoma pridružila kap, ki ga je rešila življenjskih težav, ki bi bile neizogibne. Pokojni je bil tudi sotrudnik »Bogoljuba«. Pisal je n. pr. leta 1930 pod naslovom »Poživniki« vzgojna pisma slovenskim fantom. Bog mu bodi plačnik!

Letošnji novomašniki. Lavantinska škofija: Camplin Ivan iz Bogojine 14. julija, pridigar župnik Jožef Hauko; Jerman Rudolf iz Št. Ruperta na Dolenjskem 14. julija, pridigar Alojz Košmerlj, stolni vikar v Ljubljani; Škraban Janko iz Sobote dne 14. julija, pridigar kaplan Alojzij Šostarec; Voda Ivan od Sv. Urbana pri Ptuj 14. julija, pridigar Vinko Poljanec, župnik in voditelj koroških Slovencev; Gregor Janez iz Sobote 28. julija, pridigar kaplan Janez Bejek; Kolenc Ivan iz Turnišča 21. julija, pridigar brat Franc Kolenc, tajnik KA v Mariboru; Škafar Ivan iz Beltincev 28. julija, pridigar Klekl Jožef, župnik v p.; Zelko Ivan iz Črenšovcev 14. julija, pridigar župnik Stefan Bakan. — Ljubljanska škofija: Kra-

marič Franc (nova maša 14. julija na Radovici. Novomašniški govornik njegov brat župnik Janko Kramarič), Oražem Janez (nova maša 14. julija na Blokah; govornik kaplan Jože Oražem), Žakelj Filip (nova maša 8. julija v uršulinski cerkvi v Ljubljani; govornik župnik Fr. Šušteršič), Mikuz Metod (nova maša 21. jul. na Brezovici pri Ljubljani), Pavlin Ivan (nova maša 14. julija v Radovljici; govornik prof. Jernej Pavlin), Kraljič Stefan (nova maša 14. julija v Tomišlju; govornik kaplan Janez Kraljič), Fabiani Rafael (nova maša v Šmarjeti pri Novem mestu 21. julija; govornik prošt. K. Čerin), Lušin Jože (nova maša v Sodražici 14. julija; govornik duh. svetnik Fr. Krumpestar), Geoheli Jože (nova maša 14. julija na Vrhniki; govornik katehet v p. Janez Jalen), Alojzij Jenko (nova maša 14. julija v Smledniku; govornik kaplan Tone Duhovnik), Mihelič Franc (nova maša 21. julija v Ribnici; govornik župnik Miha Jenko), Bevka Ludvik (nova maša 14. julija v Ribnici; govornik dekan Anton Skubic), Golob Franc (nova maša 14. julija v Naklem pri Kranju; govornik prof. Al. Strupi), Žerjal Stanislav, Kržišnik Pavel (nova maša 14. julija v Poljanah nad Škofjo Loko; govornik prof. Jakob Šolar). — Gospodom novomašnikom želimo obilo božjega blagoslova na težki svečeniški poti!

Premembe v frančiškanski provinci. Prestavljeni so: p. Ludovik Dovč od Sv. Trojice v Ljubljano; p. Kornelij Gorše iz Ljubljane v Novo mesto; p. Silvin Lenartič iz Ljubljane v Nazarje; p. Vincenc Kunstelj iz Nove Štife v Brežice; p. Konstantin Vrankar iz Nazarij v Maribor; p. Ildefonz Langerholz iz Ljubljane k Sv. Trojici; p. J. Aljančič iz Brežic v Novo Štifo; p. Oton Kocjan iz Novega mesta k Sv. Krištofu v Ljubljani.

Na veličasten način so proslavili v Mariji Bistrici (Hrvatsko Zagorje) 250 letnico čudodelne podobe Marijine. Ob tej priliki je zagrebški metropolit dr. Anton Bauer okronal Marijino in Jezusovo podobo z umetniško zlato krono, posuto z dragulji. Obe kroni sta narodni dar hrvatskega katol. ljudstva. Deset posebnih vlakov je bilo dovoljenih za prevoz božjepotnikov, 10.000 vernikov je pa došlo peš. Ogromne množice je spremljal sam nadškof-koadjutor dr. Al. Stepinac. Vsega skupaj je bilo v Bistrici okrog 30.000 hrvatskega naroda.

»Ni vse zlato...« Večkrat smo že rekli, da še zdaleka ne moremo in ne smemo pripisovati novodobni gojitvi sporta tega pomena, kakor mu ga hočejo vtisniti razni

predavatelji in številni sportni dopisovalci. Če bi se to udejstvovanje omejilo na primeren čas, če bi se sport gojil na dostojen in umerjen način, če bi imel pred očmi zgolj osveženje in okrepitev telesa in zdravja — bi človek nič ne rekel, zlasti če se pri tem ne bi zanemarljive bolj važne dolžnosti in verske obveznosti. Kakor se je ta stvar danes razpasla, pa ne more in ne bo dobila odobrenja pametnih, vestnih in vernih vzgojiteljev. Saj so med strastnimi gojitelji pretiranega sporta tudi taki, ki ves dan skoraj nič drugega ne mislijo, ne govore, ne berejo, kot o teh vajah, tekmah, tako zvanih »junakih« in o za tem sledečih plesnih in drugih zabavah. Vse nedelje na igriščih, na vlakih, na sportnih prostorih brez brige zato, da bi dali tudi Bogu, kar je božjega. Kam bo vse to zavedlo mladi rod —? Človeka v srce zbode vselej, ko vidi te mladostne ljudi obojega spola že ob sobotah popoldne, še bolj pa ob nedeljah zjutraj težko otovorjene brzeti proti kolodvoru brez misli in skrbi za stroge verske dolžnosti, ki bi jih bilo treba spolniti.

Potem pa še pišejo, kako blagodejno vpliva sport na notranje življenje, kako razvija duševne in telesne sile, kako vzgaja plemenite značaje! Kdo naj to verjame, če bere tolikokrat o podivjanosti in neotesanem obnašanju nekaterih skupin v sportnih oblekah?! Ali ste brali v »Slovincu« (dne 24. III.), kako se je ena taka skupina, ko se je vračala s skakalnih tekem na Planici, norčevala javno v železniškem vozu iz svetoletne procesije, iz molitve in svete maše?! In mlado žensko je rezgetalo!! Kaj bo z našim narodom, če bodo taki ljudje kdaj očetje in matere? Kaj porečejo k temu vsi oni, ki tako poveljujejo našo sportno mladino? O, cerkvi odtujeni svet ima premišljeno načrte in dobro ve, da zada Cerkev najhujši udarec, če ubija spoštovanje do svetih reči v mladini. Kdo naj zajezi pot tej nesrečni poplavi?

MARIJINE DRUŽINE

Prvi kongreganist.

Fantje! Tovariši! Takole sem si mislil jaz 20 letni mladenič: »Bogoljuba« bi prosil, naj nam v svojih predalih odstopi malo več prostora. Pa sem ugenil, da bi prišla najbrž prošnja: »Začni pogumno tudi sam in povej, kar ti je na srcu... Dobro. Tu je moj prvi poskus:

Ali veste, fantje, katerega svetnika bi morali mi posebno častiti in posnemati? Svetega Janeza Evangelista. Po svojem življenju, po svoji brezmadežnosti in čistosti, po svoji ljubezni do Jezusa in do Marije je bil prav za prav prvi kongreganist, četudi takrat Mari-

jinih družb še ni bilo. Prav te njegove vrline in kreposti so bile, ki so ga prikupile Jezusu, da ga je med učenci najbolj ljubil in da mu je izročil v varstvo na križu viseč svojo deviško Mater.

Tako veliko čast in odlično nalogo je prejel apostol Janez od božjega Učenika zaradi nedolžnosti, četudi je bil le preprost ribič. Dasi ni bil bogvekakoli šolan, je vendar vsled svojih odličnih čednosti prekosil druge apostole v modrosti in razsvetljenju, da je božje resnice globlje spoznaval in gledal in jih je mogel tako tudi zapisati... Kot najčistejšemu apostolu je bilo marsikaj razodeto, kar je nato zapisal v »Skrivnem razodetju«. Videl je n. pr. v duhu tole: In glej! Videl sem na gori Sionu jagnje in z njim sto štiri in štirideset tisoč njih, ki so imeli napisano na svojih čelih njegovo ime in ime njegovega Očeta... In peli so kakor novo pesem pred prestolom... in nihče se ni mogel naučiti pesmi razen one množice, ki so bili odkupljeni z zemlje. Ti so, ki se niso omadeževali z ženstvom; so namreč deviški. Ti so, ki spremljajo Jezusa, kamor gre. Ti so odkupljeni izmed ljudi kot prvenci za Boga in za Jagnje in v njih ustih se ni našla laž; brezmadežni so.« (Raz 14, 1—5.)

Fantje! Ali ne vidite v življenju tega ljubljence Jezusovega krasen nauk zase! Ali se ne učimo v kongregaciji tudi mi, da bi hodili po potih tega odličnega vzornika!? Koliko več zadovoljnosti, sreče, notranjega miru, zdravja, medsebojne ljubezni in potrpežljivosti bi bilo med nami, če bi posnemali lepi zgled sv. Janeza Evangelista. Cista mladina bi si polagala temelje za srečno bodočnost, za blagoslovljene zakone, bi delala veselje staršem, bi bila ponos domovine, bi bila draga Bogu, ki bo vse naše žrtve in premagovanja bogato nagradil. Zavedajmo se, da je čisto, neomadeževano srce neprecenljiva vrednota, da je bogastvo, ki ga zlato ne odtehta.

Zato pa dvigajmo visoko svojo Marijansko zastavo in zbirajmo okrog nje doraščajoče mladeniče-tovariše, da jih ne okuži posvetni duh, da se ne navzamejo napačnega naziranja, kakor da je grešno uživanje, razuzdanost in popivanje smoter mladega življenja. Združimo se pod Marijinim varstvom. Naj svet vidi, da je med nami še dovolj idealnosti, in da se ne plašimo pred zlobnimi jeziki! S. Š.

(Opazka uredništva: Te misli smo posneli po daljšem spisu kmetskega fanta in ustregli njegovi dobri volji ter iskreni vnemi za fantovske kongregacije. — Fantje na noge — in pišite!)

Ali se zavedamo sreče? Prednica neke dunajske Marijine družbe za gospodične je objavila v nemškem kongregacijskem listu tudi tole:

8. decembra lani smo imeli sprejem v Marijino družbo v domači župnijski cerkvi. Nekaj dni nato sem prejela pismo s tole vsebino:

»Ljuba prednica! Drage sodalinje!

Pod vtisom Vaše lepe sprejemne slovesnosti v župnijski cerkvi, čutim srčno potrebo, da Vam, dasi nepoznana, pišem:

Kako resnične so bile besede, ki jih je spregovoril g. voditelj, ko je poudarjal, da ta sprejemna svečanost ni le vesel dogodek za kongregacijo, marveč za vso župnijo. Pa je to tudi res. Če pravim, da je bila lepa slovesnost, je vse premalo rečeno, kajti bil je vzvišen praznik! Kdor je nekoč sam stal pred Marijinim oltarjem v beli obleki, z mirtnim cvetom v laseh in bil sprejet kot Marijin otrok v kongregacijo, tega zažabi taka slovesnost z nedopovedljivim ganotjem tudi še po mnogih letih. Ko ste potem skupno pred vso župnijo obnovile posvetitev nebeški Materi, sem se čutila — verjemite mi — vso Vašo, četudi nisem več pri nobeni kongregaciji. Najrajši bi bila priskočila tja k novosprejetim tovarišicam, pa bi jim bila zaklicala, da ni večje sreče na zemlji, kot biti pravi Marijin otrok v kongregaciji.

Ljube sodalinje! Naj Vam povem, da mi je danes, po tolikih letih, neizmerno žal, ker sem se bila izneverila Marijini zastavi: kajti kje je človek bolj zavarovan zoper vse, kar mladenko zavajo v hudo, kot pod varstvom Marijinim!?

Povem odkrito, — ne sebi v čast, Vam pa v pouk — da so me svetne marnje izvabile in sem iskala sreče v svetu in da sem bila na napačni poti. Hvala pa Materi božji, ki sem se nekoč njenemu varstvu izročila, da sem zopet našla pot k nji. In kar me je v najhujših viharjih življenja obvarovalo pred padcem, to je bila prav gotovo molitev »Magnifikat« (»Moja duša poveljuje Gospoda...«), ki sem jo opravljala tudi v času, ko sem iskala svet. Tej molitvi pripisujem tudi srečo, da sem prišla zopet domov k nebeški Materi.

Na dan Vašega veselega praznika sem molila za Vas vse, da bi navdušenje, ki je odsevalo iz oči mladih novink, ostalo trajno, in da bi se stanovitno spominjale besede, ki so jo dale Mariji. Molila sem tudi, da bi nobeni izmed Vas ne bilo treba doživeti žalosti in kesanja, ki ga občuti vsaka, katera prelomi zvestobo.

Molite tudi Ve za vse one, ki so nekoč stale pod zastavo Marijino, pa so se izneverile, da Marija ne bi nanje pozabila, marveč bi jih pravočasno nazaj pripeljala. Še enkrat poudarjam in gotovo je, da kdor se Marijinemu varstvu zaupa, se ne pogubi, četudi je morda

nekaj časa druga pota hodil; kajti Marija svojih otrok ne pozabi.

Veselite se torej otroštva Marijinega in sreče, da smete biti otroci Marijini, kajti ni vsem ljudem ta sreča naklonjena!»

Petdesetletni jubilej družbe otrok Brezmadežne v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani. Pred 50 leti je bilo vsajeno to drobno gorčično zrno — 9 članic je bilo tedaj sprejetih —, ki je pod materinskim varstvom Brezmadežne bujno raslo in se razvilo v mogočno drevo na Marijanskem vrtu. Dne 28. maja 1885 je v Parizu podpisal ustanovno listino tedanji generalni superior Misijonske družbe (lazaristov) in družbe usmiljenih sester gosp. Anton Fiat; 30. maja nato je ustanovitev nove družbe odobril ljubljanski knežko škof gospod dr. Jakob Missia.

Svoj zlati jubilej je družba obhajala skromno, brez zunanje sijaja, a z željo, da bi ta proslava čimbolj pripomogla k utrditvi notranjega družbenega duha v smislu družbenega gesla: Po Mariji k Jezusu. Duhovne vaje od 29. maja do 2. junija zjutraj so se vršile v jubilejnem razpoloženju in obenem kot priprava na Evharistični kongres in so izzvenele v hvaležen slavospev: Moja duša poveljuje Gospoda. V teku 50 let je Bog po rokah Brezmadežne razlival žarke milosti, kar tako lepo predstavlja družbena čudodelna svetinja, v tako obilni meri na družbene članice, da mora vsaka članica hvaležno peti z Marijo: Velike reči mi je storil On, ki je mogočen in je njegovo ime sveto. V istem duhu hvaležnosti do Boga in njegove brezmadežne Matere se je vršila jubilejna proslava v nedeljo 2. junija popoldne. Ob treh je stolni župnik in škofijski voditelj Marijinih družb kanonik dr. Tomaž Klinar po primernem nagovoru blagoslovil novo družbeno zastavo, ki jo je po načrtih arhitekta J. Mesarja izvršila tvrdka Josip Hafner. Po petih litanijah je bila v družbeni dvorani slavnostna akademija, ki je zopet vsa izražala družbeni program v preteklosti in za bodočnost: Po Mariji k Jezusu. Tudi slavnostni govor je imel stolni kanonik dr. Klinar. Poudarjal je srečo in naloge Marijinih otrok, spomnil zlasti na veliko nalogo apostolskega delovanja, ki ga naj družbenice z enako vne-mo vrše v bodoče, kakor so ga vršile doslej, vsaka v svojem delokrogu in po svojih močeh. Navedel je nekatere zanimive številke, ki nam tudi po svoje govore o velikih milostih, ki jih je Brezmadežna delila in jih še deli svojim otrokom. 2157 deklet je v 50 letih bilo sprejetih v družbo, 207 od njih si je izbralo redovniški poklic, da so se še popolneje posvetile Bogu; mnogo jih je stopilo v zakon, da so postale dobre krščanske matere, ki znajo svoje otroke voditi k Mariji in po njej k

Jezusu. Trenutno šteje družba nad 600 članic. — Petje, deklamacije in alegorična slika z naslovom: O bodi nam Mati ob uri skušnjave — vse je budilo v srcih navzočih članic hvaležno ljubezen do Brezmadežne in v nemalo h gorečnosti v službi njenega božjega Sina, našega evharističnega Kralja. — Jubilejno prireditev so posetile poleg sedanjih članic mnoge redovnice-bivše članice, pravtako poročene članice; celo iz Belgrada sta prihiteli dve zastopnici ondote leta 1930 ustanovljene družbe otrok Brezmadežne.

† **Lojze Lopatič.** V bolnišnici v Skoplju je umrl Lojze Lopatič iz Dol. Pirošice, cerkljanske župnije. Služil je pri vojakihih dobra 2 meseca. 24. julija je sporočil, da je v bolnišnici zavaljo boleznii v glavi in pripomnil, naj doma ne bodo v skrbi zanj in naj se ga spominjajo v molitvi. »Slovenec« je v svojem naznanilu zapisal to-le častno spričevalo o rajnem: »Bil je res vzor vsem fantom, vedno veselega značaja, trezen in priljubljen pri vseh ljudeh. Kot član Marijine družbe in velik delavec na prosvetnem polju je zapustil mnogo lepih spominov. Bog naj mu bo plačnik!«

Družba »Otrok Brezmadežne« v Belgradu. Po dolgem času zopet malo glasu. Še živimo, podobni Izraelcem, ki so gradili Jeruzalem: v eni roki orodje, v drugi meč. Letos bo pet let od ustanovitve. Priznati moramo: »Malo jih je, ali težka so.« Družba šteje 90 članic. Seveda niso vse tu; smo pač kakor ptice selivke. Naravne smrti še ni umrla nobena; pač pa jih je med tem časom zaspalo za družbo pet, prav toliko pa odmrlo svetu, ker so odhitele v samostan. Shode imamo vsake 14 dni v kapelici na Miloša Velikega ulici 50. Dekleta se vrste, da pridejo vsaj enkrat v mesecu na shod. V splošnem so jako dobre in požrtvovalne. Od 31. marca do 6. aprila so imele članice duhovne vaje, ki so se jih pridno udeleževale. Nepopisno so bile srečne, ker so imele v tem času dvakrat obisk prevzvišenega škofa ljubljanskega, ki je pri njih maševal in jim podelil nadpastirski blagoslov. Za Evharistični kongres so se vsestransko pripravljale. Vsako zadnjo nedeljo v mesecu so imele dveurno česčenje Najsvetejšega; darovale so obilno žrtev kot duhovne šopke, zbrale pa so tudi 700 Din za potrebe shoda. Dne 19. maja so priredile prav dobro uspelo akademijo, ki je poživila v dušah članic razumevanje in ljubezen do presvete Evharistije. Na Evharistični kongres jih je šlo 30. — »Bogoljubov« prihaja 51, »Glasnika« 24, »Katoliških misijonov« 17, pa tudi nekaj »Vigredi« i. dr. V zadnjem času so se začele pridno oglašati tudi obiskovalke in tovarišice iz drugih družb, ki so nam nadvse

drage. Tako je prav. »Kakor se nikdar ne odpoveste svoji rodni materi, pa naj bo ta še tako siromašna, tako se tudi nikdar ne odpovejte oni, ki ste si jo izbrale za svojo Gospo, Zavetnico in Mater«, je dejal g. voditelj ob sprejemu novih članic dne 19. maja t. l.

Iz Zagreba. Marijina družba slov. deklet v Zagrebu kaj dobro napreduje. Poleg sej, na katerih se pridno razpravlja o delu v kongregaciji, se vršijo tudi redni mesečni sestanki, ki jih imamo vsako četrto nedeljo v samostanu čč. sester usmiljenk. Vsako drugo nedeljo v mesecu pa imamo zjutraj skupno sv. obhajilo, a popoldne večernice v kapelici oo. jezuitov.

Dne 13. januarja je kongregacija slavila 10 letnico obstoja. Kot glavna točka je bila igra »Madona v gozdu«. Vmes so bile pevske točke. Dobro se je odrezal naš pevski zbor, ki šteje 35 članic. Iz govora g. voditelja, ki nam je opisal zgodovino družbe, smo povzele, koliko je družba že storila na polju dobrodelnosti.

Akademija dne 19. maja je zelo dobro uspela. Poleg igre »Med dvema kačama« in šaljive enodejanke »Iznajdba g. Znanoslave«, so bile na sporedu tudi deklamacije in dve pesmi.

V polnem številu smo se udeležile duhov. Mar. družbe in slov. deklet v Zagrebu. Vodil jih je p. Zore iz Ljubljane. Ob sklepu se je dala vsa družba slikati.

Dve naši dobri članici sta se poslovili od nas. Odzvali sta se božjemu klicu ter odšli v samostan.

Da v kongregaciji vse tako lepo napreduje, smo se dolžne zahvaliti našemu dobremu dušnemu pastirju in blagemu voditelju g. Janezu Kozelju, ki nas s toliko požrtvovalnostjo vodi in nas po Mariji vedno tesneje spaja s Kristusom. Iskreno zahvalo zaslužijo tudi čč. sestre usmiljenke. Pri njih se zbiramo skoro vsako nedeljo. Če ni sestanka, pa imamo vajo za petje ali za igro.

Evharističnega kongresa v Ljubljani se je udeležilo 50 naših kongreganistinj z zastavo! Imamo tudi dekliško zavetišče »Naš dom« (Bakačeva ulica 4), ki ga naša družba zelo podpira. — Želimo, da bi se pač vsa slov. dekleta, ki nameravajo v Zagreb, oklenila tega zavetišča, pa tudi naše kongregacije.

E. T., tajnica.

Sladka gora pri Šmarju. Ker prihaja v naše domove mnogo »Bogoljubov«, ki romajo od rok do rok, sporočamo te vrstice, da bi se Marijansko življenje v naši družbi še bolj poglobilo in vnema za naše glasilo (»Bogoljub«) še bolj okrepila. Naša družba šteje sedaj 125 članic. Zasluga teh je, da se je v župniji odstranilo več slabih listov in da se tako utrjuje

zgodno krščansko življenje. Več družbenk je stopilo v zakonski stan. Bog jih blagoslovi, da bi kot vzorne krščanske matere vzgojile Mariji mnogo zvestega naraščaja.

Koristno s prijetnim. Z obiskom Marije Pomočnice na Brezjah je združila Marijina družba župnije Marijinega oznanjenja v Ljubljani prijeten izlet v Drago. Skupnega romanja se je udeležilo 51 članic. Imele smo svojo pobožnost in skupno obhajilo v Marijini kapeli. Naše pesmi so potegnile za seboj vso cerkev tako, da se je razvilo navdušeno ljudsko petje. Po okrepčilu smo se odločile deloma peš deloma z vozili za obisk v Begunjsko Drago. V Begunjah smo si ogledale lepo cerkev, nato smo pa krenile pred rojstno hišo nadškofa Jegliča, velikega pospeševatelja Mar. družb. Bilo je ravno na god prevzvišenega, 14. julija. — Izletniški kraj Draga nas je s svojo krasoto kar očaral. In ta sveži planinski zrak. O, ko bi ga mogle ponesti v Ljubljano! Za zatohle, razpaljene in prašne poletne dni bi se kaj dobro prilegel. In kako so nas vabili zeleni hribi vsenaokrog! Pa čas je pičlo odmerjen. Treba se je požuriti, da vlak ne odbrlizga brez nas prot domu. Poživljene smo se vrstile v Ljubljano.

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI.

Karitas.¹

Na klopici mestnega parka v N. je sedel star veteran. Mrko je gledal predse, življenje mu je postalo zoprno, obupno; na ljudi ne zida več, doživel je preveč grenkih ur, preveč stiske, razočaranj in nepravil. Stresal je s sivo glavo in mrmral: »Ne, ne; ni več dobrih ljudi.«

Mimo prišeta čedno opravljena gospa držeč za roko ljubko deklico. Otrok zapazi neobogljene starca na klopi, pa vpraša:

»Mama, kaj pa dela ta mož?«

»Počiva.«

»Zakaj počiva?«

»Je pač truden.«

»Zakaj je truden?«

»Ker je star.«

»Ali je ta mož stari oče?«

»Da, otrok moj.«

»Pa zakaj ima tolar na suknjiču?«

»To je odlikovanje, ker je bil v svetovni vojni.«

»Zakaj ima pa tako staro obleko?«

»Ker si nove napraviti ne more.«

»Zakaj ne more?«

»Saj vidiš, da je revež.«

»Mama!«

»Kaj pa, dragica?«

¹ »Karitas pomeni vse to, kar nam vелеva prva in največja zapoved o ljubezni do bližnjega.

»Ali je danes moj god?«
»Saj to vendar sama veš; zakaj pa še vprašuješ?«

»Mama, kaj sem dobila za god?«

»Ali si že pozabila?... Pecivo, igračke, torbico, ki jo imaš v roki in notri 50 Din. Pa jih ja nisi stresla!«

»Ne, mama. Še jih imam.«

»Mama!«

»Ja, dragica.«

»Ali je ta denar moj?«

»Seveda je.«

»Ali res moj?«

»Res.«

»Ali ga smem porabiti, za kar čem?«

»Za kar češ.«

Zdaj se deklica odtrga mamici, skoči brž do sključenega veterana na klopici, odpre torbico, vzame 50 Din iz nje, jih ponudi možu in de: »Náte!«

Oči tresočega se starca se širijo, ves prevzet ganotja stegne koščeno desnico in prvi hip ne najde besede, da bi se zahvalil. Šele, ko se zave znatnega daru, vzdihne:

»Angelček, Bog ti povrni tisočkrat.«

V tem pa dekletce že zopet zdrobni k mamici nazaj.

»Mama, ali sem res angelček?«

Matj je v zadregi.

»Da, ti si res angelček, kakor angelček.«

»Pa nimam peroti.«

»So tudi angeli brez peroti.«

Mama objame z vso presrčnostjo svojo hčerkico. Na klopici pa sedi mož, ki mu solze ganotja namakajo sivo brado. Lice se mu je razvedrilo. Našel je zopet vero v ljudi.²

Dobremu, milosrčnemu otročiču je rekel starček »angel«. Označil je s tem njeno nedolžnost in njeno dobrotljivost. Napravil je dobro primero. Ljubezen do bližnjega nas prienači angelom; saj je angele Bog ustvaril tudi zato, da nas varujejo na duši in na telesu. Izvršujemo angelsko službo tudi mi!

Z ljubeznijo do Boga je nujno povezana ljubezen do bližnjega. Jezus sam je razglasil ljubezen do Boga in do bližnjega kot prvo in največjo zapoved, ko je zaklical: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«

Zakaj pravi Zveličar, da je ta zapoved (o ljubezni do bližnjega) enaka prvi (o ljubezni do Boga)? Zato, ker ena brez druge v resnici biti ne more. Kdor ima pravo, popolno ljubezen do Boga, bo prav gotovo ljubil tudi bližnjega; kdor bližnjega ne

ljubi, ne more trditi, da ima res pravo ljubezen do Boga. Obojna ljubezen je pravzaprav ena z dvema rokama, ki z njima oklepa Boga in bližnjega.

Kako je treba zapoved Jezusovo o ljubezni do bližnjega umevati? Kdo je bližnji človek?... Vsak, prav vsak človek, tudi nasprotnik. »Pojdi in tudi ti tako stori!« — kakor je storil usmiljeni Samarijan judovskemu potniku, ki je bil napaden, oropan in ranjen, četudi med Judi in Samarijani ni bilo pravega prijateljstva.

Dalje bi se komu utegnilo dozdevati, da je zahteva »ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe« trda in ostra ter težko izvedljiva. Ta ukaz je treba pač prav umevati. Največji cerkveni učenik sv. Tomaž Akvinčan razlaga te besede Jezusove takole: Božji Učenik hoče poudariti, da mora obojna ljubezen imeti enake lastnosti, in da nas za ljubezen do sebe in do bližnjega priganjajo enaki nagibi, (ker Bog to hoče, pa nas vse spozna za vredne svoje ljubezni, ker smo vsi otroci enega nebeškega Očeta in ustvarjeni za nebesa...). Ni torej misliti na enako mero ali višino obojne ljubezni, kajti vsak človek je sebi najbližji in mora v prvi vrsti skrbeti za svojo dušno, telesno in duhovno srečo.

Bližnjega ljubiti kakor samega sebe, se ne pravi, ga prav v taki meri ljubiti, ampak ga ljubiti tako, kakor mi sami želimo, da bi nas on ljubil. To je popolnoma v soglasju in smislu Jezusovega naročila: »Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim.« (Mt 7, 12.)

Že poprej je bilo treba naglasiti, da Jezus nima v mislih samo telesnih del usmiljenja, saj mora vsakdo vedeti, da imajo duhovna dela usmiljenja toliko večjo veljavo pred Bogom, kolikor je duša več vredna kot telo.

Vse pa, kar storimo bližnjemu dobrega ali v dušnem ali v telesnem oziru, vse je tako zapisano, kakor bi bili Jezusu samemu storili, saj vemo to iz njegovih lastnih besedi: »Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25, 40.)

Zakaj smo obnovili in osvežili v spominu naših bravev te resnice?

Prav zato, ker je zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega najvažnejša v božji postavi; pa zato, ker od nje v prvi vrsti zavisi naše zveličanje. Če bi grešili proti ljubezni do bližnjega, ne more obstati ljubezen božja v nas; brez nje pa ni zveličanja.

Drugič je pa v naših dneh bolj ko kdaj potrebno, da zapoved ljubezni — kolikor nam je mogoče — v dejanju spolnujemo, ko je stiska tako globoko zašla med ljudi, kakor morda še nikdar poprej. Lahko pa trdimo,

² Dr. Oberhammer: Beispiele aus dem Leben.

če vse po resnici in dejanskih razmerah presodimo, da bi se brezposelnost do malega, ako ne popolnoma, odpravila, z njo pa tudi beda in reva, če bi spolnjevali veliko zapoved ljubezni vsi, zlasti oni, ki so na odločitivnih mestih.

Naj zavlada dejavno krščanstvo, naj se uveljavi povsod Kristusov nauk, ki mu je središčna zahteva ljubezen do Boga in do bližnjega, pa bo rešeno socialno vprašanje, pa bo zavladal na zemlji red in mir, z njim pa blagostanje, v kolikor o sreči na zemlji govoriti moremo.

Vsa javna »karitas« (dobrodelnost), ki jo pospešuje in neguje Cerkev in se je zadnje čase jela bolj živahno razvijati, je kakor dehteča cvetka, ki ima svoje korenine v prvi in največji zapovedi Gospodovi. Naj se bujno razrašča in rodi bogate sadove!

Pregled enoletnega karitativnega dela.

Dne 21. julija se je zbralo v ljubljanskem Marijanišču 50 delovnih članov, dobrotnikov, zastopnikov in prijateljev dobrodelnega gibanja. Po sveti maši s skupnim obhajilom je bila skupščina, ki jo je vodil kot podpredsednik župnik trnovski, svetnik Fr. S. Finžgar. Zanimivo je bilo tajniško poročilo konz. svetnika, prof. dr. Alf. Levičnika, ki je mogel ugotoviti, da so se domalega vse konference kljub gospodarski neurejenosti vzdržale na dosednji višini. Vse skupaj izkazujejo nad en milijon Din prejemkov, približno toliko tudi izdatkov. Koliko nesebične požrtvovalnosti. Poleg tega je pa treba uvaževati zlasti duhovna dobra dela, ki imajo središče v konferencah Vincencijevih bratov. Pri zborovanju, ki je trajalo 3 ure, so se sprostili razni nasveti in sprejeli predlogi, kako še poživiti in raztegniti delo v službi ljubezni do bližnjega.

OPAZOVANJA

Boj za otroka — v Mehiki. Ali ni to uganka: Mehika je katoliška država, pa je prišlo tako daleč, da še duhovnike izganjajo in cerkve zapirajo. 25 let je že, kar je ta nesrečna dežela pod vladno framasonstva. V tem času je zadeval katoliško cerkev v Mehiki udarec za udarcem. Zadnji, najhujši ukrep, da se morajo duhovniki izgnati, je bil razglašen zaradi tega, ker so katoliški starši hrupno protestirali proti odredbi vlade, po kateri bi se morala za šolske otroke vpeljati svobodna socialistična, brezbožna vzgoja. Za uporabo v šoli je zaukazana knjiga »Practica de Education irreligiosa« — »Navodilo za brezbožno vzgojo«. Ta knjižura imenuje vero »bajko v službi vladajočih razredov«, ter

učí, da se mora nauk šole usmeriti proti Bogu in kapitalizmu! Vse to delo pa imenuje »narodno probujenje« ...

Poleg tega pa marksistično nadahnjena vlada v Mehiki širi po šolah brošuro »Kaj mora vsak otrok vedeti?« Škof iz Huejutla, ki živi v izgnanstvu, je pisal svojim vernikom pastirsko pismo in v njem naštel 12 stvari iz one knjižice, da bi bili verniki obveščeni, kakšne pohujševalnice so postale šole, ko morajo učitelji otrokom razlagati take stvari o spolnih zadevah. Dotični škof imenuje ministra, ki je dal to naredbo, »ministra javne korupcije — (pohujšanja)«.

Množicam pridigujejo Calles in njegovi tovariši-milijonarji socializem, da bi tako sebe in svoje milijone zavarovali. Da, da, mamon je vsega zmožen.

Katoličani v Mehiki, ki so prejšnja leta marsikaj zamudili in so se zlasti za dobro katoliško časopisje premalo zavzeli, se bodo zdaj težje prikopali do novega življenja, zlasti ker jim je sedanja krutovlada zatrla štiri časopise ... Zopet dokaz, kako umeva brezbožni svet — svobodo, ki jo izrablja samo sebi v prid.

Tako se govori. V občinskem svetu švicarskega mesta Lausanne začno seje vselej s kratko molitvijo. To pa nekemu svobodomiselnemu odborniku ni bilo všeč, pa je predlagal, naj se molitev opusti. Kar se oglasi mlad odvetnik, pa govori tako-le: »Ta navada, da molimo pred sejo, je v pravilniku vzakonjena in zgodovinska. Pa to nas toliko ne briga. Jaz pravim takole: Če je ta molitev le zunanja formaliteta, naj se opusti. Če pa verujemo — in jaz verujem — da Bog naše molitve uslišuje, če verujemo, da nas Bog varuje in da smo njegove pomoči potrebni, da moremo svoja dela srečno izvrševati, potem moramo molitev ohraniti. Ako pa ne verujete v božji blagoslov (reče proti svobodomislecem), potem pustite, da blagoslov prejmejo oni, ki si ga žele. To vam ne bo nič škodovalo.« —

Čujte, čujte! O Svetem pismu N. Z. piše pisatelj Merešovski, ki živi v Parizu: »Vsak dan sem bral Novi zakon, pa ga bom bral, dokler mi bo vid dopuščal — v sreči in nesreči, v zdravih in bolnih dneh, v vernem in obupnem položaju, če mi bo duša polna tolažbe ali pa vsa potrta. Vselej se mi zdi, da berem nekaj novega, nekaj nepričakovanega, nekaj, česar ne bom v vsej globokosti in razsežnosti nikdar docela doumel. — Knjiga je že odrgnjena, papir obledel, vezava razrahljana; deloma že popušča, tako da silijo listi narazen. Pa se le ne morem odločiti, da bi jo dal prevezati, ali da bi jo zavrzel. Že misel, da bi moral par dni biti brez Sv. pisma, me plaši.

— Kaj naj mi dajo za spremstvo v grob? Sveto pismo! Kaj naj imam ob vstajenju? Sveto pismo! Kaj sem na zemlji važnega storil? Bral sem Sveto pismo! — Dragi Bogoljubovi bravci! Tri knjige so najmenitnejše, ki naj bi jih ne manjkalo v nobeni družini: Sveto pismo N. Z., Katekizem in »Hodi za Kristusom!« Ta poslednja knjiga sv. Tomaža Kempčana se dobi v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani lepo vezana za nekaj Din. — Preskrbite si jo!

Najresnejša naloga KA je — šola. Kardinal Schulte (Köln) je v svojem postnem pastirskem listu (1933) zapisal tudi naslednji opomin, ki velja predvsem katoliškim staršem: »Vaša pravica, ki jo imate kot starši, je višja kot pravica šole. Vam najprej je Bog zaupal otroke; iz vaših rok jih bo nekoč terjal. Iz tega pa sledi, da jih z mirno vestjo morete le takim šolam zaupati, katere složno z vami v najvažnejši zadevi, v najpotrebnejšem sodelujejo: v verski vzgoji in poučevanju. Znano vam je od sv. očeta in od vaših škofov razglašeno geslo: »Katoliško vzgojo za vso katoliško mladino v katoliških šolah!« — Nikoli ni bilo to geslo bolj nujno kot danes. Katoliška akcija nima bolj resne naloge, kot varovati in pospeševati katoliško šolo. Vi starši morate zaradi svojih otrok stati v prvih vrstah povsod, kjer gre zato, da se zaščiti katoliška šola, ki je in mora ostati narodna last.«

Kjer vlada satanstvo... Svoje dni smo že zapisali, da so v sedanji Rusiji postavili spomenik Judežu Iskariotu. Šele zdaj so znane podrobnosti o tej stvari. Spomenik je ogromne velikosti. Postavljen je v mestu Svjač ob Volgi pri Kasanu. Otvoritveni govor je imel neki rdečelasi boljševik, ki je povedal, da so sovjeti dolgo ugibali, komu na čast naj bi postavili to »znamenje«, ali na čast Kajnu, luciferju, ali Judežu Izdajalcu, pa da so se končno odločili za Judeža, češ, »ker je imel pogum, da se je Ustanovitelju krščanstva po robu postavil«. Ko je padla zavesa, se je občinstvo po ruski navadi globoko priklonilo. Spomenik predstavlja ogromnega moža, ki s pestjo proti nebu preti...« Ali si moremo misliti večje in drzneje izzivanje božje!... Kot kumica je nastopila nekdanja plesalka D. Mihajlovna, ki je stene svojega oddelka v posebnem vlaku imela prevlečene z nesramnimi golotinami.

Ali ni, kakor bi si satan sam izmislil to brezstidno, od sovraštva do Boga prežeto, ostudno proslavo, ki je znak človeške propalosti, kakršne ne bi nihče pričakoval? In za take gorostasnosti imajo brezbožni sovjeti denar, čas in pogum?!

Sloveča umetnica. Svoj čas so mnogo govorili in pisali o umetnici varijetejev, posebno še po njeni smrti 1929. Po spreobrnjenju je pa

živela le v tem, da izpolni voljo božjo in da reši dušo svojo. Kakor sv. Francišek Asiški, ki mu je sledila kot tretjerednica, je živela le zatajevanju. Prodala je vse, tudi svojo vilo, pa se je umaknila v Lurd in tam živela tiho, skromno, dočim je bila poprej tako rekoč zakopana v bogastvu in razkošju. Ker so o tem poznale znane osebe, je imela polno obiskov, zato se je umaknila in se selila iz kraja v kraj. Neki prijateljci ji je pisala: »Kako čudovito je delo Jezusovo v srcu. Sprejel me je, ubogo grešnico; obsiplje me z dobrotami. Kako krasna je ta ljubezen, ki mi jo vliva v srce!« — Ko jo je obiskal neki odličen mož, mu je naročila: »Povejte svojim prijateljem, da ste videli najsrečnejšo ženo na svetu!«

Vse svoje mišljenje in čutenje je izlila v naslednja vprašanja:

Moje najdražje ime? — Jezus.

Moja najdražja cvetka? — Trnje Kristusove krone.

Moja najdražja jed? — Angelski kruh.

Moja najdražja dika? — Molek (rožni venec).

Moj cilj?... Jezus.

Kaj najbolj občudujem? — Ljubezen Jezusovo do mene.

Ali moreš tudi ti, ki to bereš, tako govoriti?

DUHOVNE VAJE.

Duhovne vaje se bodo sedaj na jesen zopet pričele na Mali Loki. Prvi tečaj bo od **5. oktobra do 9. oktobra**. Oskrbnina za ves čas znaša 100 Din; v to vsoto je tudi všteta vožnja z avtobusom iz Ljubljane in nazaj. Priglasite se čimprej po dopisnici na naslov: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.**

V domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo duhovne vaje za dekleta od 12. do 16. oktobra. — Za žene od 7. do 11. sept.; od 28. sept. do 2. okt. (za žene iz Trbovelj). Začetek vselej ob 6. zvečer. Vzdrževalnina za vse dni 75 Din.

RAZNO.

Verska slavnost bivših bojnikov je združila tudi letos, na praznik Marijinega vnebovzetja, do 3000 naših mož in fantov iz vseh slovenskih krajev na Brezjah. Cerkveni govor bivšega kurata, kateheta Fr. Kogejja, ki je poudarjal potrebo bojevnških vzorov, zlasti pravičnosti in miru, je ganil poslušalce do solz.

Do 18. leta. Salezijanski zavod Marijanišče — Veržej sprejema mladeniče do 18. leta, ki se žele posvetiti duhovskemu poklicu v Salezijanski družbi, pa radi starosti ne morejo več obiskovati državne gimnazije. Oskrbnovalnina se plačuje po dogovoru.

Pridnim učencem se zniža kar najbolj mo- goče. Po dovršenem petem razredu gimna- zije lahko stopi učenec v novicijat in potem odpade vsaka oskrbovalnina. V zavod se sprejemajo tudi drugi učenci, ki vsled kakr- šnikoli težav nočejo ali ne morejo študirati v mestu. Kdor želi biti sprejet, naj se oglasi pravočasno na naslov: Salezijanski zavod Marijanišče-Veržej, p. Križovci pri Ljutomeru.

Cerkev sv. Jožefa v Studencih je bila s pomočjo dobrotnih src obnovljena na znotraj. Zdaj bi se spodobilo, da bi se tudi razdra- pana zunanost popravila. Milodare v ta na- men prosi in sprejema cerkveno predstojni- šтво v Studencih pri Mariboru. — (P. Marko Fišer, kapucin.)

Opravičilo. Uredništvo je prejelo iz Polj- čan dopis brez podpisa. V njem se izreka zahvala dosedanemu voditelju Mar. družbe, ki se je vneto trudil za nje prosep, a je premeščen na drugo mesto. — Uredništvo je že parkrat povedalo, da takih zahvalnic ne objavlja, ker je bolje, da se hvaležnost kaže v molitvi, da se izreče osebno, saj taka krajevna zadeva drugih naročnikov prav nič ne zanima. Komu naj koristi? Če bi se ta navada uvedla, bi moralo uredništvo vsem ustreči — in posledice? List bi izgubil svoj pomen, bi bil ne- zanimiv in tudi brez koristi.

Z veseljem pa sprejmemo v list vsak dopis, če v njem najde večina bravcev kaj zanimivega, vzpodbudnega, koristnega in posnemanja vredne- ga. Dopisi iz življenja po kongregacijah so dobro- došli, če iz njih izvemo o napredku, o lepem ma- rijanskem življenju, o borbah in zmagah, o po- žrtvalnosti članov in članic. Tudi v posmrtnih voditeljev ali kongregantov se lahko marsikaj pohvali, kar o živčih ne kaže.

Po tem pojasnilu menda ne bo zamere, če ta ali oni osebni dopis roma v koš.

DOBRE KNJIGE

»Bogoljub« sicer ni poklican, da bi priporo- čal knjige, četudi dobre in potrebne, pa s krščan- skim življenjem nimajo nič zveze. Ni pa pravila brez izjeme. — Naj spregovorimo tudi v našem listu o novi prireditvi one knjige, ki je med kuhinjskim ženstvom najbolj znana, pa tudi neobhodno po- trebna. Nekoč je božji Učenik zavrnil skušnjavca, ki mu je prigovarjal: »Ako si Sin božji, reci, naj bodo ti kamni kruh.« Jezus je pa odgovoril: »Pi- sano je: Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust.« — Božja beseda je torej prej ko kruh. Božja beseda je du- hovna hrana, kruh pa telesna. »Kruh« pomeni vse, kar nam služi za telesno življenje, zlasti jedila in seveda kruh v navadnem pomenu besede. Bolj ko je zdrav, tečen in dober, bolje se počutimo ob njem. Kako se okusen kruh peče, kako se v za- dovoljnost pripravljajo jedi, to nam povedo tudi spretno sestavljene knjige s poukom o kuhi, o pri- prejanju jedi, z navedbo vzorcev, s pojasnjevanjem v slikah i. dr.

Vse to se na dolgo in široko dobi v knjigi »Slovenska kuharica«, ki jo je spisala po izkušnjah in preizkušnjah S. M. Felicita Kalinšek. Ta knjiga, ki je izšla pravkar v Jugoslovanski knji- garni v Ljubljani v 8. izdaji, se kosa z enakimi v drugih jezikih, pa jih še prekaša. Ima mnogo slik in 34 barvnih tabel ter obsega čez 700 strani. Cena 160 Din je z ozirom na obseg, na krasno

opremo s slikami in lepo vezavo primerna. Doslej se je razpečalo v celoti že čez sto tisoč izvodov.

Igra naše fare. Napisal Davorin Petančič. Ljudske igre 12. zvezek. 1935. Izdala in založila »Založba ljudskih iger« v Ljubljani.

To igro je izdala založba v znamenju Evh. kongresa v Ljubljani, v duhu njegovega dela in v iskreni želji, da bi ustrezala sadovom, ki jih bo ta morda največja manifestacija naše vernosti ro- dila za utrditev cerkvenega občestva med nami. (Iz uvoda. Op. ur.)

Zbirka pesmi. David Doktorič, Radomlje: 1. Tri evhar. pesmi za mešani zbor. (Din 5.—); 2. Dve »V zakramentu vse sladkosti« za meš. zbor. (Din 2.50.) 3. Slavospev. Marijina pesem za meš. zbor z orglami. (Din 5.—) 4. Pesem izgnancev. Mariji Svetogorski. Meš. zb. (Din 2.50.)

Knjižice za duhovno prosveto. Izšli so nadalj- nji sešitki po Din 1: »Kruh iz nebes«, »Duhovna čitanka«, »Tomaž Moore«, »Zavednost«. »Božji drobiž«, »Naša zgodovina«, »Anica«, zbirka za mla- dino. — Izdaja salezijanski inspektorat v Ljubljani.

Prva cerkvena pesmarica za mladinske ali ženske zборе. Zbirka dvo-, tri- in štiriglasnih pol- ljudnih pesmic. Loče 1935. Vglasbila Breda Šček. Cena 18 Din.

Zbirka vsebuje 3 mašne, 5 Marijinih, 4 obha- jilne, 5 božičnih, po eno postno, velikonočno in nagrobno pesem. Razen treh so vse nove z ori- ginalnim besedilom. Všeč bodo mašne, predvsem prva; ljubke, res poljudne so Marijine (št. 5—8).

Primerno darilo. Pisatelj Hattler pripoveduje: Ko sem stanoval blizu Dunaja, sem se večkrat peljal v mesto z nekim omnibusom, ki je redno prevažal potnike. Nekoč je poleg mene sedel urad- nik višje vrste. Oba sva molčala, ko naju je voz pošteno stresal. Čez nekaj časa potegne uradnik iz žepa malo knjižico, prebere kake pol strani, pa jo zopet vtakne nazaj. Videl sem, da je premišljal to, kar je prebral. Nato pa obrnjen proti meni reče: »To je neka posebnost. Odpri to knjižico kjer in kadar hočeš — vedno je globoka. Tu notri je po- litike več ko v vseh časopisih.« — Nisem vpra- ševal, iz katere knjige je bral, saj sem koj ugenil, da je imel v roki Tomaža Kempčana zlato knji- žico: »Hoja za Kristusom«. O njej pravi neki svetnik, da je več ljudi spreobrnila, kot je črk v njej. (Naročiš lahko to knjižico, prevedeno na lepo slovenščino, v Jugoslov. knjigarni za 8 Din čedno vezano. Pošta 1 Din.)

Dva nabožna dekliska zbora — za rabo izven cerkve: 1. Prošnja do Marije. 2. Nagrobna. Vglas- bil Josip Kenda. — Skladbi sta pevni in porabni. (Izraz »Mamica« v Marijinih pesmih ni v navadi. — Besedilo »Nagrobne« ne vzbuja upanja in ne vliva tolažbe.)

Hišni blagoslov. Društvo sv. Terezije Det. J., se je lotilo zidati hiralnico v Ponikvah. Da si po- maga, je založilo sliko (35×50 cm) in primerno molitev v verzih. Cena 12 Din. Naroča se v Po- nikvah (Videm - Dobropolje) in v Ljubljani, Tyr- ševa c. 17.

V pisarni osrednjega šk. vodstva Mar. družbe se naročajo: 1. Splošna pravila Marijinih kongre- gacij, 4 Din. — 2. Marija iz Magdale, igra v 4 de- janjih za dekl. Mar. družbe, 6 Din. — 3. Zgodbe malega Gvidona, broš. izv. 10 Din. — 4. Podobice z življenjepisom malega Gvidona. — Kom. 50 par, 100 kom. 40 Din.

Willibrord Verkade, Die Unruhe zu Gott. Erinnerung eines Malermönches. 38—42 tisoč. 254 str. Cena kart. 4.10, v platno vez. 4 M. — Isti, **Der Antrieb ins Vollkommene.** Erinnerungen eines Malermönchs. 3. izd. 11—17 tisoč. 382 str.

Kart. 5 M, v platno vez. 6 M. — Obe knjigi sta že nepopisno veliko dobrega storili. Namenjeni sta sodobnemu človeku, ki resno išče resnico in onemu, ki je že resnico našel, pa bi bil rad vedno boljši. Nadarjeni slikar Verkade piše svoje spomine. Na sebi je okusil, da se njegovo srce ni moglo umiriti, dokler ni našel odgovora na najtežja in najvažnejša vprašanja v katoliški veri. Še več. Postal je redovnik, benediktinec — kar nam riše v drugi knjigi.

Evharistični zgledi. Knjižice za duhovno probudo št. 16. Rakovnik — Ljubljana. Cena 1 Din.

Cerkvena zgodovina. Pisal dr. Josip Jeraž. Samozaložba. 1935. Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Pisatelj je kot podnaslov sprejel označbo: Oris z domorodnega vidika, kar pomeni, da se je pri sestavi te obširne knjige oziral prav posebno na slovanske narode, da opisuje posebno natančno domačo slovensko in hrvatsko zgodovino, vse pa na poljudno-znanstveni način.

Kdorkoli se je kdaj zanimal za cerkveno zgodovino, ali se je z zgodovino ukvarjal kot učitelj, veroučitelj, pisatelj, bo z zanimanjem vzel Jeražjevo delo v roke, saj ima marsikaj svojstvenega v razdelitvi, obravnavi, v opisovanju, sodbi, vzgoji, v jeziku. Vsebinska bi bila seveda še bolj umljiva in poljudna, če bi bil pisatelj manj znane in navadnim bralcem nedostopne izraze zamenjal z domačimi, ali pa besedo tako zastavil, da bi se bil tujk po možnosti izognil.

Pohvalno omenjamo, da je pisatelj dodal stvarnemu tudi imensko kazalo. Zanimivi so tudi podatki o jugoslovanskih škofijah, o njih prebivalstvu in številu duhovnikov, bogoslovcev in gencev. Knjiga je z ozirom na obseg in obsežno obliko res poceni, saj stane samo 36 Din. Naroči se lahko v Jugoslovanski knjižarni v Ljubljani, ali pa v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

ODGOVORI.

Ž. — Vrivajo se mi nedostojne misli..., pa jih izbijam iz glave. Kako je s to zadevo?

Skušnjave, katerim se ustavlja, naj Vas nikar ne begajo. Prepodite jih, kakor nadležno muho, ki sili poleti na obraz. Dokler človek ne privoli in nima dopadenja, se ne more reči, da je Boga žalil in storil greh, pa naj bi ga begale še tako ostudne »muhe«.

A. Š.: Kaj sodite o listkih, ki vsebujejo neke molitve, pa jih nekateri po (7, 9 ali 13 dni) pošiljajo naokrog z zagotovilom sreče in veselja, če se točno drže vrste... itd.

V »Bogoljubu« smo že večkrat zavračali take stvari kot nespametne in grešne vraže in kot golo praznoverje.

Isti: V neki cerkvi je par oseb opravljalo pobožnost križevega pota — kar na enem mestu v klopi. Ali je to pravilno?

Tudi to vprašanje je bilo že pojasnjeno v »Bogoljub-u«. Odpustkov dotične osebe niso bile deležne, ker niso izpolnile vseh predpisanih pogojev in niso hodile od postaje do postaje.

Premišljevanje križevega pota so seveda opravile in storile bogoljubno delo pobožnosti, kar je velike vrednosti.

Olajšava, da ni treba hoditi od postaje do postaje, velja le za skupno pobožnost, ko se je udeležuje toliko vernikov, da ne bi mogli vsi hoditi okrog postaj; v tem primeru hojo nadomeščajo tako, da vstajajo in poklekujejo z duhovnikom vred, ki premišljevanje vodi.

Isti: Kje blagoslovljajo postajne križke?

Pravico, blagoslovljati postajne križke, lahko dobi vsak duhovnik. Vsi spovedniki, ki so bili pred l. 1933 člani duhovnega mis. združenja, imajo že vsled tega gori omenjeno pooblastilo.

Drugi si pooblastilo lahko preskrbe.

Isti: Ali se sme postajni križek, ki je blagoslovljen, s pravicami za odpustke prepustiti drugi osebi?

Da. (Odgovor dobite tudi v 2. št. »Bogoljuba« l. 1935.)

Včasih pride človeku ponoči ali zgodaj zjutraj slabo, da tudi nazaj vrže, četudi samo slino. Ali bi smel v takem položaju iti k sv. obhajilu, ko je že slabost minila?

Brez skrbi; ni nobene ovire.

Ali velja za jutranjo ali večerno molitev vsaka pobožnostna vaja bodisi rožni venec ali ura molitve ali kaj drugega. Ali mora biti vprav taka, kakor je n. pr. natisnjena v molitveniku? Včasih napravim doma par vzdihljajev, pa grem v cerkev, kjer opravi svoje pobožnosti, za izrečno jutranjo molitev pa ob koncu ni več časa.

Vse velja. Glavno je, da se združujemo v verskih vajah z Bogom in z njim pogovarjamo.

Kako se ubranim raztresenosti pri molitvi? Če imam še tako trdno voljo, so koj moje misli Bog ve kje! Še pri povzdigovanju, ko bi moral človek biti najbolj zbran, se rada vtihotapi razmišljenost. Pri glasni skupni molitvi me pa to moti, ker je včasih tako nesoglasna in razdrpana; saj je znano, kako nekateri površno izgovarjajo in pačijo pravilno besedilo. Eni hite, drugi zategujejo, tretji drdrajo. Pri molitveni uri še nekako gre; pri najlepši molitvi, pri Očenašu in Zdravamariji, se pa kar zaplete. Taka neubranost gre na živce in vsa pobožnost je potem razdrta. Kakor pri petju, tako bi morali v cerkvi tudi pri molitvi vsi obenem izgovarjati.

Ali je prav, če včasih nič ne molim, ampak samo petje poslušam in mislim na melodijo in besede. Ob slabem petju sem pa spet nervozen kakor pri slabi molitvi.

Da bi se mogel vsakdo tako zatopiti v molitev, kakor n. pr. sv. Alojzij in druge svete osebe, ki po cele ure niso kar nič čutile, kaj se je okrog njih godilo, tega skoraj ne moremo pričakovati. Več ko ima človek skrbi, bolj ga vse bėga in moti tudi pri molitvi. Glavno je, da se trudimo in da bi radi dobro, prav in pobožno molili. Bogu je všeč naša dobra volja. Malodušnost nas ne sme upogniti, četudi bi koncem pobožnosti morali priznati, da je bila molitev površna in slaba. Napredek ne bo izostal, če se zavedamo resnice, ki je izražena v izreku: »Kdor zna prav moliti, zna tudi prav živeti.« Molitev, če je dobra, nas reši greha, nam pomaga do krepostnega življenja. Ne smemo pa pozabiti, da je tudi dobra molitev — dar božji. Kličimo, kakor apostoli: »Gospod, uči nas moliti!«

Kadar smo pri molitvi, se živo zamislimo, da smo prišli pred božje obličje, saj se v molitvi z Bogom pogovarjamo. Če med molitvijo zajdejo misli drugim, se bomo predramili, ako pri imenu Jezusovem glavo pripognemo; prav tako, kadar izgovarjamo: »Čast bodi Očetu...«

Kljub vsemu prizadevanju pa nas bo vedno še kaj motilo in nagibalo k raztresenosti. Saj je znana tista povest o možu, ki je tožil, kako mu med molitvijo vse druge misli rojijo po glavi, namesto da bi mislil na Boga in na vsebino. Prijatelj njegov se je pa pohvalil, da mu molitev ne dela nobenih težav in da prav lahko zbrano opravlja vse pobožnostne vaje. »Ne verjamem,« pravi mož. »Stavim

vrečo moke, da še enega »očenaša« ne boš zmolil, ne da bi bil raztresen. Ali udariš?« »Brez skrbi,« de prijatelj. »Samo pošteno se morava zmeniti; odkritosrčno velja!« — »Dobro, dobro; to se razume.« ... Komaj začne potihem moliti, že preneha in pravi: »Izgubil sem; zakaj takoj ob drugi prošnji me je premotila skrb, kako bom spravil vrečo moke domov...«

A. D. v Ljubljani: Kakšen je pravi karmelski škapulir?

Škapulir (naplečnik) imenujejo tudi »Malo oblačilce prebl. Device Marije«. Škapulir je »zakramental«, ki sestoji iz dveh majhnih koscev volnenega blaga rjave barve. Pritrjena sta na dveh trakovih (vrvicah), tako da se more nadeti na ramena. Na oba suknena delca je lahko prišita v belo (svileno) blago vtisnjena podoba Marije z božjim Detetom, ki rešuje duše iz vica; ali pa podoba sv. Simona Stocka, ali presv. Srca J. in M. — Slike ne spadajo bistveno k škapulirju.

G. O.: Kakšen je razloček med svetoletnim odpustkom in med navadnim popolnim odpustki?

Svetoletni odpustek je drugim popolnim odpustkom enak, če imamo v mislih samo odpustek kot tak. Ker ga pa težje dobimo, ali bolje, ker je navezan na večje in težje pogoje, se tako bolj pripravimo in se uvedemo v bolj skesano in spokorno razpoloženje, ter s tem dosežemo, da odpustek tem bolj gotovo tudi dobimo. Ne smemo pozabiti, da je skesanost in skrušenost srca eden glavnih pogojev, če se hočemo z odpustkom okoristiti.

Odpustki za mesec september 1935

1. Nedelja, prva v mesecu. Angelska. Članom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja praznik sv. Angelov varihov (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji), p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine; c) istim kakor 17. dan.

3. Torek. Sv. Roza Viterbska. P. o. istim kakor 17. dan.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razširjenja in molijo po n. sv. o.

8. Nedelja. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 5. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katehizirski cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. Žalostne Matere božje je

ZAHVALE

Marija Slavec (Vič) se zahv. presv. Srcu J. in M. in sv. Mali Cvetki za izredno pomoč pri dveh operacijah. — Neimenovana se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P. in Mar. Sinclair za večkratno izdatno pomoč. — Neimenovan se zahv. Materi božji z Brezij za uslišanja, zlasti za hipno ozdravljenje hčerke. — Zahvaljujem se sv. Tereziji D. J. za hitro pomoč v veliki stiski in trpljenju. Angela M., Radeče pri Z. m. — Mar. družbenica iz Trsta se zahv. presv. Srcu J. in sv. Judu Tadu za uslišano prošnjo. — Neimenovana oseba se zahv. Mariji Pom. in sv. Antonu Pad. za dvakratno uslišano prošnjo.

PROŠNJE

Mar. dr. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu, sv. Janezu Bosko za dušni mir, za milost razsvetljenja. — A. K. B. se priporoča Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Tereziji D. J. in sv. Janezu Bosko za zdravje. — F. Š. se prip. sv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. i. dr. sv. za pomoč v stiski.

CENJENIM NAROČNIKOM!

Za mesec avgust »Bogoljub« ni mogel iziti, ker je bilo grafično delavstvo po vseh tiskarnah v stavki. Oskrbeli smo zato skupno številko za avgust in september z dvojnimi obsegom 48 strani. **Uredništvo.**

treba poleg drugega moliti sedem Očenašev in sedem Zdravamarj za duše v vicah; g) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; h) istim kakor 17. dan. — Tretjerednikom v. o.

9. Ponedeljek. Sv. Peter Klaver. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

12. Četrtek. Ime Marijino. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so danes ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V nedeljo zadostuje v ta namen, biti pri eni sami sveti maši.

15. Nedelja. Žalostna Mati božja. P. o.: a) vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Žalostne Matere b., ter v njej molijo po namenu sv. očeta; glede prejema sv. zakramentov veljajo iste določbe, kot za porcijunkulski odpustek dne 2. avgusta; b) udom br. sv. Družine.

17. Torek. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

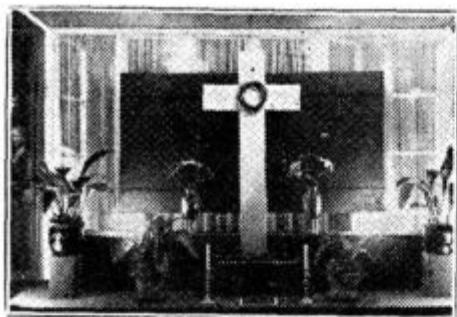
18. Sreda. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

21. Sobota. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta in za razširjanje sv. vere.

24. Torek. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

27. Petek. Sv. Elzeirij. P. o. kakor 17. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Mihael. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. za duše v vicah; d) udom br. sv. Družine; e) tretjerednikom.

Okusno aranžirana izložba znane in ugledne trdke TIVAR v Prešernovi ulici ob priliki kongresnih svečanosti v Ljubljani.

Pokazala je trdka TIVAR, kako visoko ceni ona pomen te lepe verske prireditve.

Zavaruj

sebe in svoje imetje

pri

naši

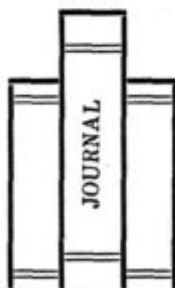
slovenski

Vzajemni zavarovalnici

v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Uboge šolske sestre v Krekovem domu na Jesenicah sprejmejo učenke in učence meščanskih šol v celoletno oskrbo. — Mesečno plačilo 300 Din.

LJUDSKA POSOJILNICA **v Ljubljani**

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

Agitirajte za Bogoljuba!

Bolni na pljučih! **Tisoči že ozdravljeni!**

Zahtevajte takoj knjigo o moji

novi umetnosti prehranjevanja

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj, preneha, teža telesa se zviša ter po posopnenju sčasoma bolezen preneha.

Resni možje

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in o radi priporočajo. Čimprej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastonj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo

10.000 komadov za brezplačno

razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevat med one srečneže.

Zbiralnica za pošto:

ERNST PASTERNAK, Berlin S.O.

Michaelkirchplatz 13, Abt. Z. 493.

Ali ste že razmišljali o tem —

— kaj morajo
zdržati Vaši zobje?

V teku enega leta jih čistite 36 ur — napravite 15.000 potegljajev s ščetko! Koliko morajo šele zdržati Vaši zobje celo življenje! Ali se torej ne mora storiti vse, da bo čiščenje zob čim pri- zanesljivejše?

3 PREDNOSTI

jamčijo za Sargov Kalodont:

1. blaga pena specialnega ustnega mila temeljito čisti zobe tudi tam, kamor ne doseže ščetka.
2. izredno fina sestavina pri- zanesljivo čisti zobno sklenino.
3. sulforicin-oleat Dra Bräun- lica odpravi polagoma nevarni zobni kamen in prepreči, da se ne naredi drug.

ZATO VZEMI

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

DOMAČI IZDELEK